

НОРА РОБЪРТС ИРЛАНДСКО СЪРЦЕ

Част 3 от „Ирландски сърца“

Превод от английски: Галина Курчатова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Според Брайън Донъли вратовръзката е била измислена от някоя отмъстителна жена, за да стисне с нея гърлото на мъжа, да му изкара въздуха и когато той остане без сили, да дръпне края ѝ и да го подкара, накъдето си поиска. Вратовръзката, която Брайън носеше сега, го задушаваше, нервираще го и го караше да се чувства малко неловко.

Но задушаващите вратовръзки, лъснатите обувки и предвзетото поведение бяха просто задължителни в изисканите клубове с техните хлъзгави паркетни, кристални полилеи и вази, препълнени с цветя, сякаш отгледани на Венера.

Би предпочел да е в конюшната или на манежа, или в една хубава задимена кръчма, където можеш да си запалиш пура и да говориш каквото ти е на ума. Според Брайън там бе мястото, където мъжете се срещат по работа.

Ала Травис Грант му плащаше пътя, а струваше бая пари да го докара чак от Килдеър до Америка.

Да тренираш състезателни коне означава да ги разбираш, да работиш с тях, все едно да живееш с тях. Нужни са, разбира се, и хора — като нещо странично. Но клубовете са за собствениците и за тези, които се правят на състезатели за хоби — или заради престижа и печалбата.

Един оглед из стаята му показва, че повечето от присъстващите тук, с лъскавите си рокли и черни костюми, никога през живота си не са ринали тор.

И въпреки това, ако Грант искаше да го види как може да се справи в шикозна обстановка, да се впише в обществото, щеше да го стори, по дяволите. Брайън още не бе получил работата. А я искаше.

Роял Медоуз на Травис Грант бе една от най-добрите конеферми в страната. През последното десетилетие стабилно се придвижваше към славата на най-добрата в света. Брайън бе виждал американски коне да бягат на състезания в Килдеър. Всеки от тях бе истински красавец. Последния бе видял само преди няколко седмици, когато

жребецът, трениран от него, бе изпреварил коня от Мериленд с една глава.

Ала една глава бе повече от достатъчна, за да се спечели наградата и неговия дял от нея като треньор. Нещо повече, изглежда се бе оказала достатъчна, за да насочи вниманието на великия Травис Грант към Брайън Донъли.

И ето го сега тук, по негова покана, помисли Брайън, в Америка, на някакъв разкошен прием в луксозен клуб, където жените ухаят на богатство, а мъжете изглеждат богати.

Музиката му се струваше скучна. Не го вълнуваше, но поне имаше бира и добър изглед към това, което ставаше. Храната бе изобилна и също така лъскава и елегантна като хората, които я опитваха. Тези, които танцуваха, го правеха с повече достойнство, отколкото ентусиазъм, което според него бе жалко. Ала кой би могъл да ги обвинява, когато в оркестъра имаше живот колкото в мазно пликче с пържени картофи?

И все пак, беше интересно да гледа как проблясват скъпоценностите, как искри кристалът. Шефът в Килдеър не бе човек, който би поканил работниците си на прием.

Старият Мейн си бе съвсем свестен и, Бог е свидетел, обичаше си конете — стига да завършваха състезанията с Кръга на победителите. Но Брайън, без изобщо да се замисля, го бе зарязал при възможността за тази работа.

Е, ако не я получеше, щеше да получи друга. Бе намислил да остане за известно време в Америка. Ако не намереше късмета си в Роял Медоуз, щеше да го намери някъде другаде.

Обичаше промените и знаеше точно кога да си събере багажа и да хване пътя, затова бе минал през някои от най-добрите конеферми в Ирландия.

Не виждаше причина да не може да прави същото и в Америка. Малко или много същото. Това бе една голяма и широка страна.

Отпи от бирата си и вдигна вежди, като видя да влиза Травис Грант. Лесно го позна, както и жена му — ирландката сигурно имаше пръст в това, че Брайън толкова държеше да получи тази работа.

Мъжът, Грант, бе висок, снажен, с гъста черна посребрена коса. Имаше силно лице, загоряло и обветрено. Жена му с нежната си

фигура до него изглеждаше като фея. Буйната ѝ коса бе кестенява, блестяща като козина на породист кон.

Двамата се държаха за ръка.

Това бе изненадваща връзка. Неговите родители бяха създали четири деца и бяха работили като добър сплотен отбор. Ала никога пред хората не бяха проявявали и най-малка привързаност, дори с нещо толкова невинно като да се хванат за ръка.

Зад тях идваше един млад мъж. Приличаше на баща си, а и Брайън го познаваше от манежа в Килдеър. Брендън Грант, безспорният наследник. И изглежда се чувстваше удобно в тази роля. Както и стройната блондинка, която го бе хванала подръка.

Имаха пет деца, той знаеше — бе се постарал да научи. Една дъщеря, още един син и близнаци, момче и момиче. Не очакваше хора, израснали в привилегии, да си дават кой знае какъв труд за ежедневно поддържане на фермата. Не очакваше да му се пречат.

И в този момент тя се втурна със смях в залата.

Нещо подскочи в стомаха му, в гърдите му. И за момент Брайън не виждаше нищо друго и никой друг. Фигурата ѝ бе нежна, лицето ѝ живо. Дори от разстояние видя, че очите ѝ бяха сини като езерата в неговата родина. Косите ѝ бяха пламтящи, пращящо огнено червени, на човек чак му се струваше, че би се опарил, и падаха на вълни върху голите ѝ рамене.

Сърцето му избумтя, три силни и бесни удара, после сякаш просто спря.

Бе облечена с нещо развяващо се и синьо, по-светло, доста по-светло от очите ѝ. В ушите ѝ проблясваха обици, сигурно диамантени.

Никога през живота си не бе виждал нещо толкова красиво, толкова съвършено. Толкова недостижимо.

Пресъхналото му гърло изгаряше и той надигна бирата си. С отвращение забеляза, че ръката му не бе съвсем сигурна.

Не е за теб, Донъли, напомни си. Не ти се полага дори да мечтаеш за нея. Това трябва да беше най-голямата дъщеря на господаря, и принцесата на къщата.

Още преди да си го бе помислил, към нея се приближи мъж с добре скроен костюм и старателно отгледан тен. Начинът, по който тя му подаде ръка, бе точно колкото трябваше студен, точно колкото трябваше надменен, та да накара Брайън да се подсмихне

подигравателно — което бе къде-къде по-приятно, отколкото да се пули насреща ѝ.

Да, тя наистина бе царствена. И го знаеше.

Влязоха и другите членове на семейството — това трябваше да са близнаците, помисли той, Сара и Патрик. Хубава двойка, и двамата високи и слаби, с тъмнокаестеняви коси. Момичето, Сара — Брайън знаеше, че току-що бе навършила осемнадесет години — се смееше и размахваше широко ръце.

Цялото семейство се обърна към нея и така неволно — а може би и нарочно — изолира мъжа, който бе дошъл да отдаде почит на принцесата. Но той бе настойчив, пресегна се и сложи ръка на рамото ѝ. Тя го погледна, усмихна се и кимна.

И това бе достатъчно, помисли Брайън, докато гледаше как мъжът се отдалечава. Такава жена би трябвало да е свикнала да отхвърля мъжете, представяше си той, или да ги води за носа. И да ги кара да се чувстват благодарни като домашно куче за най-обикновено потупване по главата.

Това заключение го успокои. Брайън отпи още една глътка от бирата и остави чашата. Моментът, реши той, не бе по-лош от който и да било друг, за да се представи на великите и прославени Грантови.

— И тогава тя го тупна с бастуна по краката — продължаваше Сара — и той се плъосна по лице във върбалака.

— Ако беше моя баба — намеси се Патрик, — щях да избягам чак в Австралия.

— Уил Кънингам със сигурност обикновено заслужава да го понатупат. Колко пъти аз самата съм се изкушавала — Адилия Грант погледна през рамо и смеещите ѝ се очи срещнаха погледа на Брайън. — Е, значи успяхте, а?

За негова изненада протегна ръце към него, стисна топло дланите му и го привлече в средата на семейния кръг.

— Така излиза. За мен е удоволствие отново да се срещна с вас, госпожо Грант.

— Надявам се, че пътуването ви е било приятно.

— Без преমেждия, което е не по-лошо — светските разговори не бяха неговата сила и Брайън се обърна към Травис и кимна: — Добър вечер, господин Грант.

— Здравей, Брайън. Надявах се, че ще успееш да дойдеш. Нали познаваш Брендън?

— Да. Заложил ли на жребеца, за който ти казах, Брендън?

— Да, и понеже залозите бяха пет към едно, ти дължа най-малкото едно питие. Какво да ти взема?

— Една бира, благодаря.

— От коя част на Ирландия си? — въпросът бе от Сара. Тя имаше очите на майка си, помисли Брайън. Зелени, топли и любопитни.

— Аз съм от Кери. А ти трябва да си Сара, нали?

— Точно така — усмихна му се тя лъчезарно. — Това е брат ми Патрик, а това е сестра ми Кийли. Нашият Брейди вече е в колежа, така че тази вечер сме с един по-малко.

— Радвам се да се запознаем, Патрик — той се обърна към Кийли и демонстративно наклони глава почти в поклон. — Приятно ми е, госпожице Грант.

Тя вдигна тънките си вежди, жест, също толкова демонстративен като неговия.

— Господин Донъли. О, благодаря ти, Чад — пое чашата шампанско и за момент докосна по рамото мъжа, който ѝ я донесе. — Чад Стюарт, Брайън Донъли, от Кери. Това е в Ирландия — добави с ледена ирония.

— О! Вие роднина ли сте на госпожица Грант?

— Не, нямам тази чест. Из страната сме пръснати няколко от нас, които всъщност не сме роднини.

Патрик прихна и си спечели един предупредителен поглед от майка си.

— Е, пак се струпахме закуп, както обикновено. Ще поведем тази орда към нашата маса. Брайън, надявам се, че ще седнеш с нас.

— Какво ще кажеш за един танц, Кийли? — попита Чад, собственически застанал до лакътя ѝ.

— С удоволствие — отвърна тя разсеяно и тръгна напред. — Малко по-късно.

— Внимавайте — Брайън леко я докосна по ръката, докато вървяха. — Да не се подхлъзнете върху остатъците от сърцето, което току-що разбихте.

Кийли го погледна през рамо.

— Походката ми е много стабилна — съобщи му тя и се постара да седне между двамата си братя.

Тъй като бе доловил аромата ѝ — стилиен и едва доловимо сексуален, — той пък се постара да седне точно срещу нея. Хвърли ѝ една бърза усмивка, после се остави да го забавлява Сара, която вече бърбеше за коне.

Не ѝ харесваше как изглежда, мислеше Кийли, докато отпиваше от шампанското си. Просто всичко му беше малко в повече. Очите му бяха зелени, по-ярки, отколкото на майка ѝ. Представяше си, че с тях може с един поглед да разсече противника си на две. И имаше чувството, че това би му било приятно. Косата му бе кестенява, ала нищо подобно на кроткия кестеняв цвят. В нея проблясваха изсветлели до златисто кичури, а той я носеше прекалено дълга, така че падаше върху яката и се виеше край ъгловатото му лице. Остро лице, като очите му, с едва забележима трапчинка на брадичката и добре очертани устни, които ѝ се струваха просто малко прекалено чувствени.

Помисли си, че има фигура на каубой — бе дългокрак, висок и изглеждаше някак грубоват като за костюма и вратовръзката.

Не ѝ харесваше и как се бе вторачил в нея. Дори когато не я гледаше, тя имаше чувството, че се е вторачил. И сякаш разчел мислите ѝ, Брайън отново насочи поглед към нея. Усмихна и се бавно и несъмнено дръзко и ѝ се прииска да оголи зъби и да изръмжи.

Вместо да му достави това удоволствие, Кийли се изправи и, без да бърза, се запъти към дамския салон.

Още не бе минала през вратата, и Сара влетя зад нея.

— Господи! Не е ли страхотен?

— Кой?

— Хайде, Кийли — завъртя очи Сара, стовари се на един от тапицираните столове пред тоалетното огледало и се приготви да се наслади на разговора. — Брайън. Имам предвид, толкова е готин! Видя ли му очите? Изумителни. А устата... Кара те просто да ти се прииска да я схрускаш или нещо такова. Плюс това има невероятен задник. Знаем, защото нарочно вървах зад него, за да проверя.

Кийли със смях седна до нея.

— Първо, ти си толкова предсказуема. Второ, ако татко те чуе да говориш така, ще изгони човека с първия самолет обратно в Ирландия.

И трето, не съм забелязала задника му, нито нещо друго особено в него.

— Лъжкиня! — Сара опря лакти на тоалетката, а сестра ѝ си извади червилото. — Видях те как му хвърляш всеобхващащия поглед на Кийли Грант.

Развеселена, Кийли ѝ подаде червилото.

— В такъв случай да кажем, че не ми е харесало много това, което видях. Грубоватите мъже, които се гордеят с това, не ми действат.

— На мен със сигурност ми действат. Ако следващата седмица не заминавах за колежа...

— Обаче заминаваш — прекъсна я Кийли и сърцето ѝ се сви заради предстоящата раздяла. — Освен това, той е прекалено възрастен като за теб.

— Никога не вреди да пофлиртуваш.

— А ти си специалистка в това.

— Това е само за да уравнивам твоето поведение на Снежната кралица. „О, здравей, Чад“ — Сара изобрази един сдържан поглед и грациозно вдигна ръка.

Коментарът на Кийли бе кратък и груб и накара Сара да прихне.

— Чувството за собствено достойнство не е недостатък — настоя Кийли, макар че и нейните устни трепнаха. — Можеш да го използваш и ти по малко.

— Ти имаш достатъчно и за двете. — Сара скочи. — Сега ще изляза навън и ще видя дали ще мога да подмамя този ирландец на дансинга. Направо се обзалагам, че танцува страхотно.

— О, да — измърмори Кийли, когато сестра ѝ излетя. — Сигурна съм.

Не, разбира се, ни най-малко не я интересуваше.

В момента тя не се интересуваше особено от мъжете, по дяволите. Имаше си работата, имаше си фермата, имаше семейството си. Това съчетание я поддържаше заета, увлечена и щастлива. Бе хубаво да се пообщува, мислеше си. Приятна компания на масата, прекрасно. От време на време по някоя среща за театър или прием, страхотно.

За всичко друго бе прекалено заета, за да си дава труда. Ако това я правеше снежна кралица, какво толкова? Щеше да остави мекото

сърце за Сара. Но, реши Кийли и се изправи, ако баща ѝ наемеше Донъли, през следващата седмица щеше да държи под око него и наивната си сестричка.

Едва бе излязла две крачки от салона, и Чад отново се появи до нея да я кани на танц. Понеже в главата ѝ още се въртяха мислите за снежната кралица, го възнагради с усмивка, толкова топла, че очите му се замаяха, и му позволи да я привлече в прегръдките си.

Брайън нямаше нищо против да танцува със Сара. Нещастен бе мъжът, на който не би му било приятно за малко да подържи в ръцете си едно прелестно младо момиче и да го слуша как бърби за всичко, което му дойде наум.

Според него бе много сладка, изненадващо неразглезена и дружелюбна като кученце. След десет минути бе научил, че тя има намерение да учи ветеринарна медицина, че обича ирландска музика, че на осем години е паднала от едно дърво и си счупила ръката и че е родена и чаровна кокетка.

Бе истинско удоволствие да танцува с Адилия Грант, да чува родината си в гласа ѝ и да чувства, че е добре дошъл.

Бе слушал, разбира се, как тя пристигнала в Америка и в Роял Медоуз при чичо си Патрик, който по това време бил треньор във фермата на Травис Грант. Говореше се, че я наели като коняр, защото била наследила дарбата на чичо си да работи с конете.

Ала докато водеше дребната, елегантна жена по дансинга, Брайън реши, че всички тези приказки са чиста измислица. Не можеше да си представи, че тази жена може някога да е чистила конюшни... Както не можеше да си представи да го правят и прелестните ѝ дъщери.

Запознанството не бе толкова неприятно, трябваше да го признае, а и не можеше да се оплаче от храната, макар че човек би предпочел един хубав сандвич с говеждо. Все пак бе предостатъчно, въпреки че трябваше да минеш през половината, за да стигнеш до нещо познато.

Но въпреки че вечерта не бе такова мъчение, каквото си бе представял, бе благодарен, когато Травис предложи да излязат за малко на въздух.

— Имате чудесно семейство, господин Грант.

— Да, наистина. И шумно. Надявам се, че не си си загубил слуха, след като танцува със Сара.

Брайън се засмя, ала бе предпазлив.

— Тя е много чаровна... И амбициозна. Ветеринарната медицина е тежка професия, особено когато специализираш по коне.

— Сара никога не е искала нищо друго. Мина през всички етапи, разбира се — продължаваше Травис, докато вървяха по покритата с бели плочи пътека. — Балерина, космонавт, рок звезда. Но в края на краищата винаги е искала да бъде ветеринар. Двамата с Патрик ще ми липсват, когато следващата седмица заминат в колеж. Предполагам, че и ти ще липсваш на семейството си, ако останеш в Америка.

— От известно време заминавам и се връщам. Ако се установя в Америка, няма да има проблем.

— На жена ми ѝ е мъчно за Ирландия — промълви Травис. — Част от нея все още живее там, независимо колко дълбоки корени е пуснала тук. Разбирам това. Но... — Замълча и се вгледа в лицето на Брайън на отблясъците от светлината. — Когато наемам треньор, аз очаквам душата и сърцето му да са в Роял Медоуз.

— Това е разбираемо, господин Грант.

— Ти доста си се местил, Брайън. Две години, най-много три на едно място, после смяна.

— Съвсем вярно — кимна спокойно Брайън. — Може да се каже, че не съм намерил мястото, което да иска да ме задържи за по-дълго. Ала докато съм там, където съм, цялото ми внимание е насочено към тази ферма, към тези коне.

— Така съм чувал. Искам много от човека, когото търся. След като Пади Кънан се пенсионира, не съм намерил никой, от когото да съм доволен. Той предложи да видя теб.

— Поласкан съм.

— И би трябвало да бъдеш — Травис с одобрение отбеляза само лек интерес в очите на Брайън. Ценеше хората, които умеят да пазят мислите си за себе си. — Бих искал да дойдеш във фермата, когато се настаниш.

— Вече се настаних. Предпочитам да не бавя нещата, ако за вас е все едно.

— Все едно е.

— Добре. Ще дойда утре, за сутрешната тренировка, за да погледна как вършите нещата. След като видя какво имате и вие чуете какво имам аз наум, ще разберем дали ще ни устройва и двамата. Съгласен ли сте?

Нахакан хлапак, помисли Травис, но не се усмихна. Той също знаеше как да пази мислите си за себе си.

— Съгласен съм. Да влезем вътре. Ще те черпя една бира.

— Благодаря, ала мисля да се връщам в хотела. Съмва рано.

— Ще се видим утре — Травис протегна ръка и здраво стисна дланта на Брайън. — Чакам с нетърпение.

— Аз също.

Когато остана сам, Брайън извади една тънка пура, запали я и издуха дълъг облак дим.

Препоръчал го е Пади Кънан? От тази мисъл му ставаше и приятно, и нервно. Бе казал на Травис, че е поласкан, но всъщност бе изумен. В света на конните надбягвания това име се произнасяше със страхопочитание.

Пади Кънан тренираше шампиони така, както другите ядяха закуската си — с привично постоянство.

През годините го бе срещал няколко пъти и веднъж бе говорил с него. Ала, макар и да имаше добро самочувствие, никога не бе мислил, че Пади Кънан го е забелязал.

Травис Грант търсеше човек, който да заеме мястото на Пади. Е, Брайън Донъли не би могъл да го стори и не би го сторил. Но със сигурност щеше да остави своя отпечатък, и то така, че никой да не може нищо да каже.

Утре сутринта щяха да видят каквото щяха да видят.

Тръгна отново по пътеката. Светлината и сенките пред него леко се размърдаха. Вдигна поглед и видя как Кийли излиза през стъклени врати и тръгва по покритата с плочи тераса.

Виж я, помисли Брайън, толкова студена и самотна и съвършена. Бе създадена за лунна светлина, реши той. Или може би лунната светлина бе създадена за нея. Лекият бриз развяваше ефирната ѝ синя рокля. Тя се приближи към голямата каменна ваза да помирише оранжевите и млечнобели цветя, които растяха в нея.

Брайън импулсивно откъсна една от късните рози и се запъти към терасата. Кийли се обърна от звука на стъпките му. В очите ѝ

проблесна раздражение, ала изчезна толкова бързо, че можеше и да не го види, ако не я наблюдаваше толкова внимателно. После то се скри под тънкия слой студена любезност.

— Господин Донъли?

— Госпожице Грант — отвърна ѝ той със същия официален тон и ѝ протегна розата, — тези тук са малко прекалено обикновени като за вас. Това повече ви подхожда.

— Наистина ли? — тя взе розата, защото би било грубо да не я вземе, но нито я погледна, нито я вдигна да я помирише. — Обичам простите цветя. Ала ви благодаря за вниманието. Приятно ли прекарвате вечерта?

— Приятно ми беше да се запозная с вашето семейство.

Прозвуча искрено и Кийли се отпусна дотолкова, та да се усмихне.

— Още не познавате всички.

— Брат ви в колежа.

— Брейди, да, но имам още леля и чичо, Ерин и Бърк Логан, и трите им деца, от съседната ферма Трите аса.

— Да, чувал съм за Логанови. Виждал съм ги един или два пъти по манежите в Ирландия. Те не идват ли тук на приеми?

— Често, ала в момента ги няма. Ако останете тук, доста ще ги срещате.

— А вие? Все още ли си живеете у дома?

— Да — тя се размърда и погледна към светлината. — Затова е дом.

И в момента ѝ се искаше да бъде точно там, усети Кийли. У дома. Мисълта да се върне в онази задушна и претъпкана стая ѝ се стори непоносима.

— Музиката е по-добра от разстояние.

— Хм? — не си направи труда да го погледне. Имаше желание само той да си отиде и да ѝ върне момента на усамотение.

— Музиката — повтори Брайън. — По-хубава е, когато едва я чуваш.

Бе съгласна от все сърце, затова се засмя.

— Още по-хубава е, когато изобщо не я чуваш.

Причината бе в смеха. В него имаше топлота. Както димът те стопля, дори когато ти замъглява съзнанието. Протегна ръка към нея,

преди и самият той да бе помислил.

— За това не знам.

Тя замръзна. Не се отдръпна рязко, забеляза Брайън, както биха реагирали много жени, а застана толкова абсолютно неподвижна, че всеки неин мускул се напрягна.

— Какво правите?

Думите бяха леденостудени и не му оставяха друг избор, освен да я хване по-здраво през кръста. Гордостта се удари в гордост и резултатът бе твърда стомана.

— Танцувам. Вие можете да танцувате, видях ви. А тук е по-добро място за танци, отколкото там вътре, където всички се блъскат, не мислите ли?

Може би беше съгласна. Може би дори се развесели. Но бе свикнала да бъде канена, не просто сграбчвана.

— Излязох тук, за да избягам от танците.

— Не, излязохте тук, за да избягате от тълпата.

Кийли се движеше с него, защото иначе щеше прекалено много да прилича на прегръдка. И Сара бе права, той танцуваше прекрасно. Токчетата издигаха погледа ѝ на нивото на устните му. Бе права, реши тя. Прекалено чувствени. Демонстративно отметна назад глава, докато очите им се срещнаха.

— Откога работите с коне? — безопасен въпрос, реши Кийли, и очакван.

— През целия си живот, по един или друг начин. А вие? Яздите ли, или само гледате от разстояние?

— Мога да яздя — въпросът я ядоса и едва не я накара да хвърли в лицето му колекцията си от сини ленти и медали. — Ако се преместите, това за вас ще бъде голяма промяна — работа, страна, култура.

— Обичам предизвикателствата — нещо в начина, по който го каза, в начина, по който ръката му бе разперена върху гърба ѝ, я накара да присвие очи.

— Такива хора, след като приемат предизвикателството, често тръгват да се скитат в търсене на следващото. Това е игра, без съдържание и ангажменти. Аз имам по-високо мнение за хората, които изграждат нещо стойностно там, където са.

Това бе чистата истина и не би трябвало да го жегне. Ала го жегна.

— Като родителите ви.

— Да.

— Лесно е човек да мисли така, ако никога не му се е налагало да изгради нещо на гола земя, когато няма друго, освен ръцете си и волята си, нали?

— Може би, но аз повече уважавам човек, който копае упорито, отколкото този, който прескача от възможност на възможност... Или от предизвикателство към предизвикателство.

— И това ли мислите, че правя аз тук?

— Не бих могла да кажа — тя сви рамене с грациозен жест. — Не ви познавам.

— Вярно е. Ала мислите, че ме познавате. Скитникът, дето очите му са все в печалбата, а под ноктите му е пълно с мръсотия от конюшните, колкото и да ги търка. И който не заслужава дори да го забележите.

Изненадана не толкова от думите, колкото от яростта в тях, Кийли понечи да се отдръпне, би се отдръпнала, но Брайън я задържа. Сякаш, помисли тя, имаше право да го стори.

— Това е глупаво. Нечестно и невярно.

— Няма значение, и за двамата. — Не би позволил да има значение за него, не би позволил Кийли да има значение, макар от това, че я държеше, да го обземаха мисли, които не можеха да намерят за какво да се захванат. — Ако баща ви ми предложи работата и аз я приема, съмнявам се, че ще се движим в едни и същи кръгове или ще танцуваме един и същ танц, след като аз съм наемен работник.

Забеляза гняв, точно под ярката зеленина на очите му.

— Господин Донъли, грешите за мен, за моето семейство и за това как родителите ми управляват фермата. Грешите и ме обиждате.

Той вдигна вежди:

— Студено ли ви е, или просто сте ядосана?

— Какво имате предвид?

— Треперите.

— Студено е — тя прехапа език, раздразнена, че я бе смутил дотолкова, та да ѝ проличи. — Ще вляза вътре.

— Както желаете. — Пусна я, ала задържа ръката ѝ и когато Кийли я дръпна, наклони глава: — Дори един коняр се научава на обноси — каза тихо и я заведе до вратата. — Благодаря ви за танца, госпожице Грант. Надявам се да прекарате приятно до края на вечерта.

Знаеше, че това може да му струва предложението за работа, но не можеше да се въздържи да не види дали има огън зад тази стена от лед. Затова вдигна ръката ѝ, и без да откъсва очи от нейните, плъзна устни по кокалчетата. Назад, напред и отново назад.

Огънят, буйният блясък избухна. И остана да тлее, докато тя издърпа рязко ръката си, обърна му гръб и влезе при изисканата тълпа и парфюмирания въздух.

ВТОРА ГЛАВА

Разсъмването край конюшните е един от вълшебните моменти, когато мъглата си пробива път по земята, а светлината е по-бледа, по-ясно сива. Музика звучи в дрънченето на сбруите, в глухия тропот на ботуши и копита, докато коняри, помощници и коне се занимават със своите си дела. Разнася се аромат на коне, на сено и на лято.

Ремаркетата сигурно вече са натоварени, мислеше Брайън, а човекът, оставен от Грант да се грижи за конете, вече е отишъл до манежа за тренировката им или за подготовката за днешната гонка. Ала тук, във фермата, имаше да се върши друга работа.

Да се проверят навяхванията, да се дадат лекарства, да се изринат клетките. Жоките щяха да яхнат конете и да ги поведат по пистата за тренировка. Сигурно в Роял Медоуз имаше някой, който да засича времето.

Той не видя нищо, което да говори за нещо друго, освен за първа класа. Тук имаше определена подреденост, за която не всички собственици настояваха или биха плащали. Конюшните, хамбарите, навесите бяха всичките старателно боядисани в ярко, блестящо бяло, с тъмнозелени первази. Оградите също бяха бели и изрядно поддържани. Поляните и пасищата бяха подредени като приемна на фирма.

Имаше и атмосфера. Само един умен, или богат човек можеше да си го позволи. Ливадите по хълмовете бяха изпъстрени с разлистени дървета. Брайън забеляза едно, голям красив дъб, който се извисяваше в средата на една поляна и бе ограден с бяла ограда. В средата на кафявата овална писта пъстрееха разноцветни цветя и храсти. Отзад, между конюшните и манежа, се извиваше добре подрязан жив плет.

Той одобряваше такива подробности заради конете. И заради хората. И едните, и другите работеха с по-голямо желание в красиво обкръжение. Сигурно Грантови имаха лъскави снимки на прекрасната си ферма, отпечатани в шикозни списания.

На къщата също, помисли Брайън, защото тя бе впечатляваща гледка. Макар все още да бе повече нощ, отколкото ден, когато мина край нея, бе видял елегантния силует на каменната сграда с издадените си балкони и ковано желязо. Чудни големи прозорци, на които човек да стои и да гледа към кралството си.

Имаше още една постройка, нещо като миниатюрно копие на голямата къща, сгушена върху голям гараж. Там също бе видял цветя и храсти. И големи, сенчести дървета.

Но това, което го интересуваше, бяха конете. Как бяха настанени, как се грижеха за тях. Конюшната — ако му предложеха работата и ако я приемеше — щеше да е негово задължение. Собственикът си бе само собственик.

— Сигурно искаш да погледнеш в конюшните — каза Травис и го поведе към вратата. — Пади скоро ще дойде. Между нас казано, той би трябвало да може да отговори на всякакви твои въпроси.

Получаваше отговори само като гледаше, като виждаше, помисли Брайън. Вътре бе също така подредено, както и отвън. Наклонените бетонови подове бяха измити, вратите на клетките от здраво дърво, всяка с дискретна месингова табелка с името на обитателя си. Конярите вече разнасяха прясно окосена трева от количките. Миризмата на зърно, масажно масло и коне бе силна и сладникава.

Травис спря пред една клетка, където млада жена внимателно превързваше крака на червен кон.

— Как е тя, Линда?

— Оправя се. След ден-два ще е навън и ще прави бели.

— Навяхване? — попита Брайън и влезе в клетката да прокара ръка по краката и гърдите на младата кобила. Линда погледна към него и после към Травис, който кимна.

— Това е Лошата Бети — съобщи тя на Брайън. — Обича да подстрекава към бунтове. Има леко навяхване, ала няма за дълго да я държи мирна.

— Смутителка, а? — Брайън хвана с две ръце главата на Бети и я погледна в очите. По гърба му полазиха горещи тръпки от това, което видя. От това, което почувства. Тук, помисли той, има вълшебство, готово да избухне, стига само да можеш да намериш правилното заклинание. — Обичам смутителите.

— Ще те ухапе — предупреди го Линда. — Особено ако се обърнеш с гръб към нея.

— Не искаш да отхапеш парче от мен, нали, скъпа? — Бети, сякаш го предизвикваше, опъна уши назад и Брайън се засмя: — Ще се спогодим, стига да запомня, че ти си шефът. — Прокара пръсти по врата ѝ, после нагоре и тя изпръхтя. — Много си хубава, прекалено.

Шепнесе ѝ, като без да се замисля мина на келтски, докато Линда довършваше превръзката. Бети отново вдигна уши. Сега го наблюдаваше повече с интерес, отколкото със злоба.

— Тя иска да бяга — Брайън отстъпи крачка назад и огледа тялото на кобилата. — Родена е да бяга. Нещо повече, родена е да побеждава.

— И един поглед ти го каза? — попита Травис.

— То е в очите ѝ. Не бива да я заплождате, когато ѝ дойде времето, господин Грант. Тя има нужда първо да полети — демонстративно се обърна с гръб и когато Бети вдигна глава, я погледна през рамо. — Не мисля така — каза тихо. Гледаха се още един миг, после Бети отметна глава, сякаш сви рамене.

Развеселен, Травис отиде да го изведе от клетка.

— Тя тероризира конярите.

— Защото може и защото сигурно е по-умна от половината от тях — посочи към отсрещната клетка: — А кой е този красив старец там?

— Това е Принс, синът на Маджести.

— Маджести от Роял Медоуз? — в гласа на Брайън прозвуча благоговение. — И неговият Принс. Добре сте си поживели, нали, сър? Нежно погали гордия нос на възрастния кестеняв хубавец, като баща си. Гледал съм го да бяга, господин Грант, в Къраг, когато бях момче, коняр. Не съм виждал друг като него нито преди, нито след това. Работил съм с един от жребците, родени от него. Той не го посрами.

— Да, знам.

Травис го разведе през стаята с амуниции, навеса за заплождане и клетките за раждане, покрай едно заграждение, където галопираше млад кон, после към пистата, където тренираха красив жребец в компанията на възпитан скопец.

Един жилав дребен мъж със синя шапка върху бялата му коса се обърна при тяхното приближаване. От джоба му висеше хронометър, а

на обветреното му лице грееше весела усмивка.

— Значи си пристигнал, а? И какво мислиш за нашето местенце?

— Чудесна ферма — Брайън протегна ръка. — Радвам се отново да се срещна с вас, господин Кънан.

— Подобно, млади Брайън от Кери — Пади силно стисна ръката му. — Казах им да задържат Зевс, докато дойдеш, Травис. Помислих си, че с момчето ще искате да видите сутрешното му бягане.

— Крал Зевс, от баща Принс — обясни Травис. — Добре бяга за нас.

— Спечели надбягванията в Белмонт миналата година — спомни си Брайън.

— Точно така. Зевс обича дългите разстояния. Жребецът на Бърк му измъкна Дербито, но Зевс си върна за Купата на коневъдите. Той е силен състезател и от него ще се родят шампиони.

По сигнал на Пади един жокей се приближи в тръс, яхнал великолепен жребец. Тъмночервената козина на коня блестеше в лъчите на издигащото се слънце, в средата на челото му имаше петно като светкавица. Той лудуваше, пристъпяше настрана, мятеше глава.

Брайън от пръв поглед разбра, че е свидетел на истинска поезия.

— Какво мислиш за него? — обади се Пади.

— Красота — бе всичко, което каза Брайън.

Шестстотин килограма мускули върху невъзможно дълги и грациозни крака. Широки гърди, стройно тяло, горда глава. И очи, видя Брайън, в които блестеше дива гордост.

— Изведи го, Боби — нареди Пади. — Не го гълчи. Тази сутрин ще го оставим да се произфука. — Подсвирквайки си, той се облегна на оградата и хвана хронометъра.

С ръце в джобовете Брайън гледаше как Зевс се върна в тръс на манежа и затанцува на място, докато момчето го овладя. После ездачът се изправи на стремената и се наведе напред върху дългата, мощна шия. Зевс се понесе напред като ярка стрела, изстреляна от натегнатата тетива. Дългите му крака се вдигаха, опъваха, спускаха се върху земята и избиваха буци пръст като куршуми. Въздухът ехтеше от гръм.

Сърцето в гърдите на Брайън биеше по същия начин, като бърз и весел галоп. Шапката на момчето отхвърча. Когато прелетяха край тях, завършили кръга, Пади изръмжа и натисна хронометъра.

— Не е лошо — отбеляза сухо и показа часовника.

Брайън нямаше нужда да го гледа. Той имаше часовник в съзнанието си и знаеше, че току-що бе видял един шампион.

— Мисля, че най-после видях някой като вашия Принс, господин Грант.

— И той го знае.

— Искаш ли да сложиш ръка на него, момче? — попита Пади.

Понякога трябва, помисли Брайън, да криеш картите си, а понякога — да ги сложиш на масата.

— Да, искам — като едва се сдържаше да не затанцува от нетърпение, той се обърна отново към Травис: — Ако ми предложите работата, господин Грант, ще я приема.

Травис наклони глава и му протегна ръка.

— Добре дошъл в Роял Медоуз. Ела да пием по едно кафе.

Тръгна и Брайън зяпна след него.

— Просто така? — промърмори той.

— Той вече е решил — обясни Пади, — иначе ти изобщо нямаше да си тук. Травис не губи време, нито своето, нито на който и да било друг. Като свършиш с кафето и така нататък, намини към мен, над гаража. Ще ти покажа дневника и ще си поприказваме.

— Да, ще дойда. Благодаря. — Леко замаян, Брайън тръгна да настигне Травис.

С изненада и малко притеснение усети, че дланите му са влажни. Работата си е само работа, напомни си той.

— Благодаря ви за възможността, господин Грант.

— Травис. Ще си я изработиш. Ние в Роял Медоуз имаме високи стандарти. Очаквам да отговориш на тях. Бих искал да започнеш колкото може по-скоро.

— Ще започна днес.

Травис го погледна.

— Добре.

Брайън се озърна и посочи към друга малка постройка, край която в оградените места бяха подредени препятствия за прескачане.

— И скачачи ли тренирате, коне за представления?

— Това е отделно начинание — подсмихна се Травис. — Ти ще работиш със състезателни коне. Когато си готов, можеш да пренесеш вещите си в треньорската квартира. — Хвърли един поглед към къщата върху гаража.

Брайън отвори уста и отново я затвори. Не бе очаквал квартирата да бъде част от договора, ала нямаше намерение да спори. Ако не го устройваше, по-късно щеше да се занимава с това.

— Имате красив дом. Някой се грижи с много любов за цветята.

— Жена ми. — Травис зави по покрита с плочи пътека. — Тя особено много обича цветята си.

А Брайн си бе представял, че сигурно имат градинари, специалисти по паркове и градини или както там се казват, които да се грижат за тях.

— Конете разбират от красотата.

Травис се изкачи на верандата и се обърна.

— Така ли?

— Да.

— Бети ли ти го каза, докато си говорехте?

Брайн спокойно посрещна развеселения му поглед.

— Тя ми показа, че е кралица и очаква да се отнасят с нея като с такава.

— И ти така ли ще се отнасяш?

— Да, докато не злоупотреби с положението си. Дори една кралска особа има нужда от време на време да я стягат — с тези думи мина през вратата, която Травис държеше отворена.

Не знаеше какво бе очаквал. Нещо лъскаво и изискано. Със сигурност нещо внушително.

Не бе очаквал да влезе в кухнята на Грантови, нито тя да е голяма и претрупана и, въпреки бляскавите теракоти и хитроумните уреди, уютна.

Определено последното, което бе очаквал, бе да види съпругата на господаря, боса, със стари джинси и избеляла тениска, застанала до печката, да трие сол на главата на най-малкия си син.

— И още едно нещо ще ти кажа, Патрик Майкъл Томас Кънан. Ако си мислиш, че можеш да излизаш и да се връщаш, когато си поискаш, само защото ще заминаваш в колеж, по-добре върви бързо да прегледат дебелията ти глава. Аз с удоволствие ще го направя с този тиган, само да свърша.

— Да, госпожо. — Патрик седеше на масата, прегърбил рамене, и примигваше към гърба на майка си. — Но докато още не си

свършила, бих хапнал още малко пържени филийки. Никой не ги прави като теб.

— Така няма да се измъкнеш.

— Може пък да се измъкна.

Тя му хвърли през рамо един такъв поглед, с какъвто само една майка можеше да смрази детето си.

— А може би няма — измърмори Патрик и веднага засия, като видя Брайън до вратата. — Мамо, имаме гости. Сядай, Брайън. Закусвал ли си? Майка ми прави световни пържени филийки.

— Свидетелите няма да те спасят — подметна Адилия, ала се обърна да се усмихне на Брайън. — Влизай и сядай. Патрик, дай чинии на баща си и на Брайън.

— Не, благодаря. Няма нужда да се безпокоите.

— Мамо, не мога да си намеря кафявите обувки — втурна се в кухнята Сара. — Здравсти, Брайън, добро утро, татко.

— Сигурна съм, че от седмици ги гледам — отговори Адилия и обърна цвъртящия хляб в тигана. — Не мога да си представя как са се измъкнали от погледа ми.

Сара завъртя очи и отвори хладилника.

— Ще закъснея.

— Можеш да obuеш някои от другите шест хиляди чифта обувки, дето са натрупани в гардероба ти — предложи брат й.

Тя не му обърна внимание, освен че го тупна по гърба с кутията натурален сок, която носеше.

— Нямам време за закуска — сипа си сок и го изпи на един дъх. — Ще се върна към пет.

— Вземи си една кифла — нареди Адилия.

— Нямаме с къпини.

— Вземи каквато има.

— Добре, добре — Сара грабна от чинията една кифла, целуна звучно майка си по бузата, заобиколи масата да целуне и баща си, погледна страшно към брат си и отново хукна.

— През лятото Сара работи във ветеринарния кабинет — обясни Адилия. — Вие двамата сега се измийте тук и ще ви дам нещо да хапнете.

Невъзможно бе да се удържи на миризмата на тези пържени филийки и Брайън се запъти към умивалника. Видя огромно старо

куче, проснато до печката. Приличаше на дълъг, черен и невероятно опърпан китеник.

— А това пък кой е? — машинално приклезна до кучето.

— Това е нашият Шиймъс. Сега вече е старец и обича да се вре в краката ми, докато готвя.

— Жена ми обича китениците — събщи Травис и пусна водата.

— И те мен. Той през повечето време спи — обясни Адилия на Брайън. — И вече не се интересува от никого, освен от нас.

Едва Брайън го погали по главата, и Шиймъс отвори очи, размаха проскубаната си опашка и с ръмжене се претърколи по гръб, за да го почешат по корема.

— Я виж ти! Хареса те.

— Ами, ние с китениците се разбираме. Добро момче си ти, нали? Дебело и щастливо.

— Някой го храни с остатъците от масата — Адилия хвърли един поглед към съпруга си.

— Не разбирам за какво говориш — Травис, самата невинност, протегна на Брайън сапуна, когато той отново се изправи.

— Ха! — бе единственият ѝ коментар. — Кафе ли ще пиеш, Брайън, или чай?

— Чай, благодаря.

— Сядай — махна към един стол и насочи пръст към сина си. — А ти върви. По-късно ще свърша с теб.

— Ще бъда в конюшните, ще се покайвам. — Патрик се надигна с тежка въздишка, после обви ръце около кръста на майка си и опря брадичка върху главата ѝ. — Извинявай.

— Изчезвай.

Но Брайън видя как тя сложи ръка върху неговата и я стисна. Патрик се усмихна към стаята като цяло и излетя.

— Това момче е виновно за всяка втора бръчка по лицето ми — измърмори Адилия.

— Какви бръчки? — изненада се Травис и тя се разсмя:

— Това е правилният отговор. Е, Брайън, харесва ли ти Роял Медоуз?

Той си избърса ръцете, приближи се до масата и седна.

— Да, госпожо.

— О, ние тук не сме толкова официални. Няма нужда да ми викаш „госпожо“. Освен ако си закъсал. — Наля му чай, а на себе си и Травис кафе, после опря свободната си ръка на рамото на мъжа си.

— Как беше Зевс тази сутрин?

— Мина пистата точно за минута и петдесет.

— Съжалявам, че съм го пропуснала. — Обърна се отново към печката и натрупа върху една табла златистите филийки.

— Ще ти предложи договор за една година — започна Травис.

— Не можеш ли да оставиш момчето да се наяде, преди да започнеш да говориш за работа?

— Момчето иска да знае.

Брайън пое таблата и прехвърли три филийки в чинията си.

— Да, иска.

— Ще имаш гарантирана годишна заплата — от сумата, която спомена, Брайън едва не се задави. — А след два месеца и по два процента от всяка награда. След шест месеца ще предоговорим този процент.

— Ще се договорим за по-висок. — Вече спокоен, Брайън се зае със закуската си. — Защото, обещавам ви, ще съм го заслужил.

Обсъдиха отговорностите, задълженията, печалбата, премиите, като малко се пазариха заради формата.

Когато влезе Кийли, Брайън си бе сипал втори път филийки, а Травис допиваше последното си кафе.

Тя носеше ярък брич. Елегантен и подчертаващ тялото. Високите ѝ черни ботуши блестяха като тъмни огледала. Бялата ѝ блуза с широка яка, закопчана чак догоре, се спускаше на меки дипли. В ушите ѝ блестяха малки, изкусно изработени обици.

Като видя Брайън да закусва в нейната кухня, вдигна вежди и сви устни, ала веднага изобрази студена, отработена усмивка.

— Добро утро, господин Донъли.

— Добро утро, госпожице Грант.

— Тази сутрин бързам. — Тя се приближи към баща си, наведе се и потърка буза в неговата.

— Трябва да закусиш — напомни ѝ майка ѝ.

— Ще си взема нещо по-късно. — Кийли се приближи до хладилника и извади бутилка кола. — Ще се върна след два часа. —

Отиде при майка си, наведе се да почеше Шиймъс по главата и после потърка буза в бузата на Адилия по същия начин, както с баща си.

— След малко ще дойда — извика Адилия след нея. — Искам да гледам.

Двадесет минути по-късно Брайън вървеше от къщата към треньорската квартира. В ограденото място пред нея видя Кийли, яхнала черен скопец. Докато разхождаше коня, един мъж я фотографираше от различни ъгли.

Брайън се спря да погледа, опрял ръце на кръста. Сигурно снимката ѝ щеше да се появи в някое лъскаво списание. Принцесата на Роял Медоуз. Без съмнение щеше да изглежда красива и шикозна.

Тя подкара коня в тръс, после в лек галоп и се приведе да прескочи препятствие. Брайън сви устни. Имаше добра техника, трябваше да ѝ го признае. Когато повтори скока и направи още един пред обектива, той чу как смехът ѝ се разнесе из въздуха.

Обърна се, без да ѝ обръща повече внимание. Опита се да не ѝ обръща внимание.

Изкачи стълбите към треньорската квартира и почука.

— Влез и добре дошъл. Насам — извика Пади.

Той седеше зад бюрото в стая, подредена като кабинет. На едната стена имаше кантонерки, а на всички други — снимки на коне. Прозорецът бе отворен, а на поставка пред него стоеше компютър. Ако можеше да се съди по праха върху него, рядко се използваше, ако изобщо се използваше.

Пади посочи към един стол и очилата се люшнаха на върха на носа му.

— Вие с Травис сте уточнили подробностите.

— Травис го направи. Той е почтен човек.

— Очакваше ли друго?

— Аз не очаквам нищо от собствениците, затова те не ме изненадват често.

Пади се засмя, намести очилата и се почеса по носа.

— Този може и да те изненада.

— Искам да ви благодаря, че сте ме предложили на господин Грант.

— Аз следя нещата, въпреки че се пенсионирах. Е, досега съм се пенсионирал два пъти, ако трябва да съм честен, и се връщам, защото

Травис и Дий не бяха доволни от тренъорите, които идваха. Този път съм решил да се задържа. Искам да кажа, ти трябва да се задържиш, момче! — Очилата му отново се смъкнаха, Пади изръмжа и ги свали. — През следващата седмица, ако не възразяваш, ще живеем тук заедно. След това аз заминавам и къщата е твоя.

— Къде отивате?

— У дома. Връщам се в Ирландия.

— След всичките тези години?

— Аз съм роден там. Намислил съм да умра там... Макар че ми остава още живот, грешка да няма. Ще ми се да прекарам последните години от него у дома.

— Какво ще правите там?

— О, ще отида в кръчмата и ще разправам врели-некипели — подсмихна се Пади. — Ще изпия една пинта сваятна бира. Това ще ти липсва тук, мога да ти го кажа. От кранчето на янките не е същото.

Брайън се засмя:

— Дълъг път като за пинта бира, дори ирландска.

— Е, имам една малка ферма на юг от Корк, недалеч от Скибърийн. Знаеш ли Скибърийн, Брайън?

— Да. Хубав град.

— Стръмни улици, боядисани порти — добави Пади малко замечтано. — Е, фермата е малко по-далеч от хубавия град. Моята Дий е отгледана там от сестра ми, след като родителите на Дий загинаха. Когато сестра ми се поболя, Дий се опитваше да работи и да се грижи за леля си Лети и фермата западна. Накрая Лети почина, Дий загуби фермата и дойде тук при мен. Преди няколко години обявиха фермата за продан и макар тя да му казваше да не го прави, Травис ѝ я купи. Този човек познава сърцето ѝ.

— Значи там отивате? — попита Брайън, макар да не разбираше защо Пади му го казва. — За да станете фермер?

— Там отивам, но не мисля, че от мен ще излезе кой знае какъв фермер. Ще си взема няколко коня за компания. — Размърда се и се загледа през прозореца към хълмовете, където конете пасяха под предобедното слънце. — Ще ми липсва моята малка Дий, и Травис, и децата. Приятелите, които имам тук. Ала чувствам нужда да замина. Нещо ме ръчка, ако ме разбираш.

— Разбирам. — Брайън не разбираше друго, освен че Пади нещо го ръчка да замине.

— Сигурно ще прелитам напред-назад през океана, а и те ще ми идват на гости. Видях как Дий се омъжи за човек, когото уважавам и обичам като роден син. Видях как децата ѝ растат и стават прекрасни младежи и девойки. Това е рядко щастие. И имам пръст в създаването на шампиони. Човек, на когото са дали в ръцете чистокръвен кон, е късметлия.

— Нямате ли желание да имате своя собствена ферма, свои собствени шампиони?

— Мислил съм си за това, но в края на краищата реших, че не, не е за мен. — Пади отново насочи вниманието си към Брайън. — Към това ли се стремиш ти?

— Не. Собствената ферма означава, че си пуснал корени, нали? И няма заминаване, ако ще и да ти се иска да си отидеш. Във всеки случай, повечето собственици оставят работата и решенията на треньора, така че ти не притежаваш, ала управляваш.

— Травис Грант знае как да работи. — Пади наклони глава. — Той познава конете си. Обича ги. Ако спечелиш доверието му, ще ти повярва, но ще знае всяка твоя стъпка. Травис не е човек, който ще слезе в Кръга на победителите, след като денят е минал. Работата в конюшните е толкова негова работа и на Дий, колкото и твоя. Харесва ли ти, или не.

— Жена му?

Развеселен, Пади се облегна назад.

— Ти си я видял снощи, когато се беше нагласила. Обичам да я виждам, когато изглежда хубава по този начин. Ала е по-вероятно да я видиш в конюшните да цепи абсцес или да успокоява някоя раждаща кобила. Тя не е нежно цвете. Моята Дий е от добра порода. И е дала породисто потомство. Никое от децата ѝ няма да избяга от тежка работа, когато се наложи. Ти сам ще разбереш как са нещата тук и ще откриеш, че разстоянието между господарската къща и конюшните не е толкова голямо, колкото на други места.

— Обикновено е по-добре, ако е по-далеч — измърмори Брайън и Пади прихна.

— Прав си, момче, в повечето случаи. Собствениците могат да са много досадни, без съмнение. Ти сам ще си съставиш мнение за тази

ферма и за тези собственици. И се надявам, като мине малко време, да ми кажеш какво мислиш. А сега за начало да погледнем дневника.

Когато си тръгна от Пади, Брайън бе доволен от света като цяло. Или от това, мислеше той, докато се спускаше по стълбите, което скоро щеше да стане неговият свят като цяло. Щеше да остави своя следа в Роял Медоуз и да живее добре, докато я оставя. Квартирата му бе първокласна. Истината бе, че заради шанса да работи в конефермата на Травис Грант беше готов да живее и на хотел.

Всичко, което някога бе искал, бе в ръцете му. Нямаше намерение да го остави да му се изплъзне.

Обърна се към конюшните, където бе оставил взетата под наем кола. Пади му бе казал по пътя да хвърли едно око на малкия червен пикап, тъй като щял да го продава, преди да замине за Ирландия. Ако вървеше, щеше да му свърши работа, реши Брайън. Не му трябваше нищо друго, освен най-елементарното средство за придвижване. И бе време да свикне да кара от проклетата обратна страна на пътя.

Заобиколи гаража, смръщен при тази мисъл, и едва не се блъсна в Кийли.

Тя изглеждаше все така свежа и съвършена, както и сутринта. Нито едно косъмче не се бе измъкнало, върху ботушите ѝ нямаше и една пращинка. Как ли, по дяволите, го правеше?

— Добър ден, госпожице Грант. Видях ви в заграждението. Хубав кон.

Кийли бе разгорещена, раздразнителна и много близо до точката на кипене, защото фотографът се опитваше да я сваля. Снимките ѝ трябваха. Тя имаше нужда от показване, от реклама, но изобщо не ѝ трябваха скандали.

— Да, хубав е. — Понечи да мине и Брайън ѝ препречи пътя.

— Извинете ме, принцесо. Пропуснах ли да ви се поклоня?

Кийли вдигна ръка. Когато си изпуснеше нервите, ставаше гадна, а пулсирането в главата ѝ напомняше, че бе много близо до този момент.

— Вече съм нервна. Малко ми остава да се вбеся — ала пое дълбоко въздух. Ако сцената в кухнята тази сутрин означаваше нещо, значи Брайън Донъли вече бе част от Роял Медоуз. Тя нямаше навика да стреля по членовете на отбора.

— Сам е деветгодишен. Ловец. Чистокръвен ирландски ездитен кон. Имам го, откак беше на четири години. — Вдигна шишето с колата и отпи.

— Това ли е всичко, което слагате в устата си? — той потупа с пръст по бутилката. — Мехурчета и химикали?

— Говорите като майка ми.

— Може би затова имате главоболие.

Кийли отпусна ръката, която бе притиснала към слепоочието си. Тези негови очи, помисли тя, бяха прекалено проникателни.

— Нищо ми няма.

— Обърнете се!

— Моля?

Брайън просто я заобиколи и сложи ръце на врата ѝ. Раменете ѝ, вече схванати, подскочиха възмутено.

— Отпуснете се. Няма да се нахвърля върху вас в пристъп на страст, когато всеки момент може да се появи някой от роднините ви. Искам да поработя поне един ден, преди да ме изритат — докато говореше, силните му пръсти масажираха, натискаха, мачкаха възлите. Той мразеше да вижда болка у което и да било същество. — Хайде, не бъдете такъв инат. Издишайте дълбоко, заради мен.

От любопитство Кийли се подчини, като се опитваше да не мисли колко приятно бе да усеща ръцете му върху кожата си.

— Сега още веднъж.

Гласът му бе станал тих и напевен, приспивен. Докато работеше, очите ѝ започнаха да се затварят. Мускулите ѝ се отпуснаха, възлите се разхлабиха. Заплашителното пулсиране в главата ѝ затихна. Тя почти изпадна в транс. Изви се под ръцете му, съвсем мъничко. Простена от удоволствие. Съвсем тихо. Ръцете му си оставаха спокойни, професионални, макар да му се искаше да ги спусне по нея, да ги пъхне под меката бяла блуза. Искеше да притисне устни към шията ѝ, точно където се притискаше палецът му. Да я вкуси там.

А това, Брайън знаеше, щеше да сложи край на нещата, преди да са започнали. Да желае една жена бе естествено. Да я вземе, когато това бе свързано с толкова рискове, бе самоубийство.

Затова отпусна ръце и отстъпи назад. Кийли едва не залитна, преди да се овладее. Когато се обърна към него, почти имаше чувството, че пада.

— Благодаря ви. Много ви бива в това. — Вълшебни ръце, помисли тя. Този човек имаше магия в ръцете си.

— Така са ми казвали — ухили се самоуверено. — Имам чувството, че ви е необходимо редовно отпускане. — Измъкна бутилката от ръцете ѝ. — Вървете да пийнете малко вода и се преоблечете. Дрехите ви са прекалено топли като за такъв горещ ден.

Кийли наклони глава. Бе ядосана точно толкова, че да му хвърли един дълъг, внимателен поглед. Косата му, цялата тази кестенява грива, изпъстрена със златисто, бе разрошена от вятъра. Прекрасно оформените устни бяха леко извити в ъгълчетата.

— Някакви други нареждания?

— Не, само едно наблюдение.

— Любопитна съм.

— Не, вие отново сте раздразнена, но въпреки това ще ви го кажа. Устните ви са по-хубави без нищо, както са сега, отколкото начервени, както бяха тази сутрин.

— Значи вие сте против червилото?

— Съвсем не. Някои жени имат нужда от него. Вие нямате и то просто отвлича вниманието.

Объркана, почти развеселена, тя поклати глава:

— Много благодаря за съвета. — Тръгна към къщата, накъдето и без това се бе запътила, за да се преоблече в нещо по-леко.

— Кийли...

Тя спря, ала не се обърна, а просто погледна през рамо. Той стоеше, пъхнал ръце в джобовете на старите си джинси.

— Да?

— Нищо. Просто исках да опитам името ви. Харесва ми.

— На мен също. Не е ли много удобно?

Отдалечи се — дълги крака в тесни панталони и високи ботуши — и Брайън въздъхна дълбоко, надигна бутилката ѝ и отпи голяма глътка. Играеш си с огъня, Донъли, каза си той. И тъй като бе съвсем сигурен, че рискуваше не само да си опари пръстите, бе най-добре да се отдръпне, преди топлината да бе станала прекалено изкусителна, за да ѝ устои.

ТРЕТА ГЛАВА

— Шпорите долу, Лин. Ръцете, Шели. Уили, внимавай! — Кийли огледа един по един следобедните си ученици. Напредваха.

Шест коня с шест деца на гърбовете си обикаляха спокойно в заграждението. Допреди два месеца три от тези деца не бяха виждали през живота си кон, какво остава да го яздят. Академията по езда на Роял Медоуз бе променила това. Бе променила всичко.

— Добре. Тръс. Главите горе — нареди тя и, опряла ръце на кръста, се загледа как учениците ѝ с различен успех сменят хода. — Шпорите долу. Коленете, Люси. Точно така. Вие сте един отбор, запомнете. Изглеждате добре. Много по-добре.

Приблужи се и побутна шпорите на едното от двете си момчета. То се засмя и ги наведе надолу.

О, да, много по-добре, помисли Кийли. Преди един месец Уили се стряскаше като кученце всеки път, когато го докоснеше.

Всичко бе в доверието.

Накара ги да се пренаредят, да се обърнат, после да опитат да направят една широка осмица.

Настана малка суматоха, ала Кийли ги остави да я преодолеят със смях.

Всичко бе и в удоволствието.

Брайън я наблюдаваше от разстояние. Не я бе виждал от два дни. Почти цялото това време бе прекарал в конюшните или на един от манежите, където бягаха конете на Грантови. Очевидно Кийли не отделяше кой знае колко време на никое от тези места.

Бе я търсил.

И бе решил, че си убива времето по модни заведения и с пазаруване. С прическа и маникюр. С каквото там правеха напоследък богаташките дъщери.

Но тя бе тук, обикаляше в заграждението с куп дечурлига и очевидно ги учеше. Сигурно това ѝ бе нещо като хоби, да учи

привилегированите деца на посетителите в местния клуб как да яздят в правилен английски стил.

Хоби или не, май си я биваше. Бе с джинси и тъмновиолетова памучна риза. Косата ѝ бе вързана с някаква панделка в конска опашка, която падаше на едри вълни. Ботушите ѝ изглеждаха стари, прашни и удобни.

Изглежда ѝ беше приятно. Май досега не я бе виждал да се усмихва така — толкова бързо, открито и топло. Той не се сдържа и се приближи.

Кийли бе спряла една от ученичките си, галеше коня по шията и водеше очевидно сериозен разговор с момиченцето.

Докато Брайън стигна до оградата, тя бе строила всички, освен това момиче. Сигурно ги учеше да контролират конете си, реши той, да ги държат мирни, докато наоколо става нещо.

Момичето направи красив кръг в заграждението, а Кийли се завъртя, за да не я изпуска от погледа си. И докато се въртеше, видя Брайън, облегнат на оградата.

Усмивката ѝ угасна и той помисли, че това бе наистина жалко. Ала имаше нещо почти също толкова привлекателно в този студен, подозрителен поглед, с който често се обръщаше към него. Брайън ѝ отвърна с широка усмивка и се разположи да догледа урока.

Кийли нямаше нищо против да има публика. Често родителите ѝ, братята и сестрите или някой от работниците се спираха да погледат. Бе провеждала уроци пред родители на учениците си. Но точно този зрител не ѝ харесваше, затова не му обърна внимание.

Посочваше децата да изпълнят един по един задачата за деня. Поправяше стойката им, хвалеше ги, правеше им забележки, ако трябваше да вложат повече старание или повече да внимават. Когато нареди да слизат от конете, всички изохкаха разочаровано.

— Още пет минутки, госпожице Кийли. Не може ли да поюздим още пет минутки?

— Вече ви оставих да яздите още пет минути. — Потупа Шели по коляното. — Следващия път ще опитаме галоп.

— Аз за Коледа ще получа кон — съобщи Лин. — А следващата пролет мама казва, че ще започнем да участваме в състезания.

— Значи трябва много да работиш. Разхладете конете си.

— Много хубава група имате, госпожице Кийли. — Вроденото възпитание я принуди да се обърне към Брайън и да се приближи до оградата, без да изпуска от поглед учениците си.

— Приятно ми е да мисля така.

— Онова момче там... — той кимна към тъмноокия слабичък Уили. — Влюбен е в този кон. Нощем го сънува, как препускат през поля и планини и търсят приключения.

Това я накара отново да се усмихне.

— И Пух го обича. Мечо Пух — обясни тя. — Голям, нежен сладур.

— Имат късмет, че могат да се бръкнат за уроци с добър инструктор и умни коне. Тук ли ги държите? Не съм ги виждал там, където работя аз.

— Те са мои. Държа ги тук — нейните коне, нейната школа, нейните отговорности. — Извинете ме. Урокът не е свършил, преди конете да са почистели.

Ето ти шапката, закъде толкова бързаш, помисли Брайън. Е, и той си имаше работа. Ала това не значеше, че не може пак да намине оттук.

Безпокоеше я. Нямаше разумно обяснение за това, просто бе така. Не ѝ харесваше начина, по който я гледаше. И защо единствена тя забелязваше тази нервност в очите му, когато се спираха върху нея?

Не ѝ харесваше начина, по който ѝ говореше. И отново сякаш бе единствената, която забелязваше колко игрив ставаше гласът му, когато произнасяше името ѝ.

Всички други мислеха, че Брайън Донъли е просто превъзходен, мислеше Кийли, докато прокарваше ръка по крака на скопеца, за да провери температурата му. Родителите ѝ смятаха, че това е идеалният човек, който да замести чичо Пади — а самият чичо Пади само го хвалеше.

Сара мислеше, че е готин. Патрик мислеше, че е страхотен. А Брендън мислеше, че е върховен.

— Ненадминат — промърмори тя и вдигна крака на коня да провери копитото му.

Може би това бе някаква химическа реакция. Нещо я караше да настръхва всеки път, когато Брайън бе наблизо. В края на краищата, той изглежда много си разбираше от работата. Повече, отколкото бе

чувала, трябваше да го признае. А след като и двамата си имаха работа, рядко щяха отново да налетят един на друг. Значи не би трябвало да има значение.

Но не ѝ харесваше, че бе започнала да избягва конюшните и навесите. Че съзнателно се лишаваше от удоволствието да поскита натам и да гледа тренировките, да помага при тимаренето на конете. Не ѝ беше приятно да знае това за себе си. Определено не я интересуваше, че подозира, че Брайън го знае. И че това го прави прекалено важен.

Точно това, трябваше да признае Кийли, правеше дори в момента, като мислеше за него.

Конят изцвили. Раменете на Кийли се напрегнаха.

— Разбирате от коне — обади се Брайън.

Не я изненадваше, че не го бе чула да влиза. И не я изненада, че макар да не го бе чула, знаеше, че бе там. Въздухът се променяше, когато той бе тук, помисли тя.

— Идва ми отвътре.

— Вярно е. Мечо Пух — прошепна той и Кийли вдигна поглед от крака на скопеца. Брайън гледаше коня в очите, опитните му ръце вече го галеха по главата и шията. Конят изпръхтя от удоволствие. — Ти имаш добро и търпеливо сърце, нали? — Брайън влезе в клетката. Широките му длани продължаваха да се плъзгат, да опипват, да проверяват. — И хубав голям гръб да носи замечтани момченца. Откога го имате?

Тя премигна и едва не се изчерви. Имаше нещо хипнотично в тези ръце, в този глас.

— Почти от две години.

Брайън прокара ръце по ребрата на коня. Спря. Очите му се присвиха, той се приближи и огледа плетеницата от белези.

— Какво е това? — ала вече знаеше и се обърна към Кийли толкова бързо, че тя отстъпи към стената, преди да успее да се спре. — Този кон е бил бит, и то бит до кръв.

— Предишният му собственик — отвърна Кийли с леден тон като защита срещу внезапно обзелата я тревога. — Той обичаше да размахва камшика. Искаше да включи Пух в представление, обаче Пух се страхуваше от всякакви скокове. Това беше неговият начин да му покаже кой е шефът.

— Гадно копеле. — И макар очите му още да блестяха яростно, гласът му се смекчи. — Сега си на по-добро място, нали, момчето ми? Хубав дом с красива жена, която да те разресва. Спасихте го, нали? — обърна се Брайън към Кийли.

— Не бих стигнала толкова далеч. Има различни начини да се пречупи един кон. Аз не...

— Аз не пречупвам конете. — Брайън се наведе под корема на Пух, после срещна погледа ѝ над широкия гръб на животното. — Аз ги създавам. Всеки идиот може с пръчка или камшик да пречупи и духа, и сърцето. Нужни са умение, търпение и нежна ръка, за да се създаде шампион или може би просто приятел.

Тя изчака един момент, изненадана, че коленете ѝ започват да треперят.

— Защо очаквате от мен, че няма да се съглася с вас? — учуди се на глас, излезе от клетката и тръгна към следващата.

Старата кобила я посрещна с изпръхтяване и я бутна с муцуна по рамото. Кийли взе една четка да довърши тимаренето, което нейните ученици бяха направили през куп за грош.

— Не мога да понасям лошо отношение към когото и да било — обади се Брайън тихо зад гърба ѝ.

Тя не се обърна, не му отговори. Сега, след като първият пристъп на гняв бе отминал, той имаше достатъчно възможност да се засрами от начина, по който се бе нахвърлил върху нея.

— Особено към някой, който има толкова малък избор. От това ми се повдига и се вбесявам.

— И очаквате да не се съглася и с това?

— Развиках ви се. Извинявайте. — Сложи ръка на рамото ѝ и не я отдръпна, въпреки че Кийли се напрегна — също както би постъпил с нервен кон. — Поглеждаш в очите на някой като онзи красавец там и виждаш в тях едно огромно, щедро сърце, и после грозните следи, че някой го е бил, само защото е можел. Направо кипвам.

Тя с усилие отпусна рамене.

— Отне ми три месеца да го накарам да ми вярва дотолкова, че да не се стряска всеки път, когато вдигна ръка. Един ден, когато влязох, той надникна и ми се обади така, както го правят, когато се радват да те видят. Аз го нахраних с моркови и се разплаках като бебе. Не ми говорете за лошо отношение и кипване.

Срамът не бе чувство, което Брайън често изпитваше, но лесно можеше да го разпознае. Той пое дълбоко въздух, като се надяваше да започне отначало.

— А каква е историята на тази прелестна кобила?

— Защо мислите, че има някаква история? Тя я кон. Човек я язди.

— Кийли... — Брайън сложи ръка върху нейната с четката. — Извинете.

Тя раздвижи ръката си, ала се предаде и облегна буза на шията на кобилата. Потърка се, забеляза Брайън, както когато прегръщаше родителите си.

— Нейното престъпление е възрастта. Почти двадесетгодишна е. Оставили я в конюшнията, после я зарязали. Беше цялата в обриви и въшки. Предполагам, че просто е омръзнала на своите хора.

Той не се замисли, когато я погали по косите. Ръцете му бяха не по-малка част от начина му на общуване, отколкото гласът.

— Колко ги имате?

— Осем, ако се смята и Сам, но той още не е за учениците.

— И всичките ли сте ги спасили?

— Сам ми беше подарък за двадесет и първия рожден ден. Останалите... Е, когато си в центъра на света на конете, чуваш за коне. Освен това ми трябваша за школата.

— Някои хора биха очаквали да се снабдите с чистокръвни.

— Да. — Кийли се размърда. — Някои хора биха го очаквали. Извинявайте, трябва да нахраня конете, после имам да пиша.

— Ще ви помогна за храненето.

— Няма нужда.

— Въпреки това ще ви помогна.

Тя излезе от клетката и опря ръка на вратата. Най-добре беше да се оправи с това ясно и без заобикалки.

— Брайън, вие работите за моето семейство, ролята ви е жизненоважна за нас, затова мисля, че би трябвало да бъда пряма с вас.

— Разбира се. — Веселият тон не подхождаше на пламъчетата в очите му, когато се облегна назад.

— Дразните ме. По някакъв начин ме дразните. Предполагам, сигурно защото не обичам самоуверени, настойчиви мъже, които любезничат с мен, ала това няма връзка с въпроса.

— Не, има връзка. Какви мъже обичате?

— Виждате ли... Точно такива неща ме нервират.

— Знам. Не е ли интересно, че се чувствам длъжен да правя точно това, което ви вбесява? Вие също ме дразните. Може би не харесвам царствени жени, които ме гледат отвисоко със студените си очи. Обаче сме тук и би трябвало да се опитаме да го направим възможно най-добре.

— Аз не гледам отвисоко нито към вас, нито към който и да било друг.

— Зависи от гледната точка, нали?

Кийли се обърна, отдалечи се сърдито и съсредоточено започна да отмерва зърно.

— Хайде да говорим за нещо друго — предложи той. — Като например какво мисля за Роял Медоуз. Работил съм по ферми и манежи, откак станах десетгодишен. Чистач, коняр, жокей. Издигах се, проправях си път нагоре. За двадесет години съм видял всички страни на тренирането, състезанията, развъждането на конете. Добрите и лошите. И за двадесет години никога не съм виждал по-добра ферма от Роял Медоуз.

Тя спря и вдигна поглед към лицето му, после започна да сипва добавките в зърното.

— Според мен няма много хора, които да струват колкото един добър кон. Вашите родители са достойни за възхищение. Не само заради това, което имат, а много повече заради това, което са направили, заради това, което правят с него. За мен е чест да работя с тях. И — добави Брайън, когато Кийли се обърна към него — за тях е късмет, че имат мен.

Тя се засмя.

— Очевидно те са съгласни с вас. — Поклати глава и тръгна да храни конете. Когато мина покрай него, той вдъхна аромата на косите и кожата ѝ.

— Но не сте сигурна, че вие сте съгласна. Макар че изглежда не се интересувате много от работите на самата ферма.

— Не се ли интересувам?

Брайън се вгледа в старателно напечатания списък на стената, който указваше какви добавки в какви количества трябва да се дадат на всеки отделен кон при вечерното хранене.

— Виждам всеки ден братята и сестрите ви — отбеляза той и започна да приготвя храната за Пух. — Всички от семейството, или в конюшните, или на манежа. Освен вас.

Кийли би могла да му каже какво време бе постигнал всеки от конете, които бяха бягали тази седмица, и кое място бе заел, на който бяха давани лекарства, коя кобила беше бременна. Гордостта я накара да замълчи. Предпочиташе да мисли, че това бе гордост, а не просто инат.

— Предполагам, че малката ви школа ви държи заета.

Искаше ѝ се да изскърца със зъби, ала отвърна:

— О, да, малката ми школа ме държи заета.

— Вие сте добра учителка. — Брайън се приближи към клетката на Пух.

— Много ви благодаря.

— Няма нужда да се надувате. Вие сте добра учителка. И някое от тези богати деца може да издържи и да не му омръзне, след като първото увлечение по конете премине.

— Някое от моите богати деца — измърмори тя.

— За да участваш в конни състезания са нужни умение, търпение и пари, нали така? Аз самият не се състезавам, макар че ми е приятно да гледам. Вие може да тренирате и някой шампион. „Роял Интърнешънъл“, „Дъблин Гранд При“, може би дори Олимпийските игри.

— Значи, да видим дали съм ви разбрала. Богатите деца участват в конни състезания и печелят сини ленти, а тези, които не са толкова привилегировани, какво правят? Стават коняри?

— Така е устроен светът, нали?

— Така може да е устроен. Вие сте сноб, Брайън.

Той я погледна слисано.

— Какво?!

— Вие сте сноб, и то от най-лошите, от тези, които си мислят, че имат широки възгледи. Сега, след като го знам, вече изобщо не ме дразните.

За нейно най-голямо удоволствие телефонът в конюшната иззвъня. Който и да се обаждаше, бе избрал най-подходящия момент и заслужаваше искрената ѝ благодарност. Абсолютният потрес, изписан

на лицето на Брайън, ѝ достави истинска наслада. Кийли се приближи към телефона.

— Академия по езда, Роял Медоуз. Бихте ли изчакали за момент, моля? — с приятелска усмивка затули с ръка слушалката. — Наистина, аз мога да се оправя тук. Не искам да ви преча да си вършите работата.

— Не съм сноб — успя най-после да се обади той.

— Разбира се, че не бихте го приели по този начин. Може ли да го обсъдим някой друг път? Трябва да си довърша разговора.

Брайън объркано пхна лопатата в зърното.

— Не съм аз този, който носи диаманти в ушите си — измърмори и излезе.

Това му развали настроението до края на деня. Заседнало му бе в гърлото. Гадна гноясваща драскотина върху самоочувствието му.

Сноб? Откъде ѝ дойде наум? И то след като се бе опитал да се държи приятелски, дори да похвали надутата ѝ школа по езда.

Сам направи вечерната проверка, както му бе навикът, и прекара доста време с младата кобила, която трябваше да замине на състезания в Хаялия. Травис искаше Брайън да отиде с нея и той бе много доволен. Щеше да му е полезно да се отдалечи на повече от хиляда и петстотин километра от Кийли.

— Хич не ми и трябва да поглеждам натам — измърмори на себе си и потърка нос в шията на кобилата. — Особено когато имам в ръцете си красавица като теб. Страхотно ще си прекараме във Флорида, нали?

— Довечера ще играем покер — подвикна засмяно един от жокеите, когато Брайън излизаше от конюшната, и за по-голяма убедителност намигна.

— Тогава ще се върна и с най-голямо удоволствие ще опразня джобовете ви — но засега имаше да поработи по документите.

Когато се върнеше от Флорида, щяха да отделят жребчетата от майките им. Първите един-два дни отбиването щеше да доведе до сътресения, а след това щяха да започнат сериозните тренировки с младите животни. Трябваше да попълни картите, да уточни граfiците, да обмисли плановете. И смяташе да отдели голяма част от личното си време за Лошата Бети.

Не му беше работа да наобикаля към конюшната на Кийли. И все пак, каза си Брайън, щеше да му отнеме само минутка да се справи с

тази жена. Ала вместо Кийли намери сестра ѝ. Сара спря на сред крачка и му помахна.

— Здравсти. Чудесна вечер, нали? Смятам да се възползвам от нея и да си открадна една езда преди залез-слънце. Искаш ли да дойдеш с мен?

Бе примамливо. Сара бе приятна компания, а той от седмици не бе чувствал кон под себе си. Но си имаше работа.

— С удоволствие, ала друг път. Някой от конете на Кийли ли ще яздиш?

— Аха. Тя винаги е доволна, когато някой потренира нейните бебета. Децата не ги упражняват достатъчно, така че може да загубят форма. Или да им доскучае. Съботната ѝ група е малко понапреднала, но все пак...

Брайън тръгна с нея.

— Не мисля, че един час правене на стойки помага кой знае колко на конете.

— О, Кийли ги пуска на пасбището и самата тя язди, когато намери време. Кое то не е колкото би искала, ала основното са децата. А този час на правене на стойки за тях е много полезен.

Той изсумтя в знак на несъгласие. Надяваше се Кийли да е още в кабинета си. Искаше да поговори с нея.

— Днес видях част от нейния урок.

— Видя ли? Не са ли много сладки? Днес какво беше... А, да, Уили. Забеляза ли малкото момченце, с тъмна коса и очи? Той язди Пух.

— Да, добър е и се радва.

— Сега е добър. Когато Кийли се зае с него, беше едно уплашено зайче. — Сара влетя в конюшната и се запъти направо към стаята с амунициите.

— Страхуваше се от конете?

— От всичко. Не разбирам как хората могат да се държат така с едно дете. Никога няма да мога да го разбера.

— Как да се държат?

Тя избра сбруята си и измърмори някаква благодарност, когато Брайън взе вместо нея седлото.

— Да ги бият. — Хвърли му един поглед през рамо. — О, реших, че след като си видял урока, Кийли ти е обяснила за школата.

— Не. — Той взе и плъстената покривка под седлото. — Не стигнахме дотам. Защо не ми разкажеш ти?

— Защо не? — Сара се приближи към старата кобила и ѝ заговори гальовно: — Здравей, моето момиче. Искаш ли да излезем на езда? Ама разбира се, че искаш. — Сложи ѝ юздата, нагласи мундщука и я поведе навън. — Не знам дали започна от конете или от децата. Сякаш всичко стана едновременно. Първо тя купи Източна звезда. Той беше чистокръвен, петгодишен и не се представяше според възможностите си. Поне така мислеха собствениците му. Те го помпаха преди състезание.

— Дрогирали са го?

— Амфетамини. — Прелестното ѝ лице помръкна. — Хванаха ги, но междувременно бяха увредили сърцето и бъбреците на Източна звезда. Кийли го купи. Ние се грижихме за него, направихме всичко, което можахме. Не изкара и година. Още ми е мъчно. Поклати глава и започна да оседлава кобилата. — После това се превърна в нещо като мисия за Кийли. Значи сигурно първо са били конете. Тя построи тази конюшня и съобща, че открива малка школа. Тези, които могат да плащат, ѝ плащат доста солена цена, за да учи децата им. И си струва. Тази висока цена ѝ помага да субсидира другите си ученици.

— Какви други ученици?

— Такива като Уили. — Сара притегна седлото, провери стремената. — Непривилегированите, малтретираните, изхвърлените от системата деца. Тях ги взема безплатно... Не, измъква ги, спонсорира ги, осигурява им възможности, работи с детски психолог. Затова вече няма толкова време за езда, както по-рано. Нашата Кийли не прави нищо половинчато. Би поела още, ала иска групите ѝ да са малки, за да може да отдели достатъчно внимание на всяко дете. Организира да се открият други школи, агитира другите собственици да започнат подобни програми. — Сара потупа кобилата по шията. — Изненадана съм, че не го е споменала пред теб. Тя рядко пропуска възможността да се опита да убеди някого да се включи. — С весела усмивка се метна на седлото. — Слушай, искаш ли да дойдеш за вечеря? Чух, че татко ще пече пилета.

— Благодаря, но имам други планове. Приятна езда.

Наистина имаше планове, помисли Брайън, докато Сара се отдалечаваше в тръс. Да се изяде. Не знаеше какъв ще е вкусът, ала бе

сигурен, че ще му хареса.

Отиде до кабинета и почука. Ако носеше шапка, сигурно щеше да я свали и да я държи в ръце. Когато никой не отговори, отвори вратата и надзърна вътре.

Чисто, подредено, както и бе очаквал. Във въздуха се носеше нейният аромат — съвсем лек намек за парфюм.

Но всичко вътре бе създадено за работа. Бюро — с компютър, който сигурно се използваше много повече, отколкото онзи на Пади, телефон и факс. Кантонерки, два кокетни фотьойла и малък хладилник.

От любопитство влезе и го отвори — и не можа да сдържи усмивката си. Бе пълен с безалкохолни напитки, които изглежда бяха единствената ѝ храна.

Огледа стаята, премигна изненадано и усмивката му угасна. Сини ленти, медали, награди — всичките в рамки, закачени по стените. Снимки на Кийли, прелитаща над препятствия, усмихваща се от седлото или притиснала буза към шията на своя кон.

А в дебела рамка стоеше олимпийски медал. Сребърен.

— Ами... По дяволите! Два пъти ще се изям.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той бе виновен за всичко. Кийли можеше да стовари цялата вина върху раменете на Брайън Донъли. Ако не беше толкова непоносим, ако не беше там и не се държеше непоносимо, когато Чад се обади, тя нямаше да се съгласи да излезе на вечеря. И нямаше да прекара почти четири часа, отегчавайки се до умопомрачение, когато би могла да прави нещо по-полезно.

Като например да гледа как съхне боята.

Нищо му нямаше на Чад, наистина. Ако човек имаше, да речем, половин мозък, ако не го интересуваше нищо друго, освен тазгодишната модна линия на мъжките сака и ако си умираше да обсъжда правилния начин за сервиране на вечеря от три блюда, то той бе идеалният компаньон.

За съжаление, Кийли не попадеше в нито една от тези три категории.

Точно в момента Чад каканижеше за картината, която бе купил на последната изложба. Не, не за картината, помисли тя уморено. Един разговор за картина, за изкуство, би бил медицинско чудо, което би й помогнало да не изпадне в кома. Ала Чад четеше лекция — не можеше да се нарече по друг начин — на тема инвестиции. Докато караше, бе затворил прозорците и бе надул докрай климатичната инсталация. Ноцта бе прекрасна, но да се отворят прозорците означаваше да се развали прическата му. Това той не би допуснал.

Поне не й се налагаше да се опитва да води разговор. Чад предпочиташе монолозите.

Това, което искаше той, бе красива компаньонка от подходящо семейство с подходящ доход, която да се облича добре и да не се обажда, докато Чад философства върху ограничения кръг на своите интереси.

Кийли бе съвсем сигурна, че според него тя отговаряше на тези изисквания и че сега само го бе насърчила, като се бе съгласила да отиде на тази безкрайно досадна среща.

— Агентът ме уверяваше, че след три години картината ще струва пет пъти повече, отколкото съм платил за нея. Нормално бих се поколебал, тъй като художникът е млад и относително неизвестен, обаче изложбата беше доста успешна. Забелязах, че самият Т.Д. Джайлс обмисля да купи две от картините. А ти знаеш колко е проницателен Джайлс за такива неща. Казах ли ти, че онзи ден случайно срещнах жена му, Сиси? Тя изглежда направо прекрасно. Пластичната операция е направила чудеса с нея, а тя ми каза, че е открила най-невероятния нов фризьор.

О, Господи, бе всичко, което Кийли можеше да помисли. О, Господи, измъкни ме оттук!

Когато минаха между каменните колони на входа на Роял Медоуз, едва се сдържа да не се развика от радост.

— Толкова съм доволен, че най-последно графициите ни съвпаднаха. Животът става прекалено сложен и напрегнат, нали така? Няма нищо по-разтоварващо от една спокойна вечеря за двама.

Още малко по-разтоварваща, помисли Кийли, и щеше да изпадне в несвяст.

— Много мило от твоя страна, че ме покани, Чад. — Зачуди се колко грубо би било да изскочи от колата, още преди да бе спряла, да се втурне към къщата и да изиграе пред вратата танца на радостта.

Реши, че доста грубо. Добре, щеше да пропусне танца.

— Дрейк и Памела — разбира се, познаваш Ларкънови — в събота вечер ще имат малко соаре. Какво ще кажеш да те взема към осем?

Отне й цяла минута да преглътне факта, че той наистина бе използвал думата „соаре“ в изречение.

— Наистина не мога, Чад. В събота цял ден имам уроци. Когато свърша, няма да съм за пред хора. Ала благодаря. — Плъзна ръка към дръжката на вратата, като предвкушаваше предстоящото си бягство.

— Кийли, не можеш да позволяваш твоята малка школа да помрачава толкова голяма част от живота ти.

Ръката й замръзна и макар че вече виждаше светлините на къщата, обърна глава и се вгледа в свършения му профил. Един ден някой щеше да нарече нейната академия „малка школа“ и тя щеше да бъде много груба. И да му скъса шията.

— Не мога ли?

— Сигурен съм, че те забавлява. Хобитата са нещо разсейващо.

— Хобита... — Кийли оголи зъби.

— Предполагам, всеки има нужда от отдушник. — Чад вдигна ръка от волана и с грациозен жест отхвърли две години упорита работа. — Обаче трябва да отделяш време за себе си. Ето, онзи ден Реми спомена, че не те е виждала от години. В края на краищата, като ти омръзне, ще се чудиш къде е отишло всичкото това време.

— Моята школа не е хоби, развлечение или отдушник. И си е изцяло моя работа.

— Естествено. Разбира се. — Той я потупа покровителствено по коляното, спря колата и се премести към нея. — Но трябва да признаеш, че ти отнема прекомерно много време. Защо вече шест месеца не успяваме да излезем заедно на вечеря?

— Това ли е всичко?

Чад изтълкува погрешно тихия ѝ отговор и блясъка в очите ѝ. И се наведе към нея. Тя опря ръка в гърдите му.

— Не си и помисляй. Нека ти кажа нещо, приятелче. Аз за един ден в моята школа върша повече, отколкото ти за цяла седмица прехвърляне на хартии в кабинета, който ти е дал дядо ти, между маникюра, коктейлите и соаретата. Мъже като теб изобщо не ме интересуват, затова ни отне шест месеца да отидем на тази досадна среща. И следващия път ще вечерям с теб на куково лято. Така че, вземи си френската вратовръзка и италианските обувки и дано се задавиш с тях.

Кийли отвори рязко вратата. Чад бе толкова потресен, че бе загубил дар слово. Постепенно обидата стигна до съзнанието му и той стисна устни.

— Очевидно толкова време, прекарано в конюшните, е развалило и обноските, и възгледите ти.

— Точно така, Чад — тя се надвеси през вратата. — Ти си прекалено добър като за мен. Сега ще се кача горе и цяла нощ ще плача във възглавницата си.

— Говори се, че си студена — процеди той тихо. — Ала трябваше сам да се убедя.

Жегна я, но Кийли не му позволи да го види.

— Говори се, че си слабоумен. Сега и двамата сме се убедили, че слуховете са верни.

Чад натисна газта и тя би могла да се закълне, че го вижда как се тресе.

— А връзката ми е английска.

Кийли затръшна вратата, присви очи и го изпрати с поглед.

— Английска връзка! — В нея се надигна смях, дълбоко от корема, и тя се спря, обвила ръце около себе си, като само дете не виеше срещу луната. — Това ме довърши. — Пое дълбоко въздух, отметна назад глава и се загледа в безбройните звезди. — Идиот — измърмори. — И аз като него.

Чу тихо щракване, завъртя се рязко и видя Брайън, който палеше тънката си пура.

— Любовна свада?

— Ами да. — Гневът, който Чад бе събудил, отново се надигна. — Той иска да ме заведе в Антигуа, а аз просто съм си наумила да ходим в Мозамбик. Антигуа е изтъркана до смърт.

Брайън замислено дръпна от пурата. Кийли изглеждаше толкова дяволски красива, застанала под лунната светлина с тази символична черна рокличка, с разпилените като огън върху коприната коси. Когато чу дългия ѝ, несдържан смях, имаше чувството, че бе открил съкровище. Сега гневът се бе върнал в очите ѝ и бе насочен срещу него.

Това бе почти също толкова хубаво.

Той отново дръпна лениво от пурата и издуха облак дим.

— Убиваш ме, Кийли.

— Бих искала да те убия, да те накъсам на дребни парченца и да ги изпратя всичките обратно в Ирландия.

— Представям си. — Брайън хвърли пурата и се приближи към нея. За разлика от Чад, не изтълкува погрешно блясъка в очите ѝ. — Искат ти се да си го изкараш на някого. — Хвана свитата ѝ в юмрук ръка и я вдигна да удари с нея по бузата си. — Давай.

— Колкото и приятна да намирам тази покана, аз не разрешавам споровете си по такъв начин. — Понечи да се отдалечи, ала той стисна по-здраво ръката ѝ. — Обаче — добави бавно — бих могла да направя изключение...

— Аз не обичам да се извинявам и не би ми се наложило отново, ако веднага ме поставиш на мястото ми.

Кийли вдигна вежди. Да се опита да се освободи от голямата му, силна ръка би накърнило достойнството ѝ.

— И за моята малка школа ли говориш?

— Това, което правиш, е прекрасно, достойно за възхищение и съвсем не е малко. Бих искал да ти помагам.

— Моля?

— Бих искал да ти помагам, когато мога. Да отделям от времето си.

Тя объркано поклати глава:

— Нямам нужда от помощ.

— Не съм си и помислил, че имаш. Но не би навредило, нали?

Кийли го изгледа със смесица от подозрение и интерес.

— Защо?

— А защо не? Ще признаеш, че познавам конете. Имам здрав гръб. И вярвам в това, което правиш.

Това бе последното, което срина защитата ѝ. Никой извън семейството ѝ не бе разбрал толкова лесно това, което искаше да направи. Тя размърда пръсти в ръката му и когато я пусна, отстъпи назад.

— Защо го предлагаш, защото се чувстваш виновен ли?

— Предлагам го, защото ме интересува. Чувството на вина ме накара да се извиня.

— Още не си се извинил — ала се поусмихна и закричи. — Няма значение. Може би от време на време имам нужда от здрав гръб. — Брайън изравни крачка с нея и Кийли погледна през рамо към грубите му джинси и простата бяла тениска. Изглежда наистина имаше здрав гръб. Силно, здраво тяло, добри ръце и вроден интерес към конете. Можеше да е и много по-зле. — Яздиш ли?

— Ами да, разбира се, че яздя — започна той, после улови подигравателната ѝ усмивка. — Пак ли ме будалкаш?

— Този път беше лесно. — Тя се обърна и тръгна по пътеката, която извиваше между късно цъфтящите храсти. — Няма да ти плащам.

— Имам си работа, благодаря.

— Децата вършат голяма част от работата. Това е елемент от обучението. Не става дума да ги уча само да застават в стойка и да яздят в галоп. Става дума за създаване на доверие — в самите тях, в

конете, в мен. За изграждане на връзка с коня. Риенето на тор създава много силна връзка.

Брайън се засмя:

— Не мога да възразя срещу това.

— И все пак те са деца, затова забавлението е голяма част от програмата. И се учат, така че невинаги се справят по най-добрия начин с почистването и тимаренето. А и невинаги има достатъчно време, за да ги накарам да се оправят както трябва с амуниците.

— Аз започнах бляскавата си кариера с гребло в едната ръка и сапун за седло в джоба.

Небрежно откъсна едно бяло цвете и го втъкна в косите ѝ. Жестът, естественият чар в него — я развълнува и обърка и я накара да си спомни, че се разхождат под лунна светлина, между цветята. Което, каза си Кийли, не бе разумна идея.

— Добре тогава. Ако и когато имаш свободно време, аз имам резервно гребло.

Когато се насочи към къщата, той отново я хвана за ръката.

— Не си отивай още. Нощта е прекрасна, жалко е да се хаби в сън.

Гласът му бе прекрасен, успокояващ и тя не можеше да разбере защо я накара да потрепери.

— И двамата трябва да ставаме рано.

— Вярно е, но сме млади, нали? Видях медала ти.

Кийли се смути и забрави да си издърпа ръката.

— Моят медал ли?

— Олимпийският ти медал. Ходих да те търся в кабинета ти.

— Този медал подмамва родителите, които могат да си позволят да плащат за обучението.

— Трябва да се гордееш с това.

— Гордея се. — Със свободната си ръка отметна разрошените от вятъра коси. Пръстите ѝ докоснаха нежните листенца на цветето. — Ала това не съм аз.

— Не е като... Как беше? Английска вратовръзка?

Смехът се изтръгна от нея и разсея странното напрежение, което се надигаше в душата ѝ.

— Ето ти изненада. С много време и известни усилия може да започна да те харесвам.

— Аз имам достатъчно време. — Брайън пусна ръката ѝ да си поиграе с краищата на косите. Тя отскочи назад. — Много си плашлива.

— Не, не особено — обикновено, помисли Кийли. С повечето хора.

— Въпросът е, че аз обичам да докосвам — обясни той и нарочно плъзна отново пръсти по косата ѝ. — Това е... Връзка. Човек се учи, като докосва.

— Аз не... — Пръстите се спуснаха по шията ѝ и гласът ѝ угасна.

— Открил съм, че ти носиш тревогите си точно тук, точно в основата на врата. Повече тревоги, отколкото се изписват на лицето ти. Имаш зашеметяващо лице, Кийли. Направо събаря мъжа.

Напрежението се оттичаше изпод пръстите му и се натрупваше някъде другаде. Някак си се събираше вътре в нея, като огнена топка. Напрежението в гърдите ѝ бе толкова неочаквано и силно, че я накара да се задъха. Мускулите в стомаха ѝ се свиха, сковаха се. Заболяха я.

— Лицето ми няма нищо общо с това, което съм.

— Може би, но това не намалява чистото удоволствие да го гледаш.

Ако не бе потреперила, Брайън можеше и да устои. Това бе грешка. Ала бе правил грешки и преди, щеше да ги прави и занапред. Сега имаше лунна светлина, а във въздуха се носеше ароматът на последните летни рози. Трябваше ли мъжът да се отдръпне от една жена, която трепери под ръцете му? Не и аз, помисли той.

— Прекалено хубава нощ, за да се пропилява — каза отново и се наведе към нея.

Тя отскочи назад, когато устните му бяха на един дъх разстояние от нейните, но пръстите му продължаваха да играят върху шията ѝ, да я държат близо. Очите му се спуснаха към устните ѝ, задържаха се там, после се вдигнаха към нейните.

Брайън се усмихна, прошепна нещо на келтски, което я омагьоса, сякаш бе заклинание.

Устните му докоснаха нейните, леки като перце. Всичко в нея изпърха в отговор. Той я привлече по-близо, докато тялото ѝ се прилепи към неговото, а ръката му ритмично се движеше нагоре-надолу по гърба ѝ.

Леко захапване със зъби, и устните ѝ се разтвориха.

Зави ѝ се свят, кръвта ѝ закипя, а тялото ѝ сякаш балансираше върху нещо остро и високо. Бе прекрасно, прекрасно да чувства тази мекота, тази женственост, тази откритост. Кийли вдигна ръце към раменете му, хвана се здраво и се олюля върху това сладостно острие.

Брайън знаеше как да бъде нежен, винаги бе изпитвал нежност към крехкостта. Ала неочакваното ѝ и пълно отстъпление пред него, пред нея самата, го накара да потисне желанието си да се нахвърли върху ѝ. Всъщност бе очаквал съпротива. Би разбрал всичко, от студено презрение до импулсивна страст. Но това себеотдаване го извади от равновесие.

— Още — промълви той в устните ѝ. — Още мъничко. — И задълбочи целувката.

Тя простена — тих мъркащ звук, който бе като балсам за душата му. Сърцето му потрепери, после се препъна, после, Господ да му е на помощ, се срути.

Бе толкова потресен, че я отскубна от себе си и се вторачи в нея с нервната предпазливост на човек, открил, че вместо котенце държи тигър.

Наистина ли бе мислил, че това е грешка? Нищо повече от обикновена грешка? Току-що бе дал в ръцете ѝ силата да го унищожи.

— По дяволите...

Кийли премигна насреща му, като се мъчеше да осъзнае внезапната промяна. Лицето му бе разгневено, а ръцете, които се бяха преместили върху раменете ѝ, вече не бяха нежни. Искаше ѝ се да потръпне, ала не би си позволила още една проява на слабост.

— Пусни ме.

— Не съм те насилвал.

— Не съм казала такова нещо.

Устните ѝ все още пулсираха от притискането на неговите, а стомахът ѝ трепереше. Говорело се, че била студена, помисли замаяно. И тя самата го бе вярвала. Това, че бе открила колко не беше вярно, не бе повод за празнуване. А за паника.

— Аз не искам... — тази уязвимост, тази нужда, помисли си.

— Нито пък аз. — Брайън я пусна и пъкна ръце в джобовете си: — Това създава доста усложнения.

— Няма да има усложнения, ако ние не позволим да има. — Искаше ѝ се да притисне ръка към сърцето си. Странно, че не го чуваше да бумти. — И двамата сме големи хора, способни да отговаряме за действията си. Това беше моментна слабост и от двете страни. Няма да се повтори.

— А ако се повтори?

— Няма, защото и двамата имаме своите приоритети, а такава едно усложнение обърква нещата. Ще го забравим. Лека нощ.

Тръгна към къщата. Не се затича, макар част от нея да го искаше. А друга част, част, с която Кийли не се гордееше, просто искаше той да я спре.

Бе се надявал, че времето, прекарано във Флорида с работа в центъра на неговия свят, ще му помогне да направи точно това, което тя бе казала. Да забрави.

Но не забрави. Не можеше. И накрая реши, че бе глупаво от нейна страна да го очаква. След като той страдаше, не виждаше причина да я остави тя да се измъкне толкова лесно.

Знаеше как да се справя с жените, напомни си Брайън. А Кийли, принцеса или не, в края на краищата, бе жена. Тя щеше да разбере, че не може да отпъди Брайън Донъли като досадна муха.

Тръгна от конюшните, праметнал сака си през рамо. Още не бе отишъл в квартирата си, а по пътя от Хаялия бе спал много малко. Можеше да се върне със самолет, ала бе решил да пътува с конете.

Неговите коне бяха направили всичко, което искаше от тях, бяха му донесли гордост за сърцето и тежест в джоба. Да се погрижи да бъдат докарани обратно и настанени бе най-малкото, което можеше да стори за тях.

Но в момента не искаше нищо друго, освен един горещ душ, едно бръснене и една прилична чаша чай.

Макар че би разменил всичко това, за да вкуси още веднъж Кийли.

Тази мисъл го нервираше и го караше да се мръщи към нейното заграждение. В момента, в който се изкъпеше и обръснеше, двамата щяха да проведат един хубав малък разговор. Бе си го обещал. Много

малък, реши той, преди отново да сложи ръце върху нея. А тогава щеше да...

Еротичният образ в съзнанието му се спуска като балон, когато заобиколи къщата и видя майката на Кийли, коленичила пред цветната леха.

Не бе най-удобното нещо да налетиш на майката, когато си представяш дъщеря ѝ гола. А след това Адилия го погледна и той видя по бузите ѝ сълзи. И в съзнанието му не остана нищо.

— Тъъ... Госпожо Грант...

— Здравей, Брайън. — Тя подсмръкна и избърса сълзите с опакото на ръката си. — Плевях, малко оправях лехите. — Нахлупи шапката върху очите си, отпусна ръце и приседна на пети. — Извинявай.

— Тъъ... — Това вече го каза, помисли той паникьосано. Кажй нещо друго. Никога не се чувстваше така безпомощен, както пред женски сълзи.

— Мъчно ми е за чичо Пади. Той вчера си замина. — Не успя съвсем да сподави хлипането си. — Мислех си, че ако дойда тук да си поиграя, ще се почувствам по-добре, обаче знам, че не е в конюшните, нито там горе. Разбирам, че той трябваше да замине. Знам, че го искаше. Но...

— Тъъ... — Ох, по дяволите. Брайън трескаво измъкна от задния си джоб носна кърпа и приклепна до нея. — Може би трябва да...

— Благодаря. — Адилия взе от него кърпата. — Мисля, че знаеш какво е, след като си далеч от семейството си.

— Е, в моето семейство не сме много близки, така да се каже.

— Семейството си е семейство. — Тя избърса сълзите си и въздъхна дълбоко.

Изглеждаше толкова млада, помисли той, и толкова не приличаше на майка с накривената си шапка и мокрите очи. Брайън направи това, което му идваше отвътре — хвана я за ръката.

За момент Адилия облегна глава на рамото му и въздъхна.

— Пади промени целия ми живот, като ме взе тук. Аз бях толкова притеснена — ново място, нови хора. Нова страна. И от години не бях виждала Пади, освен на снимка, не се бях срещала лице в лице с него, откакто съм била бебе, ала още щом го видях, и вече всичко беше наред. Не знам как щях да се оправя без него. — Олекваше ѝ, като

говореше. Успокояваше я мълчанието му, което приемаше като готовност да я изслуша. — Не исках да се разкисна пред Травис и децата, защото и на тях им е мъчно. И се държах, преди да дойда тук. Но в тази къща живеях, когато най-напред пристигнах в Роял Мероуз. В една прекрасна стая със зелени стени и бели завеси. Бях толкова млада.

— Доколкото разбирам, сега сте стара и грохнала — обади се Брайън и с облекчение я чу как се засмя.

— Е, може би не съвсем грохнала, ала тогава бях по-зелена. През целия си живот не бях виждала такова място и благодарение на Пади щях да живея в самия му център. Ако не беше той, едва ли Травис щеше някога да вземе такава като мен за жокей.

— Жокей — вдигна вежди Брайън. — Мислех, че всичко това са измишльотини.

— Не са — отвърна тя малко разгорещено и несъмнено с гордост. — Изработвах си хляба тук, наистина. Навремето бях дяволски добра жокейка. Маджести беше мой.

Той се отпусна до нея на земята.

— Вие сте подготвяли Маджести?

— Да, и го видях как печели Дербито. Знаеш какво е.

— Да, знам.

— Загубихме го едва миналата година. Хубав дълъг живот изкара. Мисля, че Пади тогава реши, че му е време да се върне вкъщи. Вече трябва да е там. Аз знам какво вижда, когато застане пред къщата. Това ми помага. Както и ти ми помогна, Брайън. Благодаря ти.

— Нищо не съм направил. Аз се стъписвам от сълзи.

— Изслуша ме. — Адилия му върна кърпата.

— Най-вече защото от сълзи загубвам ума и дума. Тук имате малко кал.

Кийли дойде по пътеката точно навреме, за да види как Брайън внимателно бърше лицето на майка ѝ със синя носна кърпа. Следите от сълзи я накараха да се хвърли като орлица.

— Какво става? Какво си направил? — изсъска към него и обви ръка около раменете на Адилия.

— Нищо, само проснах с един удар майка ти и няколко пъти я изритах.

— Кийли! — Адилия се засмя изненадано и потупа дъщеря си по ръката. — Брайън не е направил нищо, само ми даде кърпичката и рамото си, докато аз малко си поплаках за чичо Пади.

— Ох, мамо... — Кийли притисна буза към нейната и се потърка. — Недей да бъдеш тъжна.

— Трябва да съм тъжна, малко. Но сега съм по-добре. — Наведе се напред и за най-голяма изненада на Брайън го целуна по бузата. — Ти си симпатичен младеж, търпелив.

Той се изправи и ѝ помогна да стане.

— Нямам славата нито на симпатичен, нито на търпелив.

— Това е защото не всеки се вглежда достатъчно отблизо. Би трябвало да можеш да ми викаш Дий, след като ти плаках на рамото. Сега отивам в конюшните да свърша малко работа.

— Тя никога не плаче — измърмори Кийли, след като майка ѝ се отдалечи. — Освен ако е много щастлива или много тъжна. Извинявай, че се нахвърлих така върху теб, ала когато я видях обляна в сълзи, престанах да мисля.

— И на мен сълзите ми действат по този начин, така че няма нищо.

Тя кимна и затърси да каже нещо, за да разсее неловкостта. Бе толкова сигурна, че когато отново го види, ще бъде сдържана ѝ овладяна.

— Е, чух, че сте се представили добре в Хаялия.

— Вярно. Твоят Герой бяга особено добре в група.

— Да, виждала съм го. Той е роден да бяга. — Забеляза сака, който Брайън бе оставил. — Ето, още не си се върнал наистина, а вече една жена ти е плакала на рамото, а друга те е шамаросала. Наистина много се извинявам.

— Достатъчно ли, за да ми направиш един чай, докато аз се измия?

— Аз... Добре, но имам по-малко от час.

— Отнема много по-малко да се запари един чайник. — Доволен, тръгна нагоре по стълбите. — Значи днес следобед имаш урок?

— Да. — Кийли нямаше какво да направи, така че сви рамене и го последва. Бе се държал мило с майка ѝ, напомни си тя. Бе задължена да му се отплати. — В три и половина. Имам да свърша някои неща, преди да дойдат учениците.

— Е, няма да се бавя. Предполагам, че знаеш къде е кухнята. — Той отиде в спалнята и Кийли се намръщи зад гърба му.

Не бе очаквала да се справи със ситуацията, като уютно му вари чай. Дълго бе обмисляла и бе решила, че най-доброто би било да поддържа любезна, външно приятелска дистанция. Случката онази вечер не бе нищо друго, освен моментна глупост. Безвредна. Вероятно...

Съвзе се и свали любимия стар чайник на Пади. Не, нямаше за какво да се безпокои. Всъщност дори трябваше да е благодарна на Брайън. Той ѝ бе показал, че не бе толкова безразлична към мъжете, колкото бе вярвала. Малко я притесняваше, че никога не бе изпитвала онази искра, за която говореха толкова много от нейните приятелки.

Е, сега определено бе изпитала цял фойерверк от искри, когато Брайън бе сложил ръце върху нея. И това бе добро, бе здравословно. Някой най-после я бе хванал в подходящия момент, на подходящото място и в подходящото настроение. Ако можеше да се случи веднъж, можеше да се случи и отново.

С някой друг, разбира се. Когато тя решеше, че е време.

Остави чая да се запарва, отвори шкафа и се протегна да извади чаша.

— Аз ще я взема. — Брайън се приближи и Кийли се оказа уловена между тялото му и бюфета. Затвори ръцете си около нейните върху чашата.

Тя долови аромата на душ, усети топлината от него. И устата ѝ пресъхна.

— Реших, че не искам да забравям.

Кийли трябваше да се съсредоточи, за да регулира дишането си.

— Моля?

— И че и теб няма да те оставя да го забравиш.

Искаше ѝ се да преглътне, ала гърлото не ѝ се подчиняваше.

— Ние се съгласихме...

— Не, не сме. — Той свали чашата и я остави. — Съгласихме се, че не искаме това. — Конската опашка оставяше открита прелестната извивка на шията ѝ. Брайън се зарови там. — И бих казал, стигнахме до негласното споразумение, че въпреки това се желаем.

Фойерверкът отново избухна в основата на шията ѝ и обля с топлина гръбнака ѝ.

— Ние не се познаваме.

— Аз познавам вкуса ти — леко я ухапах. — И аромата, и усещането. Виждам лицето ти в съзнанието си, независимо дали го искам, или не. — Завъртя я към себе си. Очите му бяха потъмнели и неспокойни. — Защо ти трябва да имаш избор, след като аз нямам?

Устните му се притиснаха към нейните, горещи и опасни. Той вплете ръце в косите ѝ и я притисна към себе си.

Този път тя почувства в прегръдката му и гняв, и страст. И около трепета се бе увила тънката змия на страха. Съчетанието бе непоносимо възбуждащо.

— Не съм готова за това. — Опита се да се отскубне. — Не съм готова. Можеш ли да ме разбереш?

— Не. — Но разбираше онова, което виждаше в очите ѝ. Бе я изплашил, а нямаше право да го стори. — Обаче не искам и да разбирам. — Отдръпна се. — Майка ти каза, че съм търпелив човек. Мога да бъда, при определени обстоятелства. Аз ще чакам, защото ти ще дойдеш при мен. Между нас има нещо живо затова, когато си готова, ти ще дойдеш.

— Границата между самоувереността и арогантността е много тънка, Брайън. Внимавай къде стъпваш — посъветва го Кийли и тръгна към вратата.

— Липсваше ми.

Ръката ѝ се обви около дръжката, ала не успя да я натисне.

— Знаеш всякакви уловки.

— Може и така да е. Но все пак ми липсваше. Благодаря за чая.

— Няма защо — въздъхна тя и го остави.

ПЕТА ГЛАВА

Лошата Бети напълно си заслужаваше името. Тя не просто създаваше неприятности, тя ги търсеше. Сякаш нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие, отколкото да хапе конярите. Освен да риташе жокеите. На паша гонеше другите коне, после, когато идваше време да я приберат в конюшната за през нощта, се изправяше на задни крака, риташе и пръхтеше злобно.

Поради всичките тези причини, а и не само затова, Брайън я обожаваше.

Когато той реши да се занимава лично с нея, в конюшната се разнесе задружна въздишка на облекчение.

Бети непрекъснато го подлагаше на изпитания и макар рядко да го сварваше неподготвен, Брайън имаше впечатляваща колекция от белези, всичките подписани с нейното име.

Говореше се, че била човекоядка, ала той я познаваше по-добре. Тя бе бунтовница. И победителка. Въпросът бе само да бъде научена как да побеждава, без да се разруши този див дух.

Разхождаше я в кръг на повод, докато Бети се преструваше, че не го забелязва. И въпреки това, когато ѝ заговореше, тя опъваше уши, а от време на време му хвърляше по някой поглед. Дните на упорит труд бяха възнаградени, когато Брайън отпусна повода и Бети се впусна в галоп.

— А така, това е начинът. Каква си ми красавица!

Искаше му се да улови този момент — красивата кобила, препускаща грациозно в кръга върху фона на зелените хълмове, издигащи се в синьото небе.

Би се получила красива картина и на някой може би щеше да му изглежда весело. Но тези, които знаеха, биха разбрали момента — един състезателен кон, който се учи да приема команди през устата си. Това бе още една стъпка към финалната линия.

Брайън видя още едно нещо, докато я гледаше, докато изучаваше линиите, формите и този блясък в очите, който не можеше да се

сбърка.

Той видя своята съдба.

— Ще вървим заедно — каза ѝ тихо. — Ние сме създадени да вървим заедно. Бунтовници сме ние, или поне така казват хората, които не могат да видят закъде сме тръгнали. Имаме да печелим състезания, нали?

Скъси повода и тя мина в тръс. Скъси го още и Бети намали ход. Потта блестеше по козината ѝ, стичаше се по гърба ѝ. През септември все още се чувстваше лятната горещина. Ала двамата се гледаха, без да я забелязват.

Отново и отново Брайън ѝ даваше сигнали с повода, докато тя обикаляше кръга, и през цялото време я хвалеше.

Кийли си имаше работа, бяха се натрупали и домашни задачи. Но не можеше да не се спре да погледа. Ако не можеше да отдели няколко минути през прекрасния септемврийски ден, за да види една малка магия, какъв бе смисълът от всичко?

Облегна се на оградата, наслаждавайки се на гледката. Баща ѝ бе прав да вземе Брайън, помисли тя. Между мъжа и коня имаше връзка, по-здрава и дори по-осезаема, отколкото повода между тях. Кийли го чувстваше. Радост, привързаност, предизвикателство.

Това не бе нещо, на което човек можеше да се научи. Просто го имаше.

Тя знаеше, че когато Брайън не бе извън града на състезания, отделяше време за всички млади животни. Това не бе лесна задача в голяма конеферма като Роял Медоуз. Ала това бе връзка, която имаше голямо значение. Един умен треньор знаеше, че колкото повече се грижи за един млад кон, общува с него, докосва го, толкова по-добре се поддава по-късно този кон на тренировка.

— Добре изглежда, нали? — попита Брайън и отпусна повода за последния галоп.

— Много. Постигнал си значителен напредък с нея.

— И двамата сме постигнали напредък един с друг, нали, миличка? Бети е готова да усети ездач върху гърба си.

Кийли знаеше репутацията на Бети и едва сдържа усмивката си.

— И кого подкупваш — или заплашваш — да се качи на нея?

Той постепенно скъси повода и Бета премина в спокоен тръс.

— Искаш работата ли?

— Аз си имам работа, благодаря.

Брайън знаеше кога хвърленото зърно трябва да бъде оставено да покълне.

— Е, тя за пръв път ще почувства тежест на гърба си утре сутринта. — Скъси още поводата, Бети се приближи към него и двамата заедно се насочиха към Кийли. Харесваше му да я гледа на оградата, с тази коса, блестяща като козината на кобилата, със също толкова предпазливи очи. — Вярно, няма да е кротка и да угажда. Но ще свикне, нали, скъпа моя? — Погали кобилата по шията, тя подуши торбата, закачена на колана му и отвърна глава. — Иска да ми покаже, че не я интересува, че тук имам ябълки. Не, за нея това изобщо няма значение. — Завърза поводата за оградата, взе една ябълка и извади от джоба си нож. Лениво я разряза на две. — Може би ще предложи този дар на другата прекрасна дама тук — подаде ябълката на Кийли и Бети така го блъсна с глава, че го залепи за оградата. — Сега тя се бори за моето внимание. Е, искаш ли тогава от това? — Отмести се и протегна ябълката. Бети я пое от дланта му с грациозно достойнство. — Тя ме обича.

— Бети обича твоите ябълки — възрази Кийли.

— О, не е само това. Виж — преди да бе успяла да се отдръпне, преди дори да го бе помислила, той обви ръка около раменете ѝ, привлече я към себе си и предизвикателно плъзна устни по нейните. Бети изпръхтя и го бутна. — Виждаш ли? — Брайън леко ухапа устните на Кийли, преди да я пусне. — Ревнива е. Не ѝ харесва да обръщам внимание на друга жена.

— Следващия път целуни нея и ще си спестиш една синина.

— Струваше си. И от двете страни.

— Конете по-лесно се подлъгват от жените. — Тя измъкна ябълката от ръката му и я ухапа. — Просто харесвам твоите ябълки — заяви и си тръгна.

— Тази е проклета като теб — сподели Брайън с Бети и я погали по муцуната, докато гледаше как Кийли се отдалечава към конюшните. — Защо толкова ми харесват проклетите жени?

Тя нямаше намерение да ходи в обора на жребчетата. Наистина. Просто бе станала рано и си бе свършила работата. Освен това ѝ беше

любопитно. Когато влезе в конюшната от мекия сивкав изгрев, първото, което чу, бе гласът на Брайън.

Той я накара да се усмихне. Накара я да се усмихне поне раздразнението в него:

— Хайде, Джим, ти загуби залаганията. Не можеш да не ми платиш.

— Ще ти платя, сега събирам.

Когато Кийли влезе в клетката, младият жокей бе стиснал зъби и мърдаше неспокойно рамене.

— Добро утро. Чувам, че си загубил, Джим.

— Да, такъв ми бил късметът. — Той хвърли един убийствен поглед към Бети. — Тази иска да ме изяде.

— По-скоро да те сдъвче и да те изплюе — с отвращение рече Брайън. — Ти просто й даваш повод, като й показваш, че те е уплашила. Днес ще влезеш в историята като първия жокей, който следващият победител в Тройната купа е почувствал върху гърба си.

Бети изпръхтя сякаш в отговор на предсказанието и се опита да затанцува. Брайън скъси повода и я хвана по-здраво. А Джим пребледня и очите му станаха като палачинки.

— Аз ще го направя. — Кийли не бе сигурна дали причината бе предизвикателството или съчувствието към уплашеното до смърт момче. — Ако моментът е исторически, на гърба на шампиона от Роял Медоуз трябва да е Грант. — Усмихна се на Джим:

— Дай ми жакета и шапката.

— Сигурна ли си? — Джим погледна от Кийли към Брайън с повече надежда, отколкото срам.

— Тя е шефът, така да се каже — обясни Брайън.

— Загубата е твоя, Джим.

— Ще поема загубата, ама ще си запазя кожата.

Малко прекалено нетърпеливо тръгна да излиза от клетката. Бети, сякаш я усети, че се отваря, се сви и хвърли един къч. Брайън изруга, блъсна Джим настрани и пое удара в ребрата си.

Въздухът посиня. Приглушените ругатни прозвучаха още по-страшно. Без да се замисля, Кийли влезе в клетката и сложи ръка до неговата върху повода, за да му помогне да овладее кобилата.

Петстотин килограма се опитваха да се отскубнат. Кийли усети излъчващата се от Бети и Брайън топлина, когато телата им се

сблъскаха.

— Лошо ли те изрита?

— Не толкова лошо, колкото би искала. — Ала достатъчно, за да му изкара въздуха и да види звезди посред бял ден, помисли Брайън.

Той отметна косите от очите си и премигна от стичащата се пот.

— Леле, Брай, извинявай — смотоледи Джим.

— Толкова ли нямаш ум в главата, та да се обърнеш с гръб към капризно животно? — Сопна му се Брайън. — Следващия път ще я оставя да ти пукне главата. Изчезвай сега. Тя знае, че ти е взела страха. Дръпни се — заповяда на Кийли със същия студен тон, после дръпна поводите, така че накара Бети да наведе глава. — Така значи? Искаш само злоба и никаква слава? Май си губя времето с теб, а? Може би не искаш да бягаш. Просто ще почакаме да ти дойде времето, ще ти доведем един кон да те заплоди и ще те пратим на пасището. И никога няма да разбереш какво е да печелиш.

Пред клетката Кийли си сложи подплатения жакет и шапката. И зачака. Ризата на Брайън бе просмукана от пот, златисто кестенявата му коса бе разрошена. По ръцете му играеха мускули, а ботушите му бяха ожулени и мръсни.

Изглеждаше, реши тя, точно както трябва да изглежда един коневъд. Силен. Самоуверен. И достатъчно нахакан, за да вярва, че може да надвие на животно, над пет пъти по-тежко от него.

Той продължаваше да говори, ала сега бе минал на келтски. Постепенно ритъмът на думите стана по-мек, успокояващ. Почти като песен, те танцуваха във въздуха, издигаха се, снишаваха се. Омагьосваха.

Кобилата сега стоеше кротко, приковала кафявите си очи върху зелените очи на Брайън.

Бе прелъстена, помисли Кийли. Наблюдаваше нещо като прелъстяване. Бети би направила всичко за него. Кой не би го сторил, ако той те докосва по този начин, гледа те по този начин, говори ти по този начин?

— Ела сега — обърна се Брайън към Кийли. — Дай й да усети миризмата ти. Пипни я, за да те почувства.

— Знам как се прави — измърмори тя. Макар че никога не бе виждала да се прави точно по този начин.

Влезе в клетката и нежно плъзна ръце по шията на Бети, по хълбоците. Усети как мускулите потръпнаха под дланите ѝ, но кобилата не гледаше никого и нищо, освен Брайън.

— Виждала съм безброй хора да работят по безброй начини с безброй коне — заговори Кийли тихо, докато галеше Бети. Ала, както кобилата, и тя бе приковала очи към Брайън. — Не съм виждала никой като теб. Ти имаш дарба.

Очите му се отместиха, срещнаха нейните, задържаха ги за момент.

— Тя има дарба. Поговори с нея.

— Бети, не толкова лошата Бети. Ти уплаши горкия Джим, нали, но няма да уплашиш мен? Аз мисля, че си красива. — Видя как животното опъна уши назад, почувства го как се размърда под ръцете ѝ, но продължи да говори: — Ти искаш да се надбягваш, нали? Е, не можеш да го правиш сама. Бих ти казала, че няма да боли, обаче теб това не те интересува. Всичко в теб е само гордост. Отново погледна към Брайън. — Всичко е само гордост — повтори Кийли, разбирайки и мъжа, и кобилата. — Ала не можеш да постигнеш гордостта от победата без тази стъпка.

Когато Брайън затегна седлото, сякаш всички затаиха дъх. После Кийли издиша и опря коляно в протегнатите му ръце.

Легна върху седлото и не помръдна, когато Бети се замята. Знаеше точно какво ще се случи, ако не се овладее кобилата. Един погрешен ход от страна на когото и да било, и можеше да се озове под няколкостотин килограма разярен кон.

Но гласът на Брайън шептеше, тих и приспивен, и светлината постепенно започна да става светлорозовата. Кийли бавно се изправи на седлото и пъкна крака в стремената.

От новото усещане Бети се мъчеше да отметне глава, да затанцува, да ритне. Сега Кийли се наведе напред, погали я и заговори:

— Трябва да свикнеш — заповяда твърдо с тон, съвсем различен от успокоителното припяване на Брайън. — Ти си родена за това.

— Хайде, миличка — додаде Брайън и ъгълчетата на устните му трепнаха. — Тя сега не е толкова страшна, нали? Почти не я усещаш върху този твой голям, красив гръб. Тя е само принцеса, а ти, ти си кралица, нали?

— Значи съм детронирана? — Кийли не бе сигурна дали да се развесели, или да се обиди.

Постепенно неспокойните движения стихнаха. Брайън извади резен ябълка от джоба си и го пхна в устата на Бети, като непрекъснато я хвалеше и успокояваше.

— Добре се справя.

— Искат ли да ме хвърлят до тавана.

— О, да, искат ли да ме хвърлят, ала в момента няма да се опитат. Ти също добре се справяш. — Вдигна поглед и срещна очите на Кийли. — Идва ти отвътре, както и на нея. И двете имате синя кръв.

— Влизаме ли в историята, Брайън?

— И още как — увери я той и целуна Бети току над носа.

Тя му отдели по-голямата част от предобеда. Слизаше от кобилата, отново я възсядаше, седеше кротко, докато Брайън ги развеждаше из обора. Бети хвърли един-два къча, но всички разбираха, че това е само за да се покаже.

— Ще се опиташ ли да минеш кръга с нея?

Кийли понечи да откаже. Имаше си работа, а вече бе изостанала с плановете си за деня. Ала усещането за младата, свежа кобила под нея бе прекалено голямо удоволствие, прекалено голямо предизвикателство. Щеше да поработи върху документите няколко часа през нощта.

— Ако мислиш, че е готова.

— О, готова е. Ние, останалите, трябва да я догонваме. — Той отвори клетката и ги изведе навън.

Кръгът за разходка бе ограден с висока стена, за да не смуцават коня, докато получава първите си уроци с ездач на гърба. Докато Брайън ги водеше към него, работниците спряха работата си и доста пари смениха собствениците си.

— Някои от тях бяха заложили, че тази сутрин няма да успеем да я обзвдим — подхвърли Брайън. — Току-що ми спечели петдесет долара.

— Ако знаех, че има облози, щях и аз да заложа.

Той вдигна очи.

— За какво?

— Аз винаги залагам, за да спечеля.

Брайън спря в кръга и подаде юздите на Кийли:

— Сега тя е твоя.

Бяха хубава картина. Умопомрачителна. Дългокраката породиста кобила с царствената си глава и блестяща козина и нежната жена, която я бе яхнала.

Ако някога поискаше да има собствен кон — а не искаше, нали? — щеше да е този.

Ако някога поискаше да има собствена жена...

Е, то си беше същото. Никога не бе искал отговорностите, свързани с притежаването. А и във всеки случай нито тази кобила, нито тази жена можеха някога да бъдат негови. Но щеше да има по нещо от всяка от тях, а това бе по-добре, откъдето и да го погледнеш. За коня щеше да знае, че част от онова, което бе самият той, бе отишло в създаването на един шампион. А за жената скоро щеше да има удоволствието да узнае какво бе да я усеща обвита около него през нощта. Може би само веднъж, ала веднъж щеше да е достатъчно.

Каквито и да бяха рисковете, нищо не можеше да го спре. Всеки път, когато се погледнеха, по малко се приближаваха към това. Днес бе разбрал, че тя също го знаеше. Сега бе въпрос само на време и място. А това зависеше от нея.

— Добре изглеждат.

Брайън не трепна, макар да му се искаше. Определено бе неудобно бащата на жената, за която си фантазираш, да прекъсне това ти занимание. Особено неудобно, когато този баща бе и твой работодател.

— Наистина. Бети се нуждае от здрава ръка, а дъщеря ви я има.

— Винаги я е имала. — Травис тупна Брайън по рамото и моментално събуди чувството му за вина. — Налетях на Джим и той си призна всичко. Получил си ритник.

— Дреболия. — Брайън си представи ребрата, които щяха да го болят седмици наред.

— Иди да те прегледат. — Бе казано уж между другото, но се чувстваше командата.

— Скоро ще отида. Джим се уплаши. Не трябваше да го карам.

— Той е млад — съгласи се Травис. — Ала това е част от работата му. В момента се чувства достатъчно зле от мисълта, че можеш да поискаш от него да се остави на Бети. Ще се възползвам от това.

— Аз също. Той е добро момче, Травис. Само дето още е малко зелен. Мисля повече да го вземам с мен на манежа, да свиква.

— Добра идея. Ти имаш доста добри идеи — добави Травис.

— За това ми плащате. — Брайън се поколеба, после се хвърли с главата надолу: — Бети е не само най-доброто ви попадение на вашето Дерби, тя е тази, която ще го направи. Залагам цялата си едногодишна заплата, че Бети ще спечели Тройната купа.

— Изхвърляш се, Брайън.

— Не и с нея. Казвам, че тя ще чупи рекорди, ще ги разбива на малки парченца. А когато дойде време да се запложда, трябва да е със Зевс — продължи Брайън. Направил съм схемите на родословията. Знам, че вие с Брендън лично се занимавате със запложданията, но...

— Ще погледна твоите схеми.

Брайън кимна и погледна към Бети.

— Въпросът не е толкова в схемите, макар че те ще ме подкрепят. Просто я познавам. Понякога... — Усети се, че неволно се бе загледал в Кийли. — Човек просто усеща.

— Знам. — Травис присви замислено очи и огледа тялото на Бети. — Направи работния график, който според теб ще е добър за нея. Когато е готова... Ще поговорим за него.

Кийли поведе Бети към тях и я спря с дръпване на юздите и с тиха команда.

— Решила е да ме търпи.

— Какво мислиш? — Травис погали кобилата по шията, без да обръща внимание на първия й инстинктивен опит да го ухапе.

— Не е обикновена — започна Кийли, — макар че имаше някои проблеми с поведението, които трябва да се коригират. Умна е. Бързо се учи, което означава, че винаги трябва да си една крачка пред нея. Още е рано, разбира се, ала бих казала, че това не е кон, който ще си губи времето. Тя ще работи здраво и ще бяга здраво, ако се подхване както трябва. Ако се състезавах още, щях да я искам.

— Бети не е създадена за бавния кръг. — Брайън извади още едно парче ябълка. — Тя е за голям манеж.

Бети прие наградата и после, сякаш за да подчертае, че той бе единственото човешко същество, което имаше значение, бутна леко муцуна в рамото му.

— Още не е показала, че може да бяга в група — напомни Кийли. — Може би ще трябва да ѝ сложиш капаци.

— Не и на нея, мисля. Другите коне няма да я разсейват. Те ще са ѝ съперници.

— Ще видим. — Кийли слезе и подаде юздите на Брайън, но баща ѝ ги взе.

— Аз ще я прибера.

И това, помисли Брайън, неочаквано съкрушен, бе разликата между тренъора и собственика.

— Няма нужда да гледаш толкова сърдито — наклони глава Кийли, като го видя как се мръщи след Бети. — Тя се справи много добре. По-добре, отколкото очаквах.

— Хм? О, да, наистина. Мислех за нещо друго.

— Ребрата ли те болят? — Той само сви рамене и Кийли поклати глава: — Дай да видя.

— Едва ме докосна.

— Ох, за Бога! — Тя нетърпеливо направи това, което би направила с някой от братята си — измъкна тениската му от джинсите.

— Е, скъпа, ако знаех, че толкова искаш да ме съблечеш, щях да съм по-сговорчив, и то насаме.

— Млъкни. Господи, Брайън, ти каза, че е дреболия.

— Не е кой знае какво.

Определението му за дреболия бе буца с размер на бейзболна топка, обагрена в червено и черно.

— Досадно е да се правиш на мъж, така че просто млъкни.

Той се засмя, ала Кийли притисна ръка към синината и Брайън изскимтя.

— Хей, ако това е твоята представа за нежни грижи, запази ги за себе си.

— Може да имаш счупено ребро. Трябва да отидеш на рентген.

— Не ми трябва проклетия... Ох! По дяволите, престани да ме ръчкаш! — Опита се да дръпне надолу тениската си, но тя просто я вдигна отново.

— Стой мирно и не се прави на бебе.

— Преди малко беше да не се правя на мъж, сега не се прави на бебе. Какво искаш?

— Да се държиш разумно.

— Трудно е един мъж да се държи разумно, когато жената го съблича посред бял ден. Ако ще го целунеш, та да ми мине, имам още няколко цицини. Една разкошна е на задника ми.

— Страшно забавно. Някой от мъжете може да те закара до лекаря.

— Никой никъде няма да ме кара. Щях да разбера, ако ми бяха счупени ребрата, случвало ми се е. Това е просто една синина и ужасно ме боли, след като си поигра с нея.

Тя забеляза още една, високо на бедрото му, и я бодна с пръст. Този път той изръмжа:

— Кийли, измъчваш ме.

— Само се опитвам... — Тя вдигна глава, видя очите му и млъкна. В тях сега нямаше болка, нито раздражение. Имаше горещина и смущение. И това ѝ доставяше изненадващо удоволствие.

— Наистина ли? — Не бе правилно, бе глупаво, ала усещането за сила се оказа много упоително. Кийли плъзна пръсти по бедрото му, нагоре по реброто и отново надолу, и почувства как мускулите му потръпват. — Защо не ме спреш?

Гърлото му се бе свило болезнено.

— Караш ме да ми се завива свят. И го знаеш.

— Може би го знам. Сега. Може би ми харесва. — Никога досега не се бе държала съзнателно предизвикателно. Никога не го бе искала. И никога не бе изпитвала вълнението да накара един силен мъж да се размаже под ръцете ѝ. — Може би съм мислила за теб, Брайън, по начина, по който ми каза, че ще мисля.

— Много хубав момент си избрала да ми го кажеш, когато наоколо е пълно с хора и един от тях е баща ти.

— Да-а, може и това да е вярно. Сигурно имам нужда от тази защита.

— Ти си убиец, Кийли. Можеш да изтормозиш мъжа до смърт.

Не ѝ го каза като комплимент, но за нея това бе откровение.

— Никога по-рано не съм се опитвала. Никой не ме е привличал достатъчно. Ти ме привличаш, а аз дори не разбирам защо.

Когато отпусна ръка, той хвана китката ѝ. Изненада го, че пулсът ѝ така препускаше, когато очите ѝ, гласът ѝ бяха толкова студени, толкова спокойни.

— Значи бързо се учиш.

— Бих искала да мисля, че е така. Ако дойда при теб, ти ще си ми първият.

— Какъв първи? — В него се надигна гняв, особено когато тя се разсмя. После съзнанието му се проясни и смисълът на казаното проблесна като светкавица. Ръката му се стегна върху китката ѝ, после я пусна, сякаш изведнъж се бе превърнала в огън.

— Това те изплаши достатъчно, за да те спре — отбеляза Кийли. — Изненадана съм, че нещо може да те накара да си глътнеш езика.

— Аз... — Ала не можеше да мисли.

— Не, не мъчи думите. Ще развалиш образа си. — Тя не можеше да разбере защо замаяното му изражение ѝ се струваше толкова смешно, нито защо потресеният му поглед по някакъв начин я умиляваше. — Да кажем само, че при тези обстоятелства и двамата имаме много да помислим. А сега, доста съм изостанала с работата си, а трябва и да се подготвя за следобедния урок.

Отиде си така спокойно и небрежно, помисли вцепенено Брайън, сякаш досега си бяха говорили как се лекуват синини. Направо го събори.

Бе се влюбил в аристократка и аристократката бе дъщерята на неговия шеф. А дъщерята на неговия шеф бе невинна.

Трябваше да е луд, за да сложи ръка върху нея след това.

Започваше да съжاليا, че Бети не го изрита в главата, та да беше свършило всичко.

Полагаше ѝ се, реши Кийли. След като цяла сутрин се бе забавлявала, половината нощ трябваше да се занимава с документи. А тя мразеше да се занимава с документи.

Въздъхна, облегна се назад на стола и разтърка очи. След година, може би две, школата щеше да осигурява достатъчен приход, за да си назначи счетоводител. Но засега просто не можеше да си позволи да пилее пари за нещо, което можеше да свърши и сама. Не и когато можеше да ги използва, за да субсидира още един ученик или за да купи на някой от тях ботуши за езда.

Изкушаваше се, особено в моменти като този, да нагази в собствената си банкова сметка. Ала бе въпрос на гордост школата да се издържа сама, доколкото бе възможно.

Ведомостите, формулярите и фактурите бяха нейна работа. Не е задължително да харесваш работата си, просто трябва да я вършиш.

В списъка с чакащите имаше двама ученика за пълния курс. Още един, пресметна Кийли, а по-добре двама, и можеше да оправдае откриването на още един клас, в неделя следобед.

Така щеше да има осемнадесет ученика на пълен курс. Преди две години имаше само трима. Школата работеше. Щеше да работи и тя.

Обърна се към компютъра и се съсредоточи върху счетоводната програма. Очите ѝ отново започнаха да се замъгляват. В този момент вратата зад нея се отвори.

Долови аромата на топъл чай, преди да се обърне и да види майка си.

— Мамо, какво правиш тук? Полунощ е.

— Ами, не бях легнала и видях, че лампата ти свети. Казах си, че момичето ще има нужда от малко гориво, ако ще работи половината нощ. — Адилия остави на бюрото термос и един плик. — Чай и курабийки.

— Обичам те.

— Да имаше късмет да не ме обичаш. Миличка, очите ти се затварят. Защо не изключиш това и да си легнеш?

— Почти свършвам, но мога малко да си почина... И да се заредя с гориво. — Кийли изяде една курабийка и си наля чай. — Изостанала съм, защото сутринта си поиграх.

— От това, което ми казва баща ти, не си играла. — Адилия взе един стол и го премести по-близо до бюрото на дъщеря си. — Той е страшно доволен как Брайън се справя с Бети. Е, той изобщо е доволен от Брайън, аз също, от това, което съм виждала. Ала Бети е голямо предизвикателство.

— Хм — Брайън също, помисли Кийли. — Той има свой си начин да се справя с нещата, но изглежда работи. — Замислено забарабани с пръсти по бюрото. Винаги бе могла да обсъжда с майка си всичко. Защо това трябваше да се променя сега? — Аз го харесвам.

— Бих се тревожила за теб, ако не го харесваше. Брайън е много хубав мъж.

— Мамо... — Кийли сложи ръка на рамото ѝ. — Аз много го харесвам.

Усмивката в очите на Адилия угасна.

— О... Ами...

— И той ме харесва.

— Разбирам.

— Не искам да споменавам това пред татко. Мъжете не приемат тези неща както нас.

— Миличка... — Адилия въздъхна объркано. — Майките вероятно не приемат тези неща както дъщерите си. Ти си голяма, ти си жена, която отговаря първо пред себе си. Ала още си моето малко момиченце, нали?

— Аз досега не съм била с мъж.

— Знам. — Усмивката на Адилия бе мека, почти тъжна. — Мислиш ли, че нямаше да знам, ако това се бе променило? Ти имаш достатъчно високо мнение за себе си, за да се отдадеш на нещо, освен ако си струва. Никой досега не си е струвал.

Тук почвата бе несигурна, помисли Кийли.

— Не знам дали Брайън си струва по начина, за който говориш. Но с него се чувствам по-различно. Желая го. Досега не съм желала никого. Вълнуващо е и малко страшно.

Адилия стана, завъртя се из малкия кабинет и заразглежда лентите, медалите. Стъпките и етапите.

— Ние с теб и преди сме говорили за такива неща. За значението на предпазните мерки, за отговорностите.

— Аз умея да бъда отговорна и разумна.

— Кийли, макар да е вярно, че всичко това е важно, то не ти казва, не може да ти каже какво е да си с мъж. Има такава горещина...

— Тя се обърна към нея. — Има такава сила, която създавате между вас двамата. Не е само действието, макар да знам, че за някои може да бъде. Ала има нещо повече и от това. Аз няма да ти кажа, че да отдадеш невинността си е загуба. Не би трябвало да бъде, няма нужда да бъде. За мен бе разтваряне. Баща ти ми беше първият — прошепна Адилия. — И единственият.

— Мамо... — Трогната, Кийли хвана ръцете ѝ. Ръцете на майка ѝ бяха толкова силни, помисли тя. Всичко в майка ѝ бе толкова силно. — Това е прекрасно.

— Моля те само да си сигурна, че ако му се отдадеш, ще ти остане спомен, който е топъл и има сърце, не само страст. С времето страстта може да изстине.

— Аз съм сигурна. — Кийли се усмихна и поднесе ръцете на майка си към бузата си. — Но той не е. И знаеш ли, много е странно, ала съм сигурна заради начина, по който се отдръпна, когато му казах, че ще ми е първият. Разбираш ли, аз също имам значение за него.

ШЕСТА ГЛАВА

Бе удивително, наистина, как двама души могат да живеят и работят практически на едно и също място, а единият да успява напълно да избягва другия. Човек просто трябва да реши.

Брайън бе решил, от няколко дни. Имаше си достатъчно работа да го държи зает и повече от достатъчно причини да си прекарва времето на манежа и далеч от фермата. Ала усещаше, че избягването накърнява гордостта му. Прекалено много приличаше на малодушие.

Освен това бе казал на Кийли, че иска да ѝ помага в школата и не бе направил нищо. Не бе човек, който не държи на думата си, каквото и да му струваше. А и можеше да се контролира, говореше си той, докато вървеше към конюшната на Кийли. Нямахше никакво намерение да я прелъстява или да злоупотребява с невинността ѝ.

Бе го решил.

После влезе в конюшната и я видя. Не би казал, че му потекоха лигите, но усещането бе много подобно.

Отново бе облечена с лъскави, скъпарски дрехи — тъмнокафяв брич и млечнобяла блуза, която изглеждаше някак ефирна. Косата ѝ бе разпусната, цялата разрошена и дива, сякаш току-що бе извадила фибите от нея. И наистина, докато я гледаше, тя я отметни назад и я завърза с широка ластична панделка.

Брайън реши, че най-доброто място във вселената за ръцете му бе в джобовете.

— Свършиха ли уроците?

Кийли погледна през рамо, все още хванала косите си. Аха, помисли. Бе се чудила колко време ще му трябва, за да се завърти отново край нея.

— Защо? Урок ли искаш?

Той се намръщи, ала се овладя и пристъпи от крак на крак.

— Казах, че ще ти помагам тук.

— Така каза. И в момента наистина имам нужда от помощ. Нали каза, че можеш да яздиш?

— Казах. Мога.

— Добре. — Идеално. Тя посочи към един голям дорест кон. — Мюл трябва да се поуспражни. Ако го вземеш, аз ще мога да изведе и Сам. През последните два дни никой от тях не се е упражнявал достатъчно. Сигурна съм, че имам седло, което да ти подхожда. — Отвори вратата на клетката и изведе вече оседлания Сам. — Ще те чакаме в заграждението.

Двамата излязоха. Брайън погледна към Мюл, а Мюл погледна към Брайън.

— Обича да командва, а? — Той сви рамене и се запъти да си намери седло.

Когато излезе навън, Кийли обикаляше в лек галоп из ограденото място. Тялото ѝ така се бе сляло с коня, че сякаш бяха едно цяло. Със съвсем лека промяна на ритъма и ъгъла прекара коня през три скока и отново в галоп започна следващия кръг. После забеляза Брайън, забави и спря.

— Готов ли си?

Вместо отговор той се метна на седлото.

— Защо си такава докарана?

— Днес е ден за снимки. Правим фотографии на класа. На децата и родителите им харесва. Мюл е настроен за едно хубаво бягане ако и ти си в такова настроение.

— Да тръгваме тогава. — Брайън смушка коня и го изкара през вратата в лек тръс.

Кийли се изравни с него.

— Как са ребрата?

— Добре са. — Побъркваха го, защото всеки път, когато почувстваше болка, си спомняше за ръцете ѝ върху него.

— Чух, че тренировките на младите коне вървят добре и че Бети е една от най-добрите ученички, както се и очакваше.

— Тя има желание. Всичките тренировки на света не могат да дадат на един кон желанието да се състезава. Скоро ще я пуснем на стартовата врата, да видим как ще ѝ хареса.

Кийли пое по един полегат хълм, където дърветата бяха още свежи и зелени, въпреки настъпващата есен.

— Аз бих я пуснала заедно с Вечерна светлина — подметна тя. — Той е як и има голям опит. Обича да излита от вратата. Бети ще го

види два пъти, после няма да иска да остане по-назад.

Той вече бе решил, че Вечерна светлина трябва да учи Бети как се стартира от вратата, но сви рамене.

— Мисля за това. И така... Минах ли прослушването, госпожице Грант?

Кийли вдигна вежди, огледа Брайън и по устните ѝ заигра усмивка. Естествено, бе проверявала формата му.

— Е, тръса го умееш. — Смушка Сам и го засили. В момента, в който Брайън влезе в крачка, мина в галоп.

О, как ѝ бе липсвало това. Всеки ден, когато не можеше да лети през полетата и хълмовете, бе жертва. Нищо не можеше да се сравни с това — вълнението от скоростта, силата, носеща се под нея, през нея, тропота на копитата и порива на вятъра.

Брайън я изпревари и тя се засмя. Бе видяла бързата му предизвикателна усмивка и отговори, като пушна Сам на воля.

Бе като да наблюдаваш магия, помисли Брайън. Мускулестият черен кон се носеше над земята с жената на гърба си. Понесоха се по още един хълм на запад, към залязващото слънце. Небето бе избуяло в цветове, като картина в червено и златно. Струваше му се, че Кийли може да препусне право в него, през него.

А той нямаше друг избор, освен да я следва.

Когато тя спря и се обърна да го изчака, лицето ѝ грееше от удоволствие, очите ѝ светеха и Брайън разбра, че никога не бе виждал нищо подобно.

А да я желае бе нещо, което можеше да го убие.

— Трябваше да ти дам преднина — извика Кийли. — Мюл бяга като дявол, ала не може да се мери с този тук. — Наведе се на седлото да потупа Сам по шията, изправи се и отметна коси назад. — Страхотен е, нали?

— Като виелица. Колко продължава лятото тук?

— Колкото си иска. Но утрините са студени, а когато вечер слънцето се скрие зад хълмовете, бързо захладнява. Обичам горещината. Твоята ирландска кръв още не е свикнала с нея. — Обърна Сам, така че да вижда Роял Медоуз. — Красиво е от тук, нали?

Сградите се простираха спретнати, елегантни, с белите парапети на огражденията, с кафявото на кръга, с конете, които водеха към

конюшните. Три жребчета, целите само крака и енергия, препускаха по близкото пасище.

— Отдолу също. Това е най-хубавата ферма, която някога съм виждал.

Това я накара да се усмихне.

— Чакай да я видиш през зимата, когато хълмовете са покрити със сняг, а небето е посивяло от облаци или е толкова синьо, че очите те болят да го гледаш. Започват ражданията и има малки кончета, които се учат да се държат на краката си. Когато бях малка, няхах търпение сутринта да изтичам да ги видя.

Отново тръгнаха, сега по-бавно. Бе очаквала да ѝ е приятно с него. Вълнуваше я, да, напоследък сякаш винаги я вълнуваше. Ала тази проста връзка, спокойната вечерна езда, бе удоволствие.

— Имал ли си коне, когато си бил момче?

— Не, ние никога не сме имали коне. Но манежът не беше далеч, а баща ми обича залаганията.

— А ти?

Той наклони глава.

— Обичам хазарта и за щастие имам по-добър усет от баща си. Той обичаше да гледа конете и състезанията, обаче така и не доби разбиране за конете.

— Ти също не си го добил — отбеляза Кийли и Брайън се намръщи. — Това, което имаш, си роден с него. Също като тях — добави тя и посочи към жребчетата.

— Мисля, че това е комплимент.

— Нямам нищо против да правя комплименти, ако са факт.

— Е, факт или измислица, конете са най-важната част от моя живот.

— Помня как ходех с татко си да ги гледам. Когато успяваше, той обичаше да отива рано, да проверява полето, да говори с конярите, да почувства нещата, или поне така казваше. По-често губеше пари, отколкото печелеше, ала го привличаше самото залагане. — Но, и дрънкането в джоба, помисли Брайън, но без неодобрение. Баща му бе обичал конете и уискито. А майка му не бе разбирала нито едното, нито другото. — Един от първите пъти, когато отидох там, видях един жокей, съвсем младо момче, което упражняваше дорест кон по манежа. И си помислих — ето, това е то. Само това искам да правя, защото

няма нищо по-хубаво от това, да го правиш с удоволствие и с него да си изкарваш хляба. И докато бях малък, винаги, когато можех, се измъквах от училище и отивах на стоп до манежа да поработя. Да разхождам коне, да чистя конюшни, каквото и да било.

— Това е романтично.

Той се сепна. Не бе имал намерение така да се разбърби, но ездата, вечерта, всичко го правеше сантиментален. Засмя се и Кийли поклати глава:

— Не, наистина. Хора, които не са част от този свят, не могат да го разберат. Тежката работа, разочарованията, потта и кръвта... Тренировки преди разсъмване, синини и разтегнати мускули.

— И това е романтично?

— Знаеш, че е.

Този път Брайън наистина се разсмя, защото го бе усетила.

— Когато като момче висях край конюшните, често гледах как конете се връщат през утринната мъгла, от гърбовете им се вдига пара, а звукът от копитата им става все по-силен и стига до теб, преди още да си ги видял. Показваха се от мъглата, сякаш изскачаха от някакъв сън. Тогава мислех, че това е най-романтичното нещо на света.

— А сега?

— Сега знам, че е така.

Впусна се в галоп и язди с нея, докато светлините на Роял Медоуз заблещукаха пред тях. Не бе очаквал да прекара един приятен и спокоен час в нейната компания и му се стори странно, че на фона на всичко, което жужеше между тях, изглежда бяха постигнали някакво приятелство.

Бе имал приятелки жени и бе почти готов да си внуши, че ще е най-добре да поддържа отношенията си с Кийли чисто приятелски. Той бе започнал сексуалната атака и му се струваше разумно и правилно той да я прекрати.

Логиката на това заключение и ездата го успокоиха. Докато стигнаха до конюшните да разхладят конете, бе в добро настроение и мислеше за вечерята си.

Тъй като ѝ беше интересно, Брайън ѝ разказа за тренировките на младите коне, за напредъка им, за петгодишната кобила с колики, за малкото конче с израстък над копитото.

Заедно напоиха конете и докато той отнесе седлата и оглавниците в склада, Кийли сложи сено и извади чесалата.

Работеха един срещу друг, в противоположни клетки.

— Чух, че другата седмица заминавате с Брендън за Саратога — обади се тя.

— Зевс ще бяга. А аз мисля, че Червеният Херцог е сериозен съперник и брат ти е съгласен с мен. Макар че съм виждал този манеж само веднъж на снимка. Ще отидем и в Луизвил. Искам до първата събота на май добре да съм се запознал с този хиподром.

— Ти искаш Бети да бяга на Дербито?

— Тя ще бяга. И ще го спечели. — Брайън остави четката и взе гребена. — Говорихме за това.

— Говорил си с Брендън за Дербито?

— Не, с Бети. И с баща ти също. Предполагам, че с Брендън ще го обсъдим докато пътуваме.

— А Бети какво казва?

— „Хайде“. — Той вдигна поглед и видя, че Кийли прокарва пръсти по козината на Сам, за да провери за подутини или неравности. — Защо не се състезаваш вече? С такъв кон ще ти трябва цял склад да си събереш медалите.

— Медалите не ме интересуват.

— Защо? Не ти ли харесва да печелиш?

— Обичам да печеля. — Тя се облегна леко на Сам, вдигна крака му и преди да насочи вниманието си към копитото, изпрати на Брайън един дълъг поглед, от който вътрешностите му се преобърнаха. — Ала съм го правила, наслаждавала съм му се и съм приключила с него. Състезанията могат да обсебят живота ти. Аз исках олимпийска победа и я постигнах. — Премести се да почисти следващото копито. — И след като я постигнах, осъзнах колко много от това, което съм, от това, което мисля и чувствам, е било съсредоточено в тази единствена цел. И после всичко свърши. Затова ми се искаше да видя какво друго има там, какво друго има в мен. Обичам да се състезавам, но открих, че това невинаги трябва да се прави и да се печели пред публика.

— С тази школа, която имаш тук, би трябвало да намериш човек, който да ти помага.

Кийли сви рамене и започна да маже копитото.

— Досега успях да привлека Сара или Патрик да ми помагат. Мама се включва, когато може, също и татко. Брендън и чичо Пади се занимаваха часове наред с всеки кон, който вземах. А племенниците — децата на Бърк и Ерин от Трите аса, винаги са готови да дотичат, когато имам нужда от помощ.

— Не съм виждал никой друг да работи тук, освен теб.

— Е, много просто. Сара и Патрик са в колеж... И Брейди, който е другият, когато мога да накарам да мъкне, когато е тук. Брендън сега пътува много повече. Чичо Пади е в Ирландия, а на племенниците ваканцията им току-що свърши и започнаха училище. През половината време или майка ми, или баща ми, а понякога и двамата се появяват тук по изгрев-слънце, независимо дали ги моля, или не. — Тя се изправи. — А сега, след като и ти се заинтригува, се сдобих с жокей и коняр на половин ден. Това е доста добре като за такава малка академия по езда. — Кийли излезе да погледне залеза.

— Би могла да привлечеш някое запалено момче или момиче, което да идва тук преди и след училище, да им плащаш с уроци.

— Преди училище запалените момчета и момичета трябва да закусват, а след това трябва да играят с приятели и да си пишат домашните.

— Ти си много строга.

Тя се засмя и разбърка малко нарязани моркови в храната като допълнителна награда.

— Така казват всичките ми ученици. Аз искам добре да се изучат. Моите родители се грижеха да имам интереси и приятели извън конюшните, да получа образование, да видя нещо от света, освен манежа и хамбара. Това има значение.

Разделиха си конете да ги нахранят и конюшната се изпълни с цвилене и пръхтене.

— Ако позволяваш да ти го кажа, ти сега май не излизаш много.

— Аз съм маниачка. Посвещавам се на целта си. Виждам това, което искам, и съм като кон с капаци. Всичко, което виждам, е финала. — Наведе се да почеше по врата един скопен кон, сякаш бе кученце. — Затова родителите ми не ми позволяваха да прекарвам цялото си детство около или върху конете. Вземах уроци по пиано и още щом започнах, ме определиха за най-добрата ученичка на рецитала. Ако имам задачата да изчистя кухнята след вечеря, то после проклетата

кухня ще блести толкова ярко, че за среднощното хапване ще ти трябват тъмни очила.

— Това е плашещо.

Кийли кимна, отговаряйки на смеха в очите му:

— Може и да бъде плашещо. Съсредоточаването върху школата, макар това да е само една цел, означава, че манията ми за успех се разширява да обхване толкова много елементи — децата, конете, самата академия. Когато се затвърди, мога да прехвърля малко повече неща на други, ала трябва да се науча от самата основа. Не обичам да правя грешки. Затова досега не съм била с мъж.

Той загуби равновесие толкова бързо и напълно, че чу как собственият му мозък се препъна.

— Ами... Това е... Това е разумно. — Отстъпи крачка назад, като шахматна фигура.

— Интересно, че това те прави нервен — отбеляза тя и парира движението му.

— Аз не съм нервен, аз... Свърших тук, струва ми се. — Опитва друга тактика, направи крачка настрани.

— Интересно — продължи Кийли и повтори хода му, — че това те прави нервен или, ако предпочиташ, те смущава, след като ти... Мисля, че е безопасно да използвам тази дума, ме „сваляш“, откак сме се запознали.

— Не мисля, че това изобщо е подходяща дума. — Тъй като се озова притиснат в ъгъла Брайън реши, че не му остава друго, освен да държи на своето. — Аз действях по естествения начин, когато става дума за физическо привличане. Обаче...

— И когато аз реагирах по естествения начин, ти усети как юздите се изплъзват от ръцете ти и се паникьоса.

— Определено не съм се паникьосал. — Опитва се да не обръща внимание на ужаса, впил нокти в корема му, и се съсредоточи върху раздразнението. — Отдръпни се, Кийли.

— Няма. — Без да откъсва очи от неговите, тя пристъпи напред. — Шах и мат.

Гърбът му опираше в стената на конюшната и бе напъхан тук от жена, наполовина на неговото тегло. Бе унизително.

— Това не прави чест на никой от нас. — Струваше му огромно усилие, когато кръвта бързо се оттичаше от главата му, но накара гласа

си да прозвучи студено и твърдо. — Въпросът е, че аз премислих нещата.

— Така ли?

— Да, и... Престани! — заповяда той, когато Кийли плъзна длани по гърдите му.

— Сърцето ти бумти — прошепна тя. — Моето също. Да ти кажа ли какво става в главата ми, в тялото ми, когато ме целуваш?

— Не — едва успя да изграчи Брайън. — И повече няма да се случи.

— Да се обзаложим ли? — Кийли се засмя и се вдигна на пръсти да го захапне по брадичката. Откъде можеше да знае колко бе забавно да направи от мъжа кълбо от възбудени нерви? — Защо не ми кажеш какво си премислил?

— Аз няма да се възползвам от твоята... от ситуацията.

Това, помисли тя, бе много сладко.

— В момента май аз се възползвам. Този път ти трепериш, Брайън.

Как пък не! Как можеше да трепери, след като не чувстваше собствените си крака?

— Няма да поема отговорността. Няма да злоупотребя с твоята неопитност. Няма да сторя това! — Последното бе изречено с нотка на отчаяние. Той я отблъсна.

— Аз отговарям сама за себе си. И мисля, че вече доказах и на двамата, че ако и когато реша, че ти ще си човекът, няма да имаш време да си кажеш молитвата. — Със задоволство пое дъх. — Невероятно ласкателно е да го знам.

— Не се иска кой знае какво умение, за да възбудиш един мъж, Кийли. Ние сме податливи същества.

Ако бе очаквал да накърни гордостта ѝ и да съкруши силата ѝ, бе сбъркал. Тя само се усмихна и усмивката ѝ бе пълна със загадъчна женска самоувереност.

— Ако това беше истина между нас, ако това беше всичко между нас, в момента щяхме да лежим голи на пода на склада. — Видя промяната в очите му и доволно се засмя: — Вече ти е минало през ума, нали? Просто ще запазим тази мисъл за някой друг път.

Брайън изруга, прокара ръце през косата си и се опита да определи момента, в който Кийли бе обърнала нещата, когато

преследваният се бе оказал преследвач.

— Не харесвам настъпателни жени.

Звукът, който тя издаде, бе нещо средно между изсумтяване и смях — момичешкия, пълен с радост. Накара го да се усмихне.

— Е, лъжеш и не го правиш много добре. Забелязала съм, че ти си откровен мъж, Брайън. Когато не искаш да кажеш това, което мислиш, не казваш нищо... И то не се случва често. Това ми харесва в теб, макар и понякога да ме дразни. Харесва ми дори малко прекалената ти самоувереност. Възхищавам се от търпението ти и всеотдайността ти към конете, разбирането и любовта ти към тях. Никога не съм имала връзка с мъж, който споделя този мой интерес.

— Ти изобщо никога не си имала връзка с мъж.

— Точно така. Това е само една от причините. И да продължа, благодарна съм ти, че се държа мило с майка ми, когато беше тъжна, и съм благодарна на тази част от теб, която се отдръпва точно сега, вместо да вземе това, което досега не съм предлагала никога на никого. — Той се вторачи объркано в нея и Кийли сложи ръка на рамото му. — Ако не те уважавах и не те харесвах толкова, нямаше да водим този разговор, колкото и да ме привличаш.

— Сексът усложнява нещата, Кийли.

— Знам.

— Откъде можеш да знаеш? Никога не си го правила.

Тя стисна рамото му.

— Нищо не мога да кажа. И така, искаш ли да опитаме склада? — Когато устата му увисна отворена, Кийли се разсмя, обви ръце около него и звучно го целуна по бузата. — Шегувам се. Хайде вместо това да отидем вкъщи и да хапнем нещо.

— Аз имам още работа.

Тя се отдръпна. Сега не можеше да разчете очите му.

— Брайън, никой от нас не е вечерял. Можем да изядем по нещо непретенциозно в кухнята... И ако се притесняваш, няма да сме сами в къщата, така че ще трябва да не ти посягам. Временно.

Не можеше да издържа. Как би могъл? Кийли така естествено се бе хвърлила на врата му. А сърцето му балансираше върху много тънко острие. Отмести я настрана, като се опита жестът да изглежда естествен.

— Е, мога да хапна.

— Добре. — Би го хванала за ръката, ала и двете му ръце бяха вече в джобовете му. Развеселяваше я и я трогваше колко сдържан бе решил да бъде. А ако това предизвикваше естественото ѝ чувство за съперничество, е, тя нищо не можеше да направи, нали?

— Надявам се да отида в Чарлзтаун да гледам някои от тренировките, след като изведеш Бети и други млади коне на манежа.

— Тя много скоро ще е готова. — Облекчението се разля като студена вълна в кръвта му. Щеше да е много по-лесно да говорят за коне. — Бих казал, че ще те изненада, но ти вече си я яздила. Знаеш каква е.

— Да, добра порода, добро гледане, вироглавство и глад за победи. — Усмихна му се ослепително, когато се приближиха до кухненската врата. — Казвали са ми, че аз съм такава. Аз съм половин ирландка, Брайън, и по рождение съм инат.

— Не споря за това. Човек би могъл да направи света по-спокойно място за другите, като е по-бездеен, ала ти май не се стараяш много, а?

— Виж само за колко много неща сме съгласни. Каж ми сега, че обичаш спагети и кюфтета.

— Това случайно са любимите ми ястия.

— Много удобно. На мен също. А и дочух слухове, че това ще има за вечеря. — Посегна към дръжката на вратата и ненадейно го целуна по бузата, сварвайки го съвсем неподготвен. — И след като ще бъдем с родителите ми, може би ще е най-добре ако през следващите два часа не си ме представяш гола.

Влезе преди него, като го остави напълно и безнадеждно възбуден.

Нищо не може да охлади кръвта на един мъж така, както чувството за вина. А точно вината, заедно с пикантната храна и чашата добро вино, помогна на Брайън да преживее вечерта в кухнята на Грантови. Вината бе толкова огромна, че оставяше малко място за сладострастие.

Аделия Грант го посрещна така топло, сякаш бе добре дошъл да се изтърси на вечеря винаги когато му скимне, а Травис само извади допълнителна чиния, сякаш пет дни седмично сервираше на работниците си, и каза, че има много за всички, тъй като Брендън имал други планове за вечеря.

Преди да се усети, бе седнал с препълнена чиния пред него и го разпитваха как е минал денят. И то не по начин, който предполага отчет.

Не знаеше какво да прави. Харесваше тези хора, истински ги харесваше. А страстно желаше дъщеря им. Бездомен помияр, тичащ след чиста порода с родословие.

А най-лошото бе, че харесваше и нея. Отначало бе толкова просто, когато имаше само желание. Или поне можеше да си казва, че бе само това. За известно време бе възможно да понесе и да бъде влюбен в нея — или поне да се разубеди, че е така. Но да не му е безразлична бе вече много.

Сигурно можеше да си внуши, че бе влюбен не в самата жена, а в представата си за нея. Физическата красота, класата, самата ѝ недостижимост. Това бе един вид предизвикателство, риск, какъвто обичаше да поема. Ала Кийли се бе разтворила пред него и всеки път, когато бе наблизил, му показваше все повече от себе си.

Добротата, чувството за хумор, силата на целеустремеността, съзнанието за собствена личност — от това се възхищаваше.

А сега тези закачки, този сексуален флирт в едно невинно тяло го подлудяваха. И, Господ да му е на помощ, му харесваха.

— Вземи си още малко, Брайън.

— Ако си взема, ще съжалявам — но пое голямата купа, която Адилия му подаваше. — И още повече ще съжалявам, ако не си взема. Имате рядка готвачка, госпожо Грант.

— Дий, нали ти казах. И рядка бях аз доста години. Преди да се пенсионира Хана, нашата икономка. Тя е живяла с Травис по-дълго, отколкото аз съм живяла с него. Когато преди няколко години се пенсионира, аз просто не исках друга жена, някоя непозната, нали разбираш, ден и нощ в къщата и така нататък. Реших, че е по-добре да се науча да готвя и нещо друго, освен риба и пържени картофи, иначе ще умрем от глад.

— През първите шест месеца едва не умряхме — намеси се Травис и си спечели един остър поглед от жена си.

— Е, разбира се, и това те накара да сложиш дръжка на онзи грил отвън, нали? Този човек беше съвсем разглезен. Обзалагам се, че ти можеш дори сам да си сготвиш, Брайън.

Брайън лениво почеса с крак Шиймъс, който сумтеше под масата.

— Аз нямам избор.

Улови погледа, който му хвърли Кийли, докато отпиваше от виното си. В стомаха му се сви гореща топка. В самозащита се обърна към Травис:

— Чувал съм, че от време на време обичате да поиграете покер.

— Такива слухове се носят.

— Момчетата говорят утре вечер да направят една игра.

— Може да дойда. Чувал съм, че теб човек е трудно да те бие.

— Ако ще играете карти, извикайте и Бърк — намеси се Адилия.

— Тогава може би ние с Ерин и Кийли ще измислим някоя друга глупост, с която да си убием вечерта.

— Добра идея. Още малко вино, Брайън? — вдигна вежди Кийли и посегна към бутилката. Мъркането в гласа ѝ бе едва доловимо, ала той го чу. И замръзна.

— Не, благодаря, имам още работа.

— Когато си готов, ще тръгна с теб — каза Травис. — Искам да погледна тази кобила с колিকите.

— Вие двамата вървете. Ние ще се оправим със съдовете.

Травис се ухили като момче:

— Да не ми излезе през носа?

— Няма кой знае какво да се прави, а ти утре ще си наваксаш. — Адилия стана да почисти и го целуна по челото. — Върви, знам, че се тревожиш за нея.

— Благодаря за прекрасната вечеря, Дий — добави Брайън.

— Пак заповядай.

— Лека нощ, Кийли.

— Лека нощ, Брайън. Благодаря за ездата.

Адилия изчака мъжете да излязат и се обърна към дъщеря си:

— Кийли, никога не съм очаквала такова нещо от теб. Ти тормозиш нещастния човек.

— Нищо не му е нещастно — доволна от себе си, Кийли отчупи парче хляб и го лапна. — А пък е толкова приятно да го тормозя.

— Е, никоя жена от плът и кръв не може да го оспори. Внимавай да не го нараниш, миличка.

— Да го нараня? — сериозно потресена, Кийли стана да ѝ помогне. — Разбира се, че няма. Не бих могла.

— Човек никога не знае какво ще направи или какво може да направи. — Адилия потупа дъщеря си по бузата. — Още много имаш да учиш. А колкото и да научиш, никога няма напълно да разбираш всичко, което става в главата на един мъж.

— Доста добре си представям какво става в главата на този мъж.

Адилия отвори уста, после отново я затвори. Някои неща не можеха да се обяснят. Трябваше да се преживеят.

СЕДМА ГЛАВА

Брайън опозна пътищата, водещи от Мериленд до Западна Вирджиния така добре, както познаваше пътищата в графство Кери. Магистралите, по които колите профучаваха като ракети, извиващите шосета, по които всички пълзяха, сега станаха част от живота му и това, както биха казали някои хора, носеше усещане за дом.

На моменти зеленината на хълмовете му напомняше за Ирландия. Болката, която го пробуждаше тогава, го изненадваше, защото не се смяташе за сантиментален. А понякога пътуваше по някой криволичещ път покрай криволичещо дърво и пейзажът бе толкова различен с гъстите си гори и високите канари. Почти екзотичен. Тогава изпитваше чувство на задоволство, което почти също толкова го изненадваше.

Нямаше нищо против задоволството. Просто не това търсеше. Той обичаше да се мести. Да пътува от място на място. Толкова по-добре, че работата в Роял Медоуз му даваше тази възможност. Сигурно след няколко години щеше да е видял голяма част от Америка... Дори ако на преден план при всеки изглед бе хиподрумът.

Казваше си, че не мисли за Ирландия като за дом, нито за Мериленд като за дом. Неговият дом бе конюшната, където и да се намираще.

И въпреки това изпита чувство на облекчение и на прибиране у дома, когато мина между високите пилони на Роял Медоуз. И изпита удоволствие, когато видя Кийли в заграждението с един от нейните класове. Спря се да погледа как тя учеше групата да минава от тръс в галоп.

Бе красива гледка, и то не въпреки непохватността и предпазливостта на някои от учениците, а точно поради тях. Това не бе красиво хореографско изпълнение, това бяха първите стъпки към едно ново приключение. Радост, бе казала Кийли. Те щяха да се учат, да поемат отговорности, ала тя не забравяше, че са деца.

И някои от тях са били наранени.

Като я гледаше с тях, като гледаше какво бе изградила сама, когато можеше да си прекарва дните точно както си бе представял, че ги прекарва, изпитваше към нея нещо повече от уважение. Изпитваше възхищение, малко прекалено силно, за да не го безпокои.

Чуваше писъците и спокойния твърд глас на Кийли — прекрасна гледка и прекрасен звук. Слезе от камиона и се приближи. Имаше усмивки от ухо до ухо и ококорени очи, имаше прихване и ахване. Доколкото виждаше, настроението бе от опънати до скъсване нерви до див възторг. Между всичко това Кийли нареждаше, обясняваше, окуражаваше. И се обръщаше към всяко дете по име.

Дългата ѝ огнена коса отново бе вързана отзад. Джинсите ѝ бяха избелели, както и якето с много джобове. Под него носеше прилепнал пуловер с цвят на пролетни нарциси. Тя обичаше ярките цветове, помисли Брайън. И блясъка също — светлината се отрази от малките камъчета в обиците ѝ.

Сигурно си бе сложила парфюм. От нея винаги се разнасяше някакъв особен женствен аромат. Понякога само полъх, така че трябваше да се приближиш съвсем до нея, за да го усетиш. А друг път като зов на сирена, който те подмамва от разстояние.

Мъжът можеше да се побърка от това, че никога не знае кое ще бъде.

Трябваше да стои далеч от нея, каза си Брайън. Господ му бе свидетел, че можеше да стои далеч от нея. И разбираше, че имаше шанс да стои далеч от нея толкова, колкото някоя от нейните кранти имаше шанса да спечели Купата на коневъдите.

Кийли знаеше, че той бе там. Каза ѝ го горещата вълна, разляла се по кожата ѝ. Не можеше да си позволи да се разсейва, когато шест деца зависеха от пълното ѝ внимание. Но, ох, усещането за него, за самата себе си и бързо подскочилият ѝ пулс бяха толкова великолепно усещане.

Започваше да разбира защо жените толкова често се правят на глупачки заради мъже.

Когато нареди на класа да премине отново в тръс, се разнесоха няколко разочаровани възгласа. Накара ги да обърнат посоката, после ги прекара през всички алюри и обратно до ходом. Брайън изчака да им нареди да спрат и изръкопляска.

— Добре свършено — заяви той. — Ако някой тук търси работа, прати го при мен.

— Днес имаме публика. Това е господин Донъли. Той е главният треньор в Роял Медоуз, отговаря за състезателните коне.

— Такъв съм наистина и винаги си отварям очите на четири за нови жокеи.

— Колко хубаво говори — прошепна тихо едно от момичетата, ала Брайън имаше остър слух. Той му изпрати една ослепителна усмивка, от която момичето се изчерви като розов цвят.

— Така ли мислиш?

— Господин Донъли е от Ирландия — обясни Кийли. Странно, помисли тя, той можеше да накара дори десетгодишните момиченца да се размечтаят.

— Майката на госпожица Кийли също е от Ирландия. И тя говори хубаво.

Брайън вдигна очи и видя, че го гледа момчето, което си спомняше като Уили.

— Никой не говори по-хубаво от ирландците, момче. Това е така, защото всички нас са ни целували феите.

— Когато ти падне зъб, трябва да получиш пари от Феята на зъбите, обаче на мен никога не ми се е случвало.

— Това е от майка ти — завъртя очи момичето зад Уили. — Няма никакви феи.

— Може би в Америка не живеят, но ние ги имаме доста. Следващия път, когато ти падне зъб, Уили, ще им кажа две думи за теб.

Уили ококори очи:

— Откъде знаеш как се казвам?

— Сигурно някоя фея ми е казала.

Момчето прихна и Кийли едва се сдържа да остане сериозна.

— Клас, слезте от конете. Разхладете ги и ги напойте.

Настъпи суматоха. Уили слезе от коня си, ала продължи да го държи за юздите, вгледан в Брайън. Прекалено предпазлив поглед като за такова малко момче, помисли Брайън. И сърцето му се сви.

Уили пое дъх и го задържа.

— Един ми се клати. Един зъб.

— Наистина ли? — Брайън не се сдържа, прескочи оградата и прилекна. — Дай да видя.

Уили отвори уста и побутна с език клатещия се преден зъб.

— Този е добър. След ден-два ще можеш да плюеш оттам.

— Не бива да се плюе.

— Кой го казва?

— Жените. — Уили красноречиво сви рамене. — Те не харесват и да се оригваш.

— Жените могат да са дребнави за някои неща. Предполагам, че е най-добре да плюеш и да се оригваш между мъже.

— Не трябва и да се бяга като диво животно. — Момчето се озърна дали Кийли не гледа към него и запретна ръкава на ризата си. — Това ми е от бягане като диво животно в двора на училището. — Паднах, цяла вечност се суках и си обелих много кожа. Всичко стана в кръв.

Брайън, разбрал какво се очаква от него, сви устни и кимна.

— Много е впечатляващо, наистина.

— Имам още по-хубава рана на коляното. А ти имаш ли?

— Имам страхотна синина — за да изиграе докрай ролята си, Брайън първо се огледа, после измъкна ризата си и показа пожълтялата цицина на ребрата си.

— Уха! Това трябва страшно да е боляло. Плака ли?

— Не можех. Госпожица Кийли гледаше. Ето я, идва — добави той със съзаклятнически шепот и, като си подсвиркваше небрежно, затъкна ризата в джинсите си.

— Уили, трябва да напоиш Теди.

— Да, госпожице. Снощи сънувах Теди.

— Ще ми разкажеш, докато го сресваме, а?

— Добре. Довиждане, господине.

— Очарователно създанийце — измърмори Брайън, когато Уили поведе коня си към коритото с вода.

— Вярно е. За какво си говорихте?

— Мъжки работи. — Брайън пъкна палци в джобовете си. — Трябва да отида в конюшнията, иначе щях да ти помогна за тимаренето. Мога да ти изпратя някой, ако искаш.

— Благодаря, но няма нужда.

— Ако размислиш, просто звъни. — Трябваше да върви, за да могат и двамата да си вършат работа. Ала бе толкова приятно да стои

до нея и да вдъхва аромата ѝ. Днес той бе неуловим, просто намек за топлина. — Добре изглеждаха на галоп.

— След няколко седмици ще изглеждат по-добре. — Време бе да се приберат конете, да започнат тимаренето. Но... Какво значение имаше още една минута? — Чух, че снощи си спечелил няколко игри на покер.

— Взех около петдесет. Братовчед ти Бърк е много добър. Бих казал, че си отиде с двойно повече.

— А баща ми?

Брайън се усмихна широко.

— Приятно ми е да мисля, че точно оттам взех петдесетте. Казах му, че по-добре да си се занимава с конете.

Кийли вдигна вежди:

— И какво ти отговори той?

— Нещо, което едва ли бих повторил в изискано общество.

Тя се засмя.

— И аз така си помислих. Трябва да вкарвам конете. Родителите скоро ще започнат да пристигат.

— Те не идват ли някога да гледат?

— Понякога. Всъщност, помолих ги да ни дадат няколко седмици, така че децата да не се разсейват и да не се изкушават да се фукат. Ти беше добра пробна публика.

Обърна се, ала Брайън я докосна по ръката:

— Кийли... Малкото момченце, Уили. След ден-два ще му падне един зъб. Ще бъде хубаво, ако някой се сети да сложи една монета под възглавницата му.

Сърцето ѝ, което вече бе подскочило от допира, притихна. Разтопи се.

— В момента живее у едно много добро семейство. Много симпатични и грижовни хора. Те няма да забравят.

— Добре тогава.

— Брайън... — Този път тя опря ръка на рамото му. Въпреки любопитните погледи, се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Имам слабост към мъже, които вярват във феи — прошепна, обърна се и тръгна да събере учениците си.

Голяма слабост, мислеше Кийли, към един мъж със самоуверена усмивка и добро сърце. Тя отвори вратата на терасата към стаята си и излезе в нощта. Въздухът бе студен, а небето толкова ясно, че звездите грееха като факли. Усещаше дъха на цветята, мириса на първите божури, острия аромат на последните рози.

В листата шептеше бризът.

Луната бе бледозлатиста и обливаше със златна светлина градините и полетата. Струваше ѝ се, че може да подложи длани, да събере в тях светлината и да я изпие като вино.

Как можеше някой да спи в такава прекрасна нощ?

Бавно се премести да погледне към квартирата на Брайън. В прозорците му блещукаше светлина. Пулсът ѝ запърха в гърлото.

Каза си, че ако лампата му не светеше, би затворила отново вратата и би си легнала. Но сега светлината грееше върху фона на тъмното небе и я подмамваше.

Затвори очи от предвкусване и нерви. Бе се подготвила за тази стъпка, за тази промяна в живота си. Това не бе нещо импулсивно, не бе безразсъдно. Ала Кийли се чувстваше импулсивна. Чувстваше се безразсъдна.

Бе голяма жена и решението бе нейно.

Тихо влезе вътре и затвори вратите.

Брайън затвори дневника и притисна пръсти към уморените си очи. И той като Пади не бе съвсем сигурен, че вярва на компютъра, но имаше желание да си поиграе с него. Три пъти седмично прекарваше по един час, мъчейки се да разбере проклетото нещо с надеждата, че някога ще може да го използва, за да създава своите схеми.

Графики, така ги наричаха, помисли Брайън и хвърли един недоверчив поглед към машината. Производителна и пестяща време, ако човек вярва на рекламите. Е, тази вечер бе прекалено уморен, за да прекара един час в опити да бъде производителен и пестящ време.

От една седмица не бе спал като хората. Което, трябваше да признае, нямаше нищо общо с работата му. И всичко общо с дъщерята на шефа му.

Добре че му предстоеше пътуване до Саратога, реши той и стана от бюрото. Точно това му трябваше — малко разстояние. Не му

харесваше онова нестабилно усещане за тревожна болка в сърцето.

Целта му винаги бе да продължава да се движи.

Ню Йорк, спомни си Брайън, бе доста далеч оттук. Би трябвало да се окаже достатъчно далеч. Колкото до тази вечер, сега щеше да си сипе малко уиски в чая, за да си успокои нервите. После, за Бога, щеше да заспи, пък ако ще да трябва да се тресне по главата, за да успее.

И повече нямаше и да си помисли за Кийли.

Когато на вратата се почука, изруга под носа си. Първата му мисъл бе, че макар да се оправяше, състоянието на кобилата с бронхита можеше да се е влошило. Извика, вече посегнал към ботушите, които бе захвърлил:

— Влизай, отворено е. Пак ли Люси?

— Не, Кийли е. — Тя стоеше на вратата, вдигнала вежди. — Ала ако очакваш Люси, мога да си отида.

Ботушите увиснаха в пръстите му, а пръстите се бяха вдървили.

— Люси е кобила — успя да промълви той. — Не чука често на вратата ми.

— А, с бронхита. Мислех, че е по-добре.

— Да, значително по-добре. — Бе си разпуснала косите. Защо ѝ бе дотрябвало да го прави? Ръцете го боляха, направо го боляха от желание да се заровят в тях.

— Това е добре. — Кийли пристъпи вътре и затвори вратата. И понеже изглеждаше прекалено свършено да не го стори, звучно щракна ключалката. Испита невероятно удовлетворение, като видя как едно мускулче на челюстта му трепна.

Брайън бе удавник и току-що за пръв път бе потънал под водата.

— Кийли, имах тежък ден. Тъкмо се гласях да...

— Да пийнеш нещо преди лягане — довърши тя. Бе забелязала на кухненската маса чайника и бутилката уиски. — И аз бих пийнала едно. — Прелетя покрай него да изключи газта под вече врящата вода.

Бе си сложила друг парфюм, помисли той ядосано. И то го бе сложила току-що, само за да го тормози. Бе съвсем сигурен. Успяваше.

— В момента не съм съвсем готов за гости.

— Едва ли можеш да ме броиш за гостенка. — С опитни движения Кийли стопли чайника, отмери чая и наля вътре врялата вода. — Определено няма да съм гостенка, след като станем любовници.

Брайън потъна за втори път, без да успее да си поеме въздух.

— Ние не сме любовници.

— Това е на път да се промени. — Тя сложи капака на чайника и се обърна: — Колко дълго искаш да се запарва?

— Обичам го силен, така че ще отнеме доста време. Ти вече трябва да си тръгваш.

— И аз го обичам силен. — Странно, помисли Кийли, изобщо не се чувствам нервна. — А след като ще отнеме доста време, можем да го изпием след това.

— Не е това начинът — каза го повече на себе си, отколкото на нея. — Всичко е наопаки, всичко е объркано. Не, просто стой там и ме остави да помисля една минутка.

Но тя вече се приближаваше към него. Върху устните ѝ играеше усмивка на сирена.

— Ако предпочиташ ти да ме съблазниш, давай.

— Точно това няма да направя. — Макар нощта да бе студена и прозорците отворени, той усети как по гърба му се стича струйка пот. — Ако знаех как стоят нещата, никога нямаше да го започна.

Тези негови устни, помисли Кийли. Наистина трябваше да има тези устни.

— Сега и двамата знаем как стоят нещата и аз имам намерение да го довърша. Това е мой избор.

Кръвта му вече кипеше. Гореща и бърза.

— Ти нищо не знаеш, в това е целият проблем.

— Страх те е от девствеността?

— Точно така.

— Ала това не ти пречи да ме желаеш. Сложи ръце върху мен, Брайън. — Тя го хвана за китката и притисна ръката му върху гърдите си. — Искam ръцете ти върху мен.

Ботушите изтропаха на пода. Той потъна за трети път.

— Това е грешка.

— Не мисля така. Докосни ме.

Ръката му се затвори върху нея. Тя бе малка, нежна, и по някакво моментно чудо — негова.

— Няма значение дали е грешка — предаде се Брайън.

— Няма да допуснем да бъде грешка.

Ръцете му започнаха да се движат и главата ѝ падна назад.

— Няма значение. Но ще бъда внимателен с теб.

Очите ѝ бяха сини и блестящи. Вдигна ръце и вплете пръсти в разрошената му коса.

— Не прекалено внимателен, надявам се.

Когато я вдигна на ръце, Кийли въздъхна треперливо.

— О, надявах се да го направиш. — Притисна устни към врата му. — Наистина се надявах да го направиш.

Той зарови лице в косите ѝ, вдъхна аромата им, пое го в себе си.

— Трябва само да ми кажеш какво ти харесва.

Тя наклони глава да го погледне, докато Брайън я носеше към спалнята.

— Покажи ми какво ми харесва.

Той я положи на леглото. Лунната светлина и прохладният бриз струяха през отворените прозорци. Бе имало лунна светлина и първия път, когато я целуна. Никога нямаше да забрави нито светлината, нито нея.

Бе получавал дарове в живота си, които имаха значение, които бяха останали в него, в сърцето и паметта му. Знаеше, че Кийли ще остане. Тя бе дар, който щеше да пази като скъп спомен.

— Това — прошепна Брайън и захапа леко устните ѝ, докато те се разделиха.

Кийли се разтвори. Искаше да бъде докосвана, вкусвана, взета. Въпреки че усещаше нетърпението ѝ, той я водеше бавно, търпеливо, старателно през пластове на усещанията.

Галеше я, после пръстите му, дланите му, леки като полъх, се спираха върху някое тайно място и тя затаяваше дъх от пронизалото я удоволствие. Устните му се плъзгаха бавно по кожата ѝ, разливаха по нея топлина, после се връщаха към нейните с глад, който я хвърляше в огъня.

Инстинктивно, гладно Кийли се изви към него.

Брайън ѝ говореше прекрасни, разтърсващи думи на стария език, и всяка дума бе като нежна целувка по душата. Сърцето ѝ пърхаше, разперило широко криле за полет.

Нямаше нерви, нямаше съмнения, когато се вдигна към него, обви се около него. Когато той смъкна ризата ѝ, бризът и пръстите му зашептяха върху нея. Чувстваше се чудесно.

Кожата ѝ бе като бяла коприна, косите ѝ като буен огън. Всяко потреперване бе дар, всяка въздишка съкровище. Никога през живота си не бе държал в ръце нещо по-прекрасно от Кийли, откриваща себе си.

Тя не изпита свян, когато Брайън я съблече. Прегръщаше всеки нов момент, приветстваше всяко ново усещане. Любопитните ѝ ръце се движеха по него и на свой ред го събличаха. Той никога не си бе представял колко възбуждащо можеше да бъде да си първият на някого.

Сърцето ѝ се блъскаше под устните му и ароматът, който бе напръскала върху крехката си плът, се виеше в сетивата му, докато се замъглиха като нейните. Брайън взе още, още съвсем малко и Кийли започна да се движи под него в неосъзната покана.

Толкова много. Има толкова много — това бе всичко, което тя можеше да мисли. Тялото ѝ бе пълно с усещания, плътта ѝ трептеше от тях. Чуваше собствените си стонове, собственото си накъсано дишане, ала не можеше да направи нищо, за да ги овладее. Самата загуба на контрол бе възбуждаща.

Всичко в нея бе преплетено и опънато. И полудяло. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, зъбите ѝ намериха рамото му. После ръката му се затвори върху нея.

Кийли извика от изненада, от цялото това пулсиращо, бумтящо удоволствие, от топлината, която като огромна вълна се стовари върху нея, в нея, и я остави разтреперана. Тя се изви нагоре ослепяла, вплела пръсти в косите му.

После устните му бяха отново върху нейните, още по-горещи, по-гладни, оставяйки я без дъх и без разум.

— Отдай ми се — прошепна Брайън. Очите ѝ, натежали и потресени, се взряха в неговите и кръвта забумтя в главата му.

Без да откъсва поглед от него, Кийли се изви. И се отдаде.

Бе като излитане. Всяко движение бе като замахване на крила. Удоволствието се извисяваше все по-високо и по-високо, разливаше се в тялото ѝ, обземаше съзнанието ѝ. Всичко, което виждаше, бяха очите му, тъмни и зелени, приковани към нея, както тялото му бе приковано към нейното.

Сляло се и движещо се с нейното.

Изумена от тази красота, тя вдигна ръка да го докосне по бузата, прошепна името му.

И той бе загубен. Любов и страст, мечти и желание пронизаха сърцето му. Безпомощно зарови лице в косите ѝ и се предаде.

Със затворени очи Кийли поглъщаше удоволствието да бъде обичана жена. Тялото ѝ бе приятно натежало, съзнанието ѝ прекрасно замъглено. Нямаше нужда да се чуди или тревожи дали бе дала на Брайън същото удоволствие. Бе го видяла изписано на лицето му, бе го почувствала в начина, по който лежеше върху нея, в бясно биещото му сърце.

В нея бе настъпила промяна, помисли тя. Усещане. Разбиране. И извисяващо се чувство на тържество.

Усмихна се и прокара пръст по гърба му.

— Как са ребрата?

— Какво?

И не бе ли страхотно да чува този сънено задавен глас?

— Ребрата ти. Още имаш гадна синина.

— Нищо не чувствам. — Още му се виеше свят. — Какъв парфюм си си сложила? Нещо дяволско.

— Просто една от моите много тайни.

Той вдигна глава, понечи да ѝ се усмихне и отново се почувства зашеметен от вида ѝ, от любовта си към нея. Наведе се и намери устните ѝ в дълга, сънена целувка, която идваше от душата му и разтърси нейната душа.

Ръката ѝ лежеше отпуснато върху леглото.

— Брайън...

— Тежа ти! — Самият той бе ужасен. Отмести се и разруши магията. — Всъщност си много дребничка. — Изведнъж усети, че бризът, носещ се през прозореца, бе студен. Придърпа одеялото, докато го уви около нея. — Добре ли си?

— Чудесно, благодаря. — Кийли със смях се изправи, без да се смущава, че завивката се смъкна до кръста ѝ. Хвана с две ръце лицето му и бързо го целуна. — А ти добре ли си?

— Аз съм добре, но пък аз имам известен опит.

— Обзалагам се. Ала хайде недей точно сега да ми изброяваш всичките си завоевания. Не искам да съм длъжна да те ощипя, когато се чувствам толкова приятелски настроена.

— Не бих казал, че са били точно завоевания. Но да не говорим за това.

— Мъдро решение.

— Ще затворя прозорците. На теб ти е студено.

Тя наклони глава:

— Това твоє насинено тяло било грижовно.

— Моля?

— Сигурно идва от конете. — Кийли присви устни и се замисли, докато Брайън затвори прозореца и се намръщи. — Грижиш се за тях, тревожиш се за тях, правиш планове за тях, занимаваш се с техните нужди и удобства... О, и с тяхното трениране, разбира се. И докато се усетиш, започваш да го правиш и с хората.

— Аз не се грижа за хората. — Тази идея му се стори някак обидна. — Хората могат да се грижат сами за себе си. Дори не ги харесвам много. — Той прекоси стаята и затвори и другия прозорец. — Присъстващите се изключват, тъй като седиш гола в леглото ми и би било грубо да кажа друго.

— Не се изразяваш точно. Ти не обичаш прекалено много хора. Имаш ли халат?

— Не.

Не бе сигурен дали го жегна истината в думите ѝ, или че тя така добре го разбира.

— Така си и помислих. — Кийли грабна една от работните му ризи, преметната на стола, и макар да миришеше на коне, я облече. — Чаят сигурно вече е достатъчно силен. Още ли го искаш?

Тя изглеждаше интересна в неговата риза... Толкова интересна, че кръвта му отново закипя.

— Какви възможности имам?

— В моя график има чаша чай, малък разговор, после ти ме подмамваш отново в леглото и правим любов, преди да си отида вкъщи.

— Не е лошо, ала мисля, че търпи подобрения.

— О, и какви?

— Съкращаваме чая и разговора.

Тръгна към нея и Кийли облиза горната си устна. Още усещаше вкуса му.

— Това значи направо да ме съблазниш, така ли?

— Такъв е моят план.

— Аз мога да бъда гъвкава.

— Бих искал да проверя — засмя се Брайън.

Така и не стигнаха до чая.

И когато тя си тръгна, той застана на вратата и я гледа като идиот как тича по пътеката. Влюбен идиот, каза си. Не можеш да я задържиш. Никога през живота си не си успявал да задържиш нещо, което не можеш да напъхаш в сака и да го метнеш на рамо.

Просто бе лош късмет, че се влюби. Щеше много да го боли, преди да мине. Щеше да го преживее, разбира се. Да преживее нея и това неуловимо усещане вътре в сърцето. Не бе стигнал чак дотук, за да вярва, че такава лудост продължава вечно.

Така че най-добре ѝ се наслади, реши Брайън и се обърна, щом Кийли изчезна в мрака.

Когато се пъкна в леглото, ароматът ѝ още бе върху възглавницата. За пръв път от една седмица заспа дълбоко и спа добре.

ОСМА ГЛАВА

Той ѝ липсваше. Най-странното бе, че непрекъснато се улавяше как мисли за Брайън, сещаше се за десетки неща, които иска да му каже или да му покаже, когато се върне от Саратога.

Не бе единствената.

По време на следващия урок Уили попита дали господин Донъли ще дойде, за да може да му покаже прясната дупка в зъбите си. Този човек, реши Кийли, правеше впечатление и го правеше бързо.

Не че нямаше с какво да запълни мислите или времето си. Бе намерила достатъчно желаещи, за да открие още един клас, а в момента се бореше с бюрокрацията, за да уреди стипендии на още трима ученици.

Бе се срещала с психолога, със социалната работничка, с родители и ученици. Само документите бяха достатъчни, за да задавят кон. Ала в края на краищата щеше да си струва.

Леко развеселена прегледа статията във „Вашингтонско списание“. Знаеше, че тази реклама ѝ бе докарала новите ученици. Снимките бяха бляскави, а в текста се правеше пълен преглед на биографията ѝ, олимпийския ѝ медал и положението ѝ в обществото.

Тук нямаше проблеми, реши тя, особено след като Академията бе спомената няколко пъти.

Телефонът иззвъня и Кийли го погледна с въздишка. Не бе спрял да звъни, откак излезе статията. Идваше моментът, помисли си, когато нямаше да издържи и щеше да се наложи да си назначи помощник.

Но засега школата си бе само нейна.

— Добро утро, Академия за езда „Роял Медоуз“ — студено професионалният ѝ тон се стопли, когато чу гласа на братовчедката си Морийн.

Петнадесет минути по-късно затвори и поклати глава. Оказваше се, че тази вечер ще ходи на вечеря и на състезания. Бе казала „не“ — поне Кийли бе съвсем сигурна, че пет или шест пъти бе отказала. Ала никой не издържаше дълго срещу Мо. Тя просто те прегазваше.

Кийли хвърли един поглед към купчината документи на бюрото и изсумтя, когато телефонът отново звънна. Просто направи първото нещо, напомни си тя, после направи второто и продължавай, докато свършат.

Когато баща ѝ влезе, бе направила първото, второто и третото.

Той се спря на прага и вдигна ръка.

— Чакай, не ми казвай. Аз те познавам. Лицето ти ми е много познато. — Присви очи. — Сигурен съм, че съм те виждал някъде преди. Тибет? Мейзтлан? На една официална вечеря преди година-две.

— Не е било повече от седмица. — Кийли се надигна, когато баща ѝ посегна да я целуне. — Но и ти ми липсваше. Тук бях претрупана е работа.

— Така чух и аз. — Той отвори списанието на нейната статия. — Хубаво момиче. Обзалагам се, че родителите ѝ се гордеят с нея.

— Надявам се. — Когато телефонът иззвъня, тя сподави стенанието си и махна с ръка: — Нека телефонният секретар да отговори. От неделя не е спрял да звъни. Половината от родителите, които се обаждат за справка, дори не са попитали децата си дали искат да яздят. — Кийли мръдна стола си до малкия хладилник и извади две бутилки сода. — Е, благодаря.

— За какво? — попита Травис и взе шишето.

— За това, че винаги ме питаш.

— Няма защо. Чувам, че днес ще придружавам две прелестни дами на вечеря.

— Мо те е хванала?

Той се засмя и надигна бутилката.

— От седмици не сме имали семейно събиране — направи гримаса: — Не ме ли обичаш вече?

— Тя винаги намира слабото ти място. — Кийли се вгледа във върховете на най-старите си ботуши.

— Е... Чувал ли си Брендън?

— Късно снощи. Тази вечер трябва да се приберат.

— Това е добре. — Като си помислиш, човекът би могъл поне веднъж да ѝ се обади, каза си тя, смръщила се на ботушите си. Да ѝ пусне телеграма, да запали огън и да изпрати сигнал с дим.

— Предполагам, че Брайън няма търпение да се върне.

Главата ѝ подскочи.

— Наистина ли?

— Бети напредва... Както и още няколко от жребчетата. Тя се справя особено добре на тренировъчната писта. Готова е Брайън да се заеме сериозно с нея.

— Мярнах една от сутрешните ѝ тренировки. Изглежда силна.

— В Роял Медоуз развъждаме добри коне — в тона му прозвуча тъжна нотка, която накара Кийли да вдигне вежди:

— Какво има?

— Нищо — сви рамене Травис и стана. — Остарявам.

— Не ставай смешен.

— Вчера те носех на раменете си — промълви той. — Къщата беше пълна с шум. Трополене нагоре-надолу по стълбите, блъскане на врати. Разпилени играчки. Не знам колко пъти съм настъпвал някоя от проклетите колички на Брейди. — Обърна се и прокара ръка през косите ѝ. — Всичко това ми липсва. Всичките вие ми липсвате.

— Татко... — С едно плавно движение тя се изправи и обви ръце около него.

— Така и трябва да бъде. Трима от вас са в колеж, Брендън непрекъснато пътува, за да усети нещата. Той това иска. А ти създаваш свой собствен бизнес. Ала... Липсва ми вашата тълпа.

— Обещавам при всяка възможност да блъскам вратата.

— Това може да помогне.

— Сантиментален глупак. Харесвам това у теб.

— Какъв късмет имам. — Травис бързо и силно я стисна и вдигна поглед, защото телефонът отново иззвъня. — Всъщност, не се отбих, за да се размеквам, а за да ти дам един делови съвет. — Отдръпна я от себе си. — Ти имаш нужда от помощ тук.

— Мисля за това. Наистина — добави Кийли, когато баща ѝ наклони глава. — Веднага щом уредя нещата, ще потърся.

— Май си спомням, че преди няколко месеца говореше същото.

— Просто моментът не беше подходящ. Сега всичко е под контрол — още докато говореше, телефонът отново иззвъня.

— Кийли, да си наемеш помощник не означава, че няма ти да отговаряш, не означава, че това няма да е твоята школа.

— Знам, но... Няма да е същото.

— Аз мога да ти кажа, че нищо не остава същото. Фермата е нещо повече, отколкото беше, когато я получих и по-малко, отколкото

ще бъде, когато премине у теб и твоите братя и сестри. Ала аз съм оставил своята следа в нея. Нищо не може да промени това.

— Струва ми се, че просто не искам тя да ми се изплъзне.

— Ти вече доказва, че можеш да го направиш.

— Прав си. Разбира се, че си прав. Но не е лесно да се намери подходящ човек. Това трябва да е някой, който да се държи добре с децата и с конете и който ще може да се заеме с административната работа, и който няма да се измъква, когато трябва да се рине тор. Освен това ще трябва да мога да разчитам на него, да се разбирам с него. А той ще трябва да е дипломатичен с родителите, което често е най-трудната част от работата.

Травис отново надигна содата си.

— Може да успее да ти посоча подходящ човек.

— Ами? Слушай, татко, много съм ти благодарна, обаче, нали разбираш, приятелят на приятеля на сина или дъщерята на един познат... Ако нещата не потръгнат, може да стане много деликатно.

— Всъщност, мислех си за някой, малко по-близо до семейството. Майка ти.

— Мама? — засмя се Кийли и седна. — Мама не би искала тези главоболия, дори ако имаше време.

— Много знаеш. — Травис със самодоволен вид допи бутилката си. — Просто го спомени пред нея, така, между другото. Аз няма да кажа нито дума.

Когато урокът свърши и последният кон бе почистен и нахранен, Кийли едва се довлече в къщата. Не искаше нищо друго, освен една дълга вана и една спокойна нощ. Ала ако се измъкнеше от плановете за вечерта, Мо щеше да я гони като куче. По-добре да понесе една вечер навън, отколкото седмици натякване.

Мина през кухнята и излезе в коридора. Баща ѝ бе прав, осъзна тя. Как можеше някой от тях да свикне с тишината? Никой не викаше по стълбите, никой не се втурваше през вратата, никой не надуваше музиката така, че да ти спуска тъпанчетата.

Спря на най-горното стъпало и погледна надясно. Там бе стоята, в която живееха Брейди и Патрик. Още си спомняше как по време на

една свада Брейди бе залепил черно тиксо на тавана, по стената, по пода и нагоре по отсрещната стена, за да раздели стаята на две.

Едната се казваше „Територията на Брейди“. Другата бе нарекъл „Ничия земя“.

И колко пъти бе чувала как Брендън тропа с юмрук по стената между неговата и тяхната стая и им заповядва да престанат, преди да влезе и да блъсне главите им една в друга?

Когато мина покрай стаята на Сара, видя майка си, седнала на леглото, да гали един червен пуловер.

— Мамо?

— О! — Адилия вдигна поглед. Очите ѝ бяха влажни, но тя поклати глава и се усмихна. — Стресна ме. В къщата е толкова ужасно тихо.

Кийли влезе вътре. Стаята имаше яркосини стени. Завесите и покривката бяха на широки райета в същия цвят и също толкова яркозелено. Би трябвало да е ужасно, помисли както обикновено Кийли. Ала се получаваше.

И напълно подхождаше на Сара.

— Вие с татко еднакво ли мислите? — Попита тя шеговито и седна на леглото. — Тази сутрин той се беше разтъжил по същия повод.

— Сигурно след всичките тези години човек прихваща някакви вибрации или каквото и да било там. А Сара се обади преди съвсем малко. Страшно ѝ трябвал точно този червен пуловер, който не може да си представи как е забравила да вземе. Изглежда толкова щастлива, делова и пораснала.

— Те всичките ще се върнат следващия месец за Деня на благодарността, после отново за Коледа.

— Знам. И въпреки това, ако можех да измисля как да го направя, щях лично да ѝ занеса този пуловер, вместо да ѝ го пращам. Господи, погледни колко е часът. Трябва да се измия и облека за вечеря. Ти също.

— Да. — Кийли замислено сви устни, докато майка ѝ приглади още веднъж пуловера и стана. — Днес съм изостанала — започна тя. — Напоследък май често изоставам.

— Така става с хората, които успяват.

— Сигурно. А като добавя и този клас, времето и силите ми съвсем няма да стигат.

— Знаеш, че ще ти помогна винаги, когато имаш нужда, баща ти също. — Адилия излезе и отиде в своята стая да остави пуловера на Сара.

— Да, благодаря ти. Но предполагам, че ще ми се наложи сериозно да се замисля за нещо по-официално и постоянно. Наистина не ми се иска. Искам да кажа, много ще ми е трудно да взема чужд човек. Обаче... — Кийли остави думата да увисне във въздуха и се изненада, че майка ѝ, която обикновено имаше какво да каже, премълча. — Дали би те заинтересувало да работиш на половин работен ден в школата?

Адилия обърна глава и срещна очите на дъщеря си в огледалото.

— Работа ли ми предлагаш?

— Както го казваш, звучи ужасно странно, но да. Обаче не го прави, защото се чувстваш задължена. Само ако мислиш, че имаш време и ти се иска.

Адилия се завъртя с грейнало лице.

— Защо, по дяволите, ти трябваше толкова време? Утре започвам.

— Наистина ли? Наистина ли го искаш?

— Умирам за това! О, такива усилия ми струваше да не идвам всеки ден, докато толкова свикнеш да съм наоколо, та да не разбереш, че всъщност работя там! Толкова е вълнуващо! — втурна се да прегърне Кийли. — Нямам търпение да кажа на баща ти. — Без да пуска дъщеря си, се впусна в бесен танц. — Отново съм конярка!

— Ако знаех, че си свободна, Дий, и си търсиш работа, щях да те наема. — Бърк Логан се облегна назад на стола си и намигна на братовчедката на жена си.

— Ние обичаме да пазим най-доброто в Роял Медоуз — усмихна му се лъчезарно Адилия през масата в столовата на манежа. Той изглеждаше също толкова красив и опасен, както преди почти двадесет години, когато за пръв път го среща.

— Ох, не знам. — Бърк погали рамото на жена си. — Ние в Трите аса имаме най-добрия счетоводител.

— В такъв случай искам повишение на заплатата. — Ерин взе чашата си с вино и изгледа предизвикателно мъжа си. — Голямо. Тревър — обърна се към сина си. Гласът ѝ бе плавен и с доловим, ирландски акцент. — Смяташ ли да изядеш тази пържола, или ти служи само за украшение?

— Чета „Състезателна форма“, мамо.

— Бащичко — измърмори Ерин и му измъкна книгата. — Изяж си вечерята.

Травис въздъхна тежко, както може да въздиша само едно дванадесетгодишно момче.

— Мисля Топика да е в трета гонка, Самотник в пета, а Хенеси в шеста. Татко казва, че Топика е добра и може да печели.

Под изразителния поглед на жена си Бърк се прокашля.

— Напъхай си тази пържола в устата, Трев. Къде е Джина?

— Мотае се с косата си — съобщи Мо и открадна един пържен картоф от чинията на Травис. — Както обикновено — добави със светския тон, който може да постигне само една по-голяма сестра. — В момента, в който навърши четиринайсет, реши, че косата е проклятието на нейния живот. Хм. Като че ли е някакъв проблем да имаш дълга, гъста, права коса. Ето, това е проблем. — Тя дръпна една от стотиците червеникави къдрици, които се виеха около лицето ѝ. — Ако изобщо ще се торМОЗИШ заради нещо толкова глупаво, като една коса, което аз не правя. Както и да е, момчета, трябва да дойдете да погледнете това жребче, на което съм хвърлила око. Той ще стане невероятен. И ако татко ми даде да го тренирам... — замълча и хвърли през масата един поглед към баща си.

— Догодина по това време ще си в колеж — напомни ѝ Бърк.

— Не и ако мога да си го спестя — измърмори Мо под носа си.

Ерин улови непокорния поглед на дъщеря си и побърза да смени темата.

— Кийли, Бърк ми каза, че вашият нов треньор бил на ти с конете, с Травис и с картите.

— А аз чувам, че бил и много готин — добави Мо.

— Откъде чуваш такива неща? — попита Кийли, преди да успее да си прехапе езика.

— О, в нашия малък свят мълвата се разпространява бързо — отвърна важно Мо. — Нали се сецаш за Шели Мейсън, една от твоите

ученички? Сестра й Лорна е в моя клас по световна история, огромна досада, между другото. Искам да кажа, класът, не Лорна, която е само малка досада. Както и да е, тя миналата седмица дошла да вземе от вас Шели и видяла този ирландски хубавец, така че разбрах всичко за него. Ето защо имам намерение колкото мога по-скоро да дойда да го видя и аз.

— Тревър, дай си пържолата на сестра си, че да си я напъха в устата.

— Татко! — прихна Мо и отмъкна още един картоф. — Аз само ще го погледна. Е, Кийли, готин ли е? Уважавам твоето мнение повече, отколкото на Лорна Мейсън.

— Много е стар като за теб — отсече Кийли малко по-рязко, отколкото бе възнамерявала, и Мо завъртя очи:

— Глупости! Не искам да се женя за него и да му раждам деца.

Смехът на Травис попречи на Кийли да изтърси нещо глупаво.

— Много хубаво. След като най-послед съм намерил някой, който почти да замести Пади, нямам намерение да го загубя в Трите аса.

— Добре. — Мо облиза солта от пръста си. — Само ще го гледам влюбено.

Кийли бутна назад стола си. Бе раздразнена и се чувстваше глупаво от реакцията си.

— Мисля да отида да се поразходя и да видя Самотник. Той винаги е малко кисел преди състезание.

— Страхотно — скочи Мо. — И аз ще дойда. — Втурна се навън и Кийли трябваше да се забърза, за да я настигне. — Сигурно ще е много весело майка ти да работи в школата. Няма нищо по-хубаво от семейния бизнес, нали разбираш. Аз не искам нищо друго. Искам да кажа, хайде, няма нужда да ходя в колеж, за да стана треньор. Ако вече знам какво искам да правя и ако се уча да го правя тук, у дома, за какво ми е колеж?

— За да разшири кръгозора ти? — предположи Кийли.

Мо го пусна покрай ушите си и излетя навън, където бе застудяло.

— Аз познавам конете, Кийли. Разбираш какво значи това. То е инстинкт и опит, то е да го правиш. — Махна с ръка. — Е, имам време да го повтарям на нашите, докато се предадат.

— Никой не го прави по-добре.

Мо със смях я хвана под ръка.

— Толкова се радвам да те видя. Лятото просто отлетя, а всички сме толкова заети.

— Знам.

Завиха към конюшните и в света изведнъж останаха само коне. Някои се подготвяха за следващата гонка. В клетките конярите бинтоваха дългите тънки крака, които щяха да носят огромните тела във вихрушка от скорост и сила. Тренъори с остри погледи и нежни ръце се движеха между конете да успокоят някой капризен жребец, да съживят друг.

Ветеринарите охлаждаха конете, които вече са бягали, оглеждаха краката им, налагаха ги с лед. През мразовития въздух се донасяше тропот на копита, който подсказваше, че поредната група се връща от състезанието. От гърбовете на конете се вдигаше пара и се превръщаше в прозрачна вълшебна мъгла.

— Малък е светът. — Брендън излезе засмян от конюшните.

— Върнал си се.

— Току-що. — Той се приближи да погали Мо по косите. — Преди два часа се обадох от пътя на Мо и тя ми каза, че тази вечер всички идвате тук. Затова ние решихме да се отбием по пътя за вкъщи.

— Кои вие?

— Брай отиде да погледне Самотник, да го поободри. Ужасно проклет кон. Решихме, че може и да успеем за състезанието, после аз да се върна с вас, а Брайън да докара Зевс вкъщи.

— Май сте го планирали. — Стана й приятно да чуе колко спокоен бе собственият й глас, докато сърцето й щеше да изхвъркне. — Всъщност, и аз съм дошла да погледна Самотник.

— Той е цял твой... И на Брай. Хей, имам време да хапна нещо за вечеря. Ще се видим по-късно тук.

— Сега можеш да ме запознаеш с красавеца. — Мо изравни крачка с Кийли.

— Ще те запозная, ако си сигурна, че имаш не само жлези, а и мозък.

— Няма нищо общо с жлезите, просто съм любопитна. Не се безпокой, когато стане дума за мъже, не забравям твоите правила.

Кийли се спря на вратата на конюшните.

— Моля?

— Нали разбираш, момчетата са много хубави, ако ги гледаш или ако от време на време се въртиш около тях. Обаче има много други поинтересни неща. Няма да се хвана с никой, преди да стана на трийсет години, най-рано.

Кийли не бе сигурна дали да се засмее, или да се ужаси. После чу гласа на Брайън и забрави всичко друго.

Той бе в клетката при Самотник, темпераментния пъстър кон. Самотник бе оклюмал, както обикновено преди състезание.

— Искат прекалено много от теб, в това няма никакво съмнение — говореше Брайън, докато проверяваше бинтовете около коленете му. — Това е ужасен кръст, който трябва да носиш, и ти ден след ден проявяваш голяма смелост и сила на духа. Може би, ако победиш в това състезание, ще кажа две думи за теб. Нали разбираш, допълнителни моркови и такива неща, малко меласа вечер. По-голяма табелка пред бокса ти у дома.

— Това е подкуп — обади се Кийли тихо.

Брайън се обърна и очите му станаха топли.

— Това е пазарлък — поправи я той. — Ала ако мога да те заинтригувам с подкуп... — отвори вратата на бокса с намерение да примъкне Кийли вътре за отдавна жадуваната целувка.

Едва не настъпи Мо.

— Извинявайте, не ви видях.

— Дребничка съм. Това е моят кръст. Аз съм Мо Логан — тя протегна приятелски ръка. — Братовчедката на Кийли от Трите аса.

— Приятно ми е да се запознаем. Имате ли кон, който да бяга тази вечер, госпожице Логан?

— Мо. Хенеси. Шеста гонка. Моите пари казват, че той ще спечели на майтап.

— Ще го запомня, ако реша да залагам.

— Искам да видя Хенеси, преди да бяга. Ако имаш време, Брайън, ела в столовата да хапнеш или да пийнеш нещо.

— Благодаря. Красиво създание — отбеляза той, когато Мо се втурна навън.

— И тя искаше да те види. Чувала била, че си красавец.

— Така ли? — попита Брайън развеселено. — Ти ли си й го казала?

— Разбира се, че не. Достатъчно те уважавам, за да говоря за теб само като за сексуален обект.

— Уважението е хубаво нещо — той я дръпна в клетката и притисна устни към нейните, преди да е успяла да се засмее. — Но точно в момента ме е обзела страст. Ти изпитваш ли страст към мен, Кийли? — прошепна в устните ѝ.

— Очевидно. — Ушите ѝ звъняха. — О, Брайън, искам... — Притисна се към него, докато се блъснаха в коня. — Теб. Сега. Някъде. Не можем ли... Толкова дни минаха.

— Четири. — Искаше му се да разкъса дългата ѝ тясна рокля и да ѝ се възкачи като кон — само сляп огън и първична нужда.

Бе мислил, бе се убеждавал, че ще бъде разумен с нея, ще контролира желанията си. Бе необходимо само да я види. Просто да я види. Точно както първия път, когато погледът му попадна върху нея. Като светкавичен удар в сърцето и кръвта.

— Кийли... — Обсипа с целувки лицето ѝ, зарови се в косите ѝ, после отново. — Толкова те желая. То е като да изгаряш отвътре навън. Ела с мен в камиона.

— Да. — В момента би отишла, където и да било. Струваше ѝ се, че ще я погълне цялата. — Бързай. Да побързаме.

Тя поклати глава и не успя да отвори вратата.

— Научи ме да нося токчета в конюшната — измърмори. — Краката ми треперят. — С нервен смях се обърна отново към него. Краката ѝ спряха да треперят. Поне не ги чувстваше. Единственото, което чувстваше, бе неравномерното прескачане на сърцето си.

Брайън я гледаше напрегнато. Когато Кийли се обърна, ръцете му се вдигнаха да хванат лицето ѝ.

— Толкова си красива.

Никога не бе вярвала, че такива думи имат някакво значение. Казваха се толкова лесно и често толкова безгрижно. Ала за него не изглеждаха лесни. И в тона му нямаше нищо безгрижно. Преди да бе успяла да каже нещо, преди да бе успяла да измисли какво да каже, се чу вик и звук от тичащи нозе.

— Кийли, бързо, ела с мен! — Без да забелязва интимността на сцената, в която бе влетяла, Мо я задърпа за ръката. — Трябва ми подкрепа. Това копеле!

— Какво? Какво се е случило?

— Ако си мисли, че му се е разминало, сега ще види. — Като влачеше Кийли, Мо се втурна през конюшните, обърна се и се затича към клетките.

Кийли вече чуваше спорещите високо гласове. Първо видя мъжа. Позна го. Питър Търмак с мазната коса и евтин безвкусен пръстен имаше навика да купува на безценица коне от състезания и после да им изкарва душата.

Жокеят също ѝ бе познат по лице. Той бе преминал най-добрите си години и, като Търмак, бе известен като човек, който доста си пийва на пистата. Въпреки това от време на време го наемаха, когато някой жокей се разболееше или удареше.

— Казвам ти, Търмак, няма да го яздя. И ти няма да позволиш никой друг да го язди. Той не става за бягане.

— Не ми казвай за какво става. Ти ще го яхнеш, ще яздиш и ще се класираш. Платено ти е.

— Не и да яздя болен и изпотрошен кон. Ще си получиш парите обратно.

— Това, което още не си изпил.

Мо трепереше и бе затаила дъх. Кийли стисна ръката ѝ толкова силно, че едва не ѝ счупи кокалите.

— Някакъв проблем ли има, Лари?

— Госпожице Кийли! — Жокеят вдигна шапката си и обърна към нея сбръчканото си зачервено лице. — Опитвам се да кажа на господин Търмак тук, че конят му тази вечер не може да бяга. Не е здрав.

— Не е твоя работа да ми казваш каквото и да било. И не ми трябва някое от палетата на всемогъщите Грантови да ми се бърка в работата.

Преди Кийли да бе успяла да отговори, Брайън се приближи, хвана Търмак за врата и го издърпа на крака.

— Това не е начинът да се говори с една дама. — Гласът му бе тих, като око на буря. А бурята, с цялата си отмъстителна мощ, бе в очите му. — Ще трябва да се извиниш за това, докато все още имаш зъби, за да можеш да говориш.

— Брайън, аз мога да се справя с това.

— Ще се справиш, с каквото искаш. — Той не откъсваше поглед от изцъклените очи на Търмак. — Обаче той ще се извини, ако иска

още да диша.

— Извинявайте — задави се Търмак и с хриптене пое въздух, когато Брайън малко отпусна захвата си. — Просто се опитвам да се разбера с един пропаднал жокей... На който съм платил предварително.

— Ще си получиш парите обратно — отвърна жокеят и се обърна към Кийли. — Госпожице Кийли, аз няма да яхна този кон. Той е почти окуцял от възпаление на коляното. Всеки, който има очи, може да го види, че е кожа и кости. Не става за състезания.

— Извинете ме — произнесе тя ледено, избута Търмак и влезе в бокса да прегледа лично коня. След минутка ръцете ѝ трепереха от гняв. — Господин Търмак, ако се опитате да качите някой жокей на този кон, ще ви дам под съд. Всъщност, във всички случаи ще ви дам под съд. Този кон е болен, осакатен и занемарен.

— Не обвинявайте мен за това. Аз го имам само от две седмици.

— И за две седмици не забелязахте състоянието му? Тренирате го въпреки това?

— Вижте сега... — понечи да направи крачка напред и отново се озова лице в лице с Брайън. — Слушайте — изхленчи той. — Може би можете да си позволите да сте сантиментална, когато имате пари. Аз пък си изкарвам хляба от коне. Ако те не бягат, аз излизам на червено.

— Колко? — Кийли сложи ръка на врата на коня. В сърцето ѝ вече бе неин. — Колко платихте за него?

— Тъъ... Десет бона.

Брайън просто заби пръст в гърдите му:

— Я не ме прави на идиот!

Търмак размърда рамене.

— Може да е било и пет хиляди. Трябва да си проверя тефтерите.

— Утре ще получите чек за пет хиляди. Аз тази вечер вземам коня. Брайън, би ли го погледнал, моля?

— Чакай само една минутка.

Този път Кийли бе тази, която се обърна и изблъска Търмак настрани.

— Бъдете разумен. Приберете парите. Защото, независимо дали ще ги приемете или не, аз ще взема този кон с мен.

— Коляното трябва да се лекува — съобщи Брайън след кратък оглед. Кръвта му кипна, като видя колко е била занемарена раната. —

Можем да се оправим с това. Доколкото виждам, има нужда от доста грижи.

— Ще получи грижи.

Кийли само погледна през рамо към Търмак.

— Вие можете да си вървите. — В гласа ѝ прозвуча царствено пренебрежение, като на принцеса към селянин. — Утре някой ще ви донесе чека!

Тонът ѝ изгаряше душата на Търмак. Нямаше да е толкова надута без проклетия си телохранител, помисли той. Ако това ирландско копеле го нямаше, щеше да я понаучи на уважение.

Безпомощно сви юмрук в джоба си и се опита да запази достойнство.

— Няма да ви позволя да отмъкнете коня и да ме оставите само с честна дума. Не ми пука коя сте.

Брайън отново тръгна заплашително към него, но Кийли вдигна ръка:

— Мо, би ли завела господин Търмак до столовата? Ако помолиш баща ми да му напише чек за пет хиляди долара, аз после ще оправя всичко.

— С удоволствие. — Мо грабна братовчедка си за раменете и я целуна. — Знаех си, че ще го направиш. — После изсумтя и се обърна: — Елате с мен, Търмак. Ще получите парите си.

— Извинявам се, госпожице Кийли. — Лари мачкаше шапката си в ръце. — Не знаех колко е зле, преди да го видя тук. А като го видях как е, не можех да го яхна.

— Постъпил си правилно, не се безпокой.

— Той наистина ми плати предварително, както каза.

Кийли кимна, излезе от бокса и му махна да се приближи.

— Колко са ти останали?

— Към двайсет.

— Обади ми се утре. Ще го уредим.

— Благодаря, госпожице Кийли. Тоя кон там, той не струва пет бона, да знаете.

Тя огледа коня. Цветът му бе мръсносив, муцуната прекалено квадратна, за да е елегантна, и изглеждаше още по-простовата заради мръснобялото петно отстрани на носа.

— Струва, Лари. За мен струва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Няма нужда да ми помагаш.

Брайън не каза нищо, просто продължи да оглежда краката на коня. Ужилванията бяха често срещан проблем, особено при коне, които са на трева. Ала този тук бе напълно занемарен. Той нямаше никакво съмнение, че яйцата, които стършелът бе снесъл в раните по краката на коня, са стигнали до стомаха му.

— Наистина, Брайън. — Кийли продължаваше да бърка лекарството за възпалението на коляното. — Ти си имал тежък ден. Аз мога да се справя с това.

— Разбира се, че можеш. Ти можеш да се справиш с това, с простаци като Търмак, с изпаднали жокеи и с всичко друго, което ти се изпречи на пътя преди закуска. Никой не казва, че не е така.

По тона думите му не можеше да се приемат за комплимент, затова тя обърна глава към него:

— Какво ти става?

— Нищо не ми става. Но можеш да ми позволиш да свърша малко работа. Трябва ли да правиш всичко сама, всяка стъпка? Не можеш ли просто да приемеш помощ, когато ти се предлага, и, по дяволите, да млъкнеш?

Кийли наистина млъкна за цели десет секунди, докато ѝ мина шокът.

— Просто предполагам, че си уморен след пътуването.

— Когато съм уморен, ще ти съобщя.

— Този кон тук май не е единственият, дето му има нещо на стомаха.

— Е, на моя стомах му има, принцесо, и в момента наистина се чувствам малко гадно.

Първо дойде обидата, като бързо кроше. Гордостта скочи да се защити.

— С удоволствие бих ти дала утре очистително, както ще дам на този кон.

— Ако мислех, че ще помогне — промърмори той, — сам щях да взема. Ще трябва да изчакаш поне до обед. Не можеш да си сигурна кога за последен път е хранен.

— Знам как да лекувам болен стомах, благодаря ти. — Внимателно започна да налага лекарството върху болното коляно.

— Чакай, цялата ще се изпоцапаш. — Брайън посегна към бурканчето с мехлем, ала Кийли отскочи сърдито назад.

— Това са си моите дрехи.

— Значи би трябвало повече да ги уважаваш. Как може да лекуваш кон, облечена по този начин? Копринена рокля, за Бога!

— Имам си пълен гардероб. Ние, принцесите, сме така.

— Въпреки това. — Той обви пръсти около капака на бурканчето и започнаха да се борят за него под болния кон. Брайън бе на път да се разсмее, но в този момент вдигна поглед към лицето ѝ и видя, че очите ѝ са мокри. Пусна бурканчето толкова рязко, че тя падна назад. — Какво правиш? — попита той.

— Слагам мехлем върху възпалено коляно. А сега се дръпни и ме остави да продължа.

— Няма смисъл да започваш. Никакъв смисъл. — Почти му се зави свят от паника. — Защо трябва да плачеш?

— Ядосана съм. Това си е моята конюшня. Мога да си плача, когато и където си поискам.

— Добре, добре, добре... — Отчаяно бръкна в джоба си и измъкна шарена носна кърпа. — Ето, издухай си носа или и аз не знам какво.

— Върви по дяволите или и аз не знам какво. — Кийли величествено му обърна гръб и продължи да маже коляното.

— Кийли, извинявай... — Не бе сигурен точно за какво. — Избърши си сега очите и да настаним това момче удобно за през нощта.

— Не ми говори така успокояващо, не съм нито дете, нито болен кон.

Брайън прокара ръка през косата си и силно я дръпна.

— Какъв тон предпочиташ?

— Честен. — Довърши мазането и се изправи. — Ала се боя, че подигравателният тон, с който ми говориш, откак сме дошли тук,

попада в тази категория. Според теб аз съм разглезена, инат и прекалено горда, за да приема помощ.

Макар че сълзите изглежда бяха минали, той реши, че ще е разумно да бъде предпазлив.

— Доста е близо до истината — съгласи се Брайън и стана. — Обаче това е една интересна смесица и започва да ми харесва.

— Не съм разглезена.

Той вдигна вежди и наклони глава.

— Може би тази дума за вас, янките, означава нещо друго. На мен обаче ми се струва, че не всеки може ей така, между другото, да помоли баща си да напише чек за пет хиляди долара за един болен кон.

— Ще му ги платя сутринта.

— Не се и съмнявам.

Тя смаяно вдигна ръце.

— Трябваше ли просто да го оставя и да си отида, за да може този идиот Търмак да намери жокей, който би го яхнал?

— Не, ти направи точно каквото трябваше. Но си остава фактът, че можеш да хвърлиш такива пари, без да ти мигне окото. — Брайън отиде до главата на коня да огледа очите и зъбите му. Дразнеше го. Би искал да не е така, защото не говореше добре за него, че пренебрежението ѝ към парите накърняваше гордостта му. Ала в онази разгорещена сцена на манежа усети отново като плесница в лицето разликата между тях. — Ти си щедра жена, Кийли.

— Но аз мога да си позволя да бъда — довърши тя.

— Точно така. — Той успокояващо прокара ръце по врата на коня. — Обаче това не отменя факта, че си щедра. — Бавно продължи да гали коня. — Трябва да ме извиниш. Ирландците от моята класа обикновено не са добре настроени към висшето общество. Това е в кръвта ми.

— Класовата система е в главата ти, Брайън.

Това, помисли той, дори не заслужаваше коментар. Пръстите му намериха малко възелче.

— Тук има някакво възпаление. Ще трябва да му обърнем внимание.

Трябваше да обърнат внимание и на нещо друго, реши Кийли и застана срещу него през главата на коня.

— Е, кажи ми, как мъжете от твоята класа вкарват в леглото жените от моята класа?

Блесналите му очи се приковаха към нейните.

— Ако можех, щях да държа ръцете си далеч от теб.

— Това трябва да ме ласкае ли?

— Не. Това просто е истината и не ласкае никого от нас. —
Брайън излезе от бокса да вземе една завивка.

Не, помисли тя, в никакъв случай нямаше да остави нещата дотук.

— И това е всичко, така ли, Брайън? Само секс?

Той пусна водата, гореща, колкото издържаше ръката му, и напои кърпата.

— Не — отговори, без да се обръща. — Ти не си ми безразлична. Това усложнява нещата.

— Би трябвало да ги опростява.

— Не ги опростява.

— Не те разбирам. Щеше ли да ти бъде по-приятно, ако просто се хвърляхме един към друг, без никаква връзка, без никакво разбиране или чувства?

Брайън придърпа кофата.

— Безкрайно по-приятно. Обаче е прекалено късно за това, нали?

Кийли бе смутена. Върна се с него в бокса.

— Ти си ми ядосан, защото не съм ти безразлична. Водата е прекалено гореща — забеляза тя, след като я опита.

— Не е гореща. И изобщо не съм ядосан на теб — заговори тихо на коня и постави горещата кърпа върху абсцеса. — Може би малко на себе си, ала е много по-лесно да си го изкарам на теб.

— Това поне мога да разбера. Брайън, защо воюваме? — Сложи ръка върху дланта му, притисната към кърпата. — Тази вечер ние правим това, което трябва. Не е толкова важно как сме получили този кон, важното е какво ще стане с него сега.

— Права си, разбира се. — Той се вгледа в контраста между ръцете им — неговата голяма, загрубяла от работа, а нейната малка и елегантна.

— И това, че не сме си безразлични, не е толкова важно, колкото какво ще направим по този случай.

За това Брайън не бе толкова сигурен и не каза нищо, докато Кийли взе още една кърпа и я изстиска.

Утрото изгря мъгливо и студено. Кийли бе спала лошо и съзнанието ѝ отказваше да включи на скорост. Обичайната ѝ доза утринен адреналин я бе изоставила, така че започна ежедневните си ангажменти със замъглено съзнание и влачещо се тяло.

Брайън е виновен, помисли нацупено. Ядосваше я непостоянството му, колебливите му опити да поддържа разстояние между тях. Никога не се бе сблъсквала с проблем, който да не може да разреши, с препятствие, което да не може да преодолее. Но този проблем, този мъж можеше да се окаже единственото изключение.

Той я нараняваше, а тя не бе подготвена затова. Как можеха да прекарат толкова време заедно, да бъдат толкова близки, и да не се разбират? Кийли не му беше безразлична и това създаваше проблем. Що за логика? Какъв смисъл имаше?

Цялата работа беше там, някой да не ти е безразличен. Бе виждала колко важно бе това за него и то я привличаше не по-малко, отколкото високото му жилаво тяло и гъстите му, непокорни, изсветлели от слънцето коси.

Външният му вид, ъгловатото лице, дръзките зелени очи можеха да накарат кръвта ѝ да кипне — и го бяха сторили, макар отначало това повече да я дразнеше, отколкото да я радваше. Ала онова, което бе спечелило нейния интерес и уважение, бе сърцето му, неговото търпение, нежността, която самият той отказваше да признае.

За нея това не бе проблем, а разрешение.

Как можеше сега Брайън да я погледне, след всичко, което бяха споделили, и да види само обградената с грижи дъщеря на един привилегирован дом?

Как можеше той да има чувства към нея, ако вярваше в това?

Това бе смущаващо, дразнещо и почти вбесяващо. Или поне би било, помисли тя с прозявка, ако не бе толкова уморена.

Липсата на сили подло я изненада, когато Мо се втурна в конюшните:

— Просто трябваше да се отбия, преди да замина във вечния ад на училището. — Тръшна се на пода в бокса, където Кийли

преглеждаше нараненото коляно. — Как е той?

— Вече се чувства по-добре. — Тя за опит вдигна крака на коня и го сгъна в коляното. Той се стресна и изпръхтя. — Но виждаш, че още има болка.

— Горкото момче. Горкото голямо момче. — Мо го потупа по хълбока. — Ти снощи беше такъв герой, Кийли. Искам да кажа, просто влезе и взе нещата в свои ръце. Знаех си, че ще го направиш.

Кийли свъси вежди.

— Не съм взела нещата в свои ръце. Никога не го правя.

— Разбира се, че го направи. Винаги го правиш. Много е гот да се гледа. А това момче ти е благодарно, нали? О, и красавецът не беше неприятен за гледане. — Тя се засмя и демонстративно потрепери. — Истински борец. Мислех, че ще фрасне по физиономията онзи идиот Търмак. Дори се надявах. Както и да е, вие двамата сте голям отбор.

— Предполагам.

— Е, какво ще кажеш за онези огнени погледи?

— Какви огнени погледи?

— Хайде, хайде — Мо весело размърда вежди. — Направо ме опърлиха, а аз бях само невинен наблюдател. Образът те гледа, сякаш си последният шоколад на рафта, а той ще умре, ако не хапне нещо сладичко.

— Глупава аналогия. Въобразяваш си.

— Щеше да тръшне Търмак в прахта. Леле, направо ми идеше да се разтопя, когато го вдигна за яката. Много романтично.

— В един бой няма нищо романтично. И макар че със сигурност можех да се справя и сама с Търмак, благодарна съм на Брайън за помощта.

По дяволите, помисли Кийли. Дори не му бе благодарила. Намръщи се и излезе от бокса да вземе вилата.

— Да, щеше да се справиш. Ти се справяш с всичко. Обаче ако всъщност няма нужда да те спасяват, спасяването изглежда още по-възнуващо, нали разбираш.

— Не, не разбирам — сопна се Кийли. — Върви на училище, Мо. Трябва да изчистя.

— Отивам, отивам. Пфу! Тази сутрин май си пила много малко кафе. Ще мина по-късно да видя как е конят. Имам специален интерес. Чао.

— Добре, както искаш — измърмори на себе си Кийли и продължи да работи. Нямаше нищо лошо в това, че можеше сама да се справя с нещата. Нищо лошо да иска да го прави. А и наистина бе благодарна на Брайън за помощта.

И не ѝ трябваше никакво кафе.

— Обичам кафе — изръмжа тя. — Приятно ми е, ала нямам нужда от него. Това е съвсем различно. Мога да се откажа от него, когато си поискам, и дори няма да ми липсва.

Раздразнено грабна бутилката с кола и я изпи на един дъх.

Добре де, можеше и да ѝ липсва. Но само защото ѝ харесваше вкусът му. Не беше като да се е пристрастила или...

Не можеше да каже защо точно в този момент се сети за Брайън. Бе сигурна, че ако я бе видял да се взира с нещо като ужас в празната бутилка, щеше да му стане смешно. Не бе сигурно каква щеше да е реакцията му, ако разбереше, че всъщност виждаше не бутилката, а лицето му.

Не, това също не бе потребност, помисли Кийли бързо. Тя нямаше нужда от Брайън Донъли. Това бе привличане. Симпатия — една предпазлива симпатия. Той бе мъж, който я интересуваше, от когото се възхищаваше по много причини. Ала не бе все едно, че има нужда от него...

— О, Боже!

Сигурно реагираше прекалено силно, реши Кийли и остави бутилката внимателно, сякаш бе контейнер с нитроглицерин. Тя просто преживяваше най-обикновено влюбване. Би трябвало да е нещо естествено, каза си, още повече, че ѝ бе за пръв път.

Не искаше да е влюбена в него. Яростно започна да размахва вилата, сякаш да изкара треската си.

Не бе решила да се влюбва в него. Това бе още по-важно. Ръцете ѝ започнаха да треперят, но тя не им обръщаше внимание и работеше още по-усилено.

Когато майка ѝ дойде, Кийли се бе овладяла достатъчно, за да я помоли да поработи в канцеларията, докато тя прегледа Сам.

Кийли Грант никога през живота си не бе бягала от някой проблем и нямаше намерение сега да започва. Тя оседла коня си и излезе да пояди, за да проясни главата си, преди да се справи с въпросния проблем.

Преносимата стартова врата бе на място на тренировъчната писта. Въздухът бе мек и прохладен. Брайън бе видял първите червени листа, бе доловил полъха на промяната. Сигурно след една-две седмици гледката щеше да е много красива. Ала сега цялото му внимание бе насочено към конете.

Работеше едновременно е пет от тях, две млади животни и трима опитни бегача. Този последен етап точно преди официалното състезание бе за него също толкова полезен, както и за жребчетата.

Имаше нужда да огледа стила им, да научи техните предпочитания, капризите им, силата им. Повечето щяха да са догадки — основани на опита, разбира се, но все пак догадки, поне докато натрупаха по няколко сериозни състезания зад гърба си.

Ала той бе много добър в догадките.

— Искам Буря на първа позиция. — Дъвчеше пура, защото това му помагаше да мисли. — После Мислител, после Бети, Карамел и най-отвън Гигант. — Чу тропот на копита, огледа се и загуби посоката на мислите си. Кийли се приближаваше в тръс към пистата. Брайън раздражено погледна настрани и затръшна вратата пред все по-голямата част от съзнанието си, която тя настояваше да заема.

— Не искам да се карате на жребчетата — нареди той на жокеите. — Нито да ги наказвате. Най-много едно потупване по хълбока, за да им се даде знак. Моите коне нямат нужда от камшик, за да бягат.

Колкото и да бе съсредоточен, усети кога Кийли слезе от коня си зад него. Брайън извади хронометъра и го завъртя в ръце, докато водеха групата към вратата.

— Не познавам жребеца на първа позиция — обади се Кийли и праметна походите през оградата.

— Баща ти го нарече „Буря в чаша вода“, защото е дребен, но има дух. Не яздиш често сутрин насам.

— Да, ала исках да ги видя как напредват. А и моята нова помощничка се оправя в канцеларията.

Той погледна през рамо. Косите ѝ бяха разпуснати и се спускаха буйно върху раменете, но лицето ѝ бе студено и много сериозно.

— Помощничка ли? И откога това?

— От вчера. Сега майка ми работи с мен в школата. Противно на някои мнения, аз не настоявам да върша сама всичко, когато ми се

предложи помощ.

— Още си докачлива, а?

— Очевидно.

— Е, ще трябва да ми се караш по-късно. Сега съм зает. Джим! Задръж го — извика Брайън, когато Буря малко се стресна на вратата. — Този още малко се сърди, когато го ограждат. Ето това е — измърмори, когато конете бяха подредени и задната врата затворена. Сложи пръст на хронометъра.

Вратите се разтвориха и конете излетяха.

Брайън се чудеше дали има нещо, което действа на сърцето му повече от този момент, този първи порив на скоростта, тази вихрушка от големи тела, носещи се по пистата.

Ала през вълнението очите му не пропускаха нищо. Опъването на краката, облаците прах, фигурите, приведени върху гърбовете.

— Тя иска да води, още от самото начало — промълви той. — Исква другите да гълтат праха й.

Конете направиха първия завой. Запленена, Кийли се облегна на оградата. Тропотът на копита отекваше в кръвта й.

— Бяга добре в група. Беше прав за това. Буря е малко нервен.

— Можем да опитаме да му сложим наочници. Той иска да бъде отвън. Издръжлив е. Колкото е по-дълга гонката, толкова по-добре за него. Ето я и Бети. Тя иска да бяга до оградата. Да, ще я прегърне като любовник. — Без да мисли, сложи ръка върху ръката на Кийли на парапета. — Само я погледни, а? Това е шампион. Бети няма нужда от никой от нас, тя си знае.

Кийли гледаше как конете летят с Бети начело, с почти цяла дължина преднина. Топлата и твърда ръка на Брайън бе върху нейната. В душата й се смесиха гордост и удоволствие.

Когато той извика и натисна отново хронометъра, тя понечи да се обърне и импулсивно да обвие ръце около него, но Брайън вече се бе отдръпнал.

— Добро време, дяволски добро време. И тя може още по-добре. — Кимна и проследи с поглед как ездачите се надигат в стремената, за да спрат конете си. — Ще намеря подходящата гонка за нея, ще й позволя да вкуси нещо истинско. — Потупа разсеяно Кийли по рамото и прескочи оградата.

Тя го гледаше как се приближава към конете, потупва и хвали Буря, разменя няколко думи с ездача му, преди да премине към Бети.

Кобилата затанцува кокетно, после наведе глава и леко го ухапа по рамото.

Не си прав, помисли Кийли. Каквото и да знае, каквато и да е, тя има нужда от теб.

Аз също, по дяволите.

След като бе потупал, погалил, похвалил всички и отведеха конете да се охладят, той отново прескочи оградата и взе папката си.

— Надявах се, че баща ти ще дойде да я види как за пръв път бяга на писта.

— Сигурна съм, че би дошъл. Сигурно нещо го е задържало.

Брайън изръмжа в отговор и продължи да драска в папката.

— Е, тази сутрин пускам повечето от жребчетата, така че ще има какво да види. Как е конят?

— Чувства се удобно. Отокът малко е спаднал. Искам да изчакам да мине урокът ми днес, преди да му дам лекарството. Това е сериозна работа и не искам шест деца да се мотаят наоколо, когато започне да му действа.

— Във всички случаи е по-добре да почакаш до следобед. Трябва да минат поне двадесет и четири часа от последното хранене. Мога и аз да го направя, ако си заета.

На върха на езика ѝ бе веднага да откаже. Кийли преглътна и пое въздух.

— Всъщност се надявах, че ще намериш време по-късно да го погледнеш.

— Мога да го направя. — Той вдигна поглед и видя колко сериозно бе лицето ѝ. — Какво има? Толкова ли си разтревожена?

— Не. — Тя отново пое въздух и си заповяда да се успокои. — Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. — Щеше да се погрижи за това, каза си наум. По един или друг начин. — Просто ще съм по-спокойна, когато нещата се овладеят.

Кийли обмисли всичко. Чувстваше се по-добре, когато бе изправена пред определена ситуация и ясна цел. Тази всъщност не бе толкова сложна. Тя искаше Брайън. Бе съвсем сигурна, че е влюбена в него. След като бе сигурна в това, сигурно щеше да ѝ е необходимо още малко време, още малко обмисляне.

Това, в края на краищата, бе нова територия и към нея трябваше да се подходи с внимание и подготовка.

Ала чувствата ѝ към него бяха силни, не толкова еднопланови като просто привличане.

Ако това бе любов, значи трябваше да го накара и той да се влюби в нея. Бе готова да работи за това, което иска, стига накрая да го получи.

Приятно уморена след напрегнатата работа през деня, даде на конете си вечерната дажба. Нямаше съмнение, помощта на майка ѝ бе свалила от раменете ѝ огромен товар от време и усилия.

Инат ли бе това, помисли Кийли, което я караше толкова често да отхвърля предложенията за помощ? Не мислеше така. Но бе нещо също толкова магарешко. Тя искаше хората, които обичаше и които я обичаха, да се гордеят с нея. А трябваше да си признае, че за нея, колкото и да бе глупаво, това означаваше да бъде свършена.

Ала предпочиташе да го смята за поемане на отговорност.

Точно както постъпваше сега с Брайън, помисли Кийли. Ако бе влюбена в него, значи бе отговорна за собствените си чувства. И бе нейна работа да се опита да събуди същите чувства и у него.

Ако се провалеше... Не, нямаше да мисли за това. В момента, в който се замислиш за провал, си се отдалечил на една стъпка от успеха.

Влезе в бокса на новия кон, окачи му торбата и отмери сеното.

— Тази вечер е по-добре, нали? — Внимателно провери отока на коляното му. Когато чу отекващите по бетона стъпки, се усмихна на себе си.

— Храниш ли го? — Брайън влезе в бокса. — Не можах да дойда по-рано.

— Няма значение. Той прие лекарството, без да гъкне. И мога да ти кажа, че подейства. — Изправи се и се усмихна. — Като го гледаш как яде, веднага ще разбереш, че е по-добре.

— Разбира, че е извадил голям късмет. — Брайън прегледа раната и кимна. — Имаме един жребец с катар, затова се забавих.

— Нежни създания, нали? — Тя прокара ръка по раменете на коня. — Измамни. Големината им, скоростта, силата — всичко говори за мощ. Но под всичко това има нежност. Човек може да се излъже,

като гледа нещо — лицата, формата — и да съди за него, без да разбира какво има вътре.

— Съвсем вярно.

— Аз не съм нежна, Брайън. Аз имам желязо в себе си.

Той я погледна.

— Знам, че си силна. И въпреки това кожата ти е като розов цвят.

— Внимателно прокара пръст по бузата ѝ. — Аз имам големи ръце, твърди, затова трябва да внимавам. Това не означава, че ти си слаба.

— Добре.

Брайън се обърна отново към коня.

— Измисли ли му име?

— Всъщност, да. Когато бях малка, имахме едно куче. Майка ми го намерила, един много грозен бездомник, който се опитвал да се промъкне към къщата. Нахранила го, спечелила доверието му и преди баща ми да разбере, се сдобил с голям мърляв помияр. Името му беше Финегън — Кийли опря буза в шията на коня и се потърка. — А сега и той се казва така.

— Ти си била не само желязна, а и сантиментална, Кийли.

— Да, и мога да бъда и романтична.

— Така ли? — промълви Брайън малко изненадан, когато тя се обърна и плъзна ръце по гърдите му.

— Очевидно. Не ти благодарих, задето снощи препусна да ме спасяваш.

— Не помня да съм препускал никъде. — Кийли го избута от бокса и устните му трепнаха.

— Така се казва. Ти постави онзи грубиян на мястото му. Бях разстроена, тревожех се за коня, така че в момента не се замислих. Обаче по-късно се замислих и искам да ти благодаря.

— Е, винаги на твоите услуги.

— Не съм свършила с благодарностите. — Тя захапа леко горната му устна и го чу как бързо затаи дъх.

— Ако това имаш наум, можеш да довършиш благодарностите горе в спалнята ми.

— Защо просто да не ти покажа какво имам наум? Още тук.

Разкопча ризата му, преди да се бе усетил, че стоят в празна клетка, покрита с прясно сено.

— Тук? — Той се засмя и хвана ръцете ѝ. — Не мисля.

— Тук. — Кийли продължи движението му, като го изтласка, докато гръбът му се опря в страничната стена. — Знам.

— Не ставай смешна. — Не му стигаше въздухът, а съзнанието му настояваше да се включи в играта.

— Всеки може да влезе.

— Живей опасно. — Тя дръпна вратата на клетката зад тях.

— Това правя, откак за пръв път те видях.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърлото и от това гласът ѝ бе станал дрезгав.

— Защо да спиращ сега? Съблазни ме, Брайън. Предизвиквам те.

— Винаги ми е било трудно да отхвърля предизвикателство. — Той протегна ръка и измъкна панделката от косите ѝ. — Ти замъгляваш сетивата ми, Кийли, като парфюм. Преди да се усетя, няма нищо друго, освен теб. — Плъзна ръце около врата ѝ и я привлече към себе си. — И няма нужда да има нищо.

Устните му покриха нейните, меки и топли, в кадифена целувка, която бе достатъчна, за да я унесе. Бе помолила за прелъстяване, макар да знаеше, че не бе необходимо да я прелъстява.

— Искам те, Брайън. Събуждам се и те искам. Целуни ме пак.

И от начина, по който тялото ѝ просто се разтопи срещу неговото, от начина, по който устните ѝ се затоплиха и разтвориха подканящо, цялото му тяло запулсира като рана.

— Този път не искам да бъда нежен. — Той размени местата им, докато нейният гръб се опря в стената, а очите му, внезапно толкова тъмни, горяха в нейните. — Не искам да внимавам, само този път.

Вълнението прониза като стрела сърцето ѝ.

— Тогава недей. Аз не съм крехка като твоите коне, Брайън. Не се заблуждавай.

— Ще те изплаша. — Не би го казал, ако бе закана или предупреждение, ала отговорът ѝ бе още едно предизвикателство.

— Опитай.

Разтвори рязко ризата ѝ и копчетата отхвърчаха настрана. Видя как очите ѝ се разшириха потресено и притисна устни към нейните да погълне ахането. И после ръцете му бяха върху нея, груби мазоли върху чувствителна кожа. Почти очакваше тя да възрази, да се отдръпне, но Кийли само простена в опустошаващите му устни и се притисна към него.

Когато коленете ѝ омекнаха като затоплено масло, той я смъкна върху сеното.

Нападна я с устни, със зъби, с език. Като дива ярост. Ръцете му препускаха по нея, груби и собственически, нетърпеливи да вземат още. Да вземат всичко.

От приглушените ѝ викове конете се размърдаха неспокойно в клетките си. Когато Брайън я прехвърли през този първи задъхан връх, тя сви юмруци във въздуха, сякаш да се хване за нещо. Или да го повлече със себе си.

Бе ѝ давал нежност, бе ѝ показал красотата на любовта с търпение и грижа. Сега ѝ показваше тъмния ѝ блясък с неукротими искания и твърди ръце.

И въпреки това Кийли даваше. Дори през бурята, развихрила се в него, той я чувстваше, че дава. Плътта заблестя от пот, сърцата биеха така, че ударите сякаш разсичаха въздуха, ала тя се носеше с него. Приемаше. Предлагаше.

Дори когато очите ѝ ослепяха, когато синевата им потъмня като полунощно небе, Кийли оставаше с него. Името му трептящо върху устните ѝ, сякаш пееше в кръвта му.

Когато светът ѝ се разби на парчета, блестящи като стъкло тя извика и се изви към устните му. Нямаше в какво да се вкопчи, нямаше с какво да се привърже към разсъдъка, но Брайън продължаваше да я подлудява, докато дъхът, откъсващ се от дробовете ѝ, се превърна в конвулсивни хлипове.

— Аз съм този, който те има. — Като луд хвана бедрата ѝ и ги издигна към себе си. — Аз съм този, който е в теб. — И проникна в нея, сякаш животът му зависеше от това.

Кийли чу вик, висок, тънък, безпомощен. Ала това, което чувстваше, не бе безпомощност. Чувстваше сила, бясна сила, която пулсираше в кръвта ѝ като наркотик. Опиянена от нея, тя се надигна, без да откъсва очи от неговите, и отново впи ръце в косата му.

Притисна устни към неговите, сдържайки се, макар да ѝ се струваше, че тялото ѝ ще се взриви, докато го почувства, че пропада.

— Аз съм тази — извика задъхано, — която има теб. — И, като продължаваше да се държи здраво, си позволи да се хвърли след него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Според Кийли всичко бе прекрасно. Бе се влюбила в мъж, който ѝ подходеше. Имаха много общи интереси, приятно им беше заедно, всеки уважаваше мнението на другия.

И той си имаше слабости, разбира се. Понякога биваше мрачен, а самоувереността му често преминаваше границата с арогантността. Ала тези качества го правеха мъжът, който беше.

Проблемът, както го виждаше тя, бе да го накара да мине от връзка към обвързаност и от обвързаност към брак. Бе възпитана с вяра в постоянството в обещанието, което двама души си дават да се обичат за цял живот.

Наистина нямаше друг избор, освен да се омъжи за Брайън и да изгради живота си с него. И щеше да се погрижи и той да няма друг избор.

Бе малко като да тренираш кон, предполагаше Кийли. Много повторения, награди, търпение и любов. И зад всичко това — твърда ръка.

Мислеше, че ще е най-разумно да се сгодят по Коледа и да се оженят следващото лято. Определено щеше да е най-удобно да уредят живота си близо до Роял Медоуз, след като и двамата работеха там. Нищо не би било по-просто.

Всичко, което трябваше да направи, бе да доведе Брайън до същите заключения.

Доколкото го познаваше, сигурно бе мъж, който иска той да прави ходовете. Бе малко дразнещо, но тя го обичаше достатъчно, за да го изчака той пръв да ѝ се обясни в любов. Нямаше да бъде със свещи и цветя, мислеше Кийли, докато разхождаше Финегън из заграждението. Доколкото познаваше Брайън, щеше да има страст, предизвикателство и мъничко гняв.

Очакваше го с нетърпение.

Спря да провери дали кракът на коня не е топъл или подут. Внимателно хвана копитото да сгъне коляното. Той не показа да му е

неприятно и Кийли бодро го потупа по шията.

— Да — каза тя, когато той доволно духна към рамото ѝ, — доста добре се чувстваш тези дни, нали? Мисля, че си готов за малко упражнения.

Козината му отново се бе загладила, забеляза Кийли, докато го оседлаваше. Времето, грижите и вниманието бяха обърнали нещата. Може би никога нямаше да стане красавец и определено не бе шампион, ала имаше добра душа и силен дух.

Това бе повече от достатъчно.

Когато се метна на седлото, Финегън вдигна глава и по неин сигнал запристъпя гордо.

Тя известно време вървеше предпазливо, за да види дали конят не се опитва да щади крака си. Толкова се зарадва, когато той се впусна в равномерен ритъм, че след няколко минути се успокои достатъчно, за да се наслаждава на спокойната езда.

Тази година есента бе използвала цялата си пъстра палитра да обagri дърветата в ярки тонове — златисто, червено, оранжево. Те се открояваха върху фона на наситено синьото небе и горяха под силните коси лъчи на слънцето.

Полетата бяха тъмнозелени. Жребчетата танцуваха по пасбищата, дългите им крака гонеха сенките им. Кобили с издути кореми пасяха лениво.

Върху кафявата писта младите коне се носеха във вълшебна вихрушка от скорост и сила и въздухът ехтеше от тропота на копитата им.

Тази картина, помисли Кийли, бе нейна през целия ѝ живот. Образите, които се връщаха, се повтаряха сезон след сезон. Красотата и силата и спокойната увереност, че ще продължават година след година.

Това тя можеше и щеше да предаде на своите деца, когато му дойдеше времето. Солидността му, отговорностите, радостите и потта.

Докато седеше върху оздравяващия кон, почувства как гърлото ѝ болезнено се свива от любов. Това не бе просто място, това бе дар. Дар, съхранен и доизграден от нейните родители. Нейната част в него, от него, никога нямаше да се приема за подразбираща се.

Когато видя Брайън, облегнат на оградата, приковал поглед към препускащите коне, за момент можа само да премигне, потресена от

внезапната тежест в гърдите си. Кожата ѝ изтръпна. Нямаше друга дума, с която да опише студените и горещи нервни вълни, които я обляха.

Докато се мъчеше да си поеме дъх, сърцето ѝ кънтеше като чук върху наковалня. Конят под нея се стресна и раздражено затанцува в кръг, преди да успее да го овладее.

И ръцете ѝ трепереха.

Не, това не бе добре. Изобщо не бе приемливо. Откъде идваше? Откъде се взе тази топка от ужас в стомаха ѝ? Вече бе приела, че го обича, нали? И се оказа лесно, един прост процес от действия. Бе решила, бе си поставила цел. По дяволите, цялата работа ѝ беше приятна.

Какво тогава бе това неуверено, замаяно, болезнено чувство, тази паника, която бе впила нокти в нея и я караше да иска да обърне рязко коня си и да препусне надалеч колкото може по-бързо?

Бе сгрещила, разбра Кийли и притисна треперещата си ръка към сърцето. Досега само се бе влюбвала. Колко глупава е била, та да се залъже как гладко върви всичко! Това бе моментът, сега го разбра. Това бе моментът на падането.

Сега бе загубила ориентация, същото усещане, както при някой скок не се удържиш на седлото и се запремяташ в пространството, докато земята се протегне и те блъсне. Натъртени кости, глава и сърце.

Любовта бе невероятен шок за цялото същество, помисли си. Чудно как изобщо някой го преживяваше.

Тя бе Грант, напомни си Кийли и се изправи на седлото. Умееше да пада, умееше и да стане и да съсредоточи ума и енергията си върху целта. Тя не просто щеше да преживее този шок за сърцето. Щеше и да укрепне от него. И когато се справеше с Брайън Донъли, той нямаше да разбере какво се бе стоварило върху него.

Стегна се като пред състезание. Няколко пъти пое бавно и дълбоко въздух, докато пулсът ѝ се успокои, съсредоточи се, докато съзнанието ѝ се проясни като бистра езерна вода, после препусна да се изправи лице в лице със своята цел.

Като я чу да се приближава, Брайън се обърна. Когато видя Финегън, смътното раздражение от това, че го прекъсват, се разсея. Живо се интересуваше от този кон, затова предаде папката на помощник-треньора, даде му някои напътствия и се приближи.

— Е, сега изглеждаш жив и здрав, а? — Машинално се наведе да провери нараненото коляно. — Не е топло. Това е добре. Откога си го извела?

— От около петнадесет минути, на разходка.

— Вероятно може да понесе галоп. Изглежда като нов, никакви следи от подуване. — Той се изправи, примижа срещу слънцето и погледна към Кийли. — А ти? Ти добре ли си? Нещо си бледа.

— Така ли? — Малко чудо, помисли Кийли, ала се усмихна и се наслади на чувството, че си има тайна. — Не се чувствам бледа: А ти... — Впуснала се в реката на откритията, тя се наведе напред. — Ти изглеждаш чудесно. Груб, разрошен и секси.

Присвитите му очи блеснаха и Брайън отстъпи малко притеснено назад, когато Кийли потърка с ръка бузата му. Наоколо се мотаеха поне петима мъже, помисли той. И всеки от тях имаше очи.

— Тази сутрин ме повикаха рано в конюшните и нямах време да се обръсна.

Тя реши да приеме опита му да се измъкне не като обида, а като предизвикателство.

— Харесва ми. Съвсем мъничко опасен. Ако по-късно имаш време, мисля, че би могъл да ми помогнеш.

— С какво?

— Да поядиш с мен.

— Бих могъл.

— Добре. Около пет? — Кийли отново се наведе напред и този път сграбчи ризата му, за да го издърпа една стъпка по-близо. — И знаеш ли какво? Не се бръсни.

Тази жена го изкарваше от равновесие, което хич не му харесваше. С горещите ѝ погледи и интимни докосвания от сутринта после цял ден не можеше да си намери място.

И още по-лошо, човекът, който му плащаше да работи, а не да се разсейва от хормоните си, бе собственият ѝ баща.

Ама че ситуация, помисли Брайън. При това сам си я бе изработил. Но пък как можеше да знае от самото начало, че така ще хлътне по нея, и на толкова различни нива? Влюбването бе тежък удар за него, ала той бе преживявал удари и преди. Понатъртваш се и

продължаваш. Малко привличане бе приятно, малко флирт бе достатъчно безопасен. А и истината бе, че Брайън обичаше риска. До някаква степен.

Но сега отдавна бе минал тази степен. Сега бе съвсем затънал по нея и в същото време бе започнал да харесва семейството ѝ. Травис бе не само добър и почтен шеф, а и бе на път да се превърне в скъп приятел.

А Брайън намираще начин да прави любов с дъщерята на приятеля си толкова често, колкото бе човешки възможно.

Още по-лошо, призна си той, докато вървеше към конюшните — от време на време се улавяше, че се е размечтал. Тази малки фантазии се прокрадваха в главата му, докато бе зает с нещо друго. Усещаше се, че се чуди как ли би било всичко между него и Кийли, ако нещата бяха различни, ако бяха, така да се каже, на едно ниво. И мислеше — е, тоест ако бе мъж, който ще се задоми, — че тя можеше да е точно жената, с която би се задомил.

Да де, ако го интересувахе да пусне корени на едно място с един човек. Което, разбира се, изобщо не се включваше в неговите планове. А дори и да беше — а то не беше, — не би се получило.

Ако Кийли бе луксозна къща, Брайън бе обор, и това беше положението.

Тя просто се забавляваше. Той разбираше това и не можеше да ѝ се сърди. При всичките си привилегии Кийли живееше като цвете в саксия и сега опитваше малко от свободата. Самият Брайън се бе бунтувал срещу ограниченията на своето възпитание, когато още като момче бягаше от училище и ходеше в конюшните. Нищо не можеше да го спре, нито убеждаването, нито заплахите, нито наказанията.

Още щом усети, че може, напусна дома си и тръгна от конюшния на конюшния, от манеж на манеж. Бе живял свободно, без задължения и окови. И никога не бе поглеждал назад. Братята и сестрите му се изпожениха, народиха деца, засадиха градини, постъпиха на сигурна работа. Те притежаваха вещи, мислеше си сега, докато той не притежаваше нищо, което да не може да се пхне в сака или да се зареже, когато поеме по следващата пътека.

Когато притежаваш нещо, трябва да се грижиш за него. Преди да се усетиш, притежаваш още повече. И после тежестта на всичко това вкопава краката ти на едно място.

Хвърли един поглед към красивата каменна къща, която бе негово жилище, и се възхити от начина, по който се очертаваше върху фона на вечерното небе. Край нея растяха тъмночервени, алени и златисти цветя, а камионът, който бе купил от Пади, бе паркиран, сякаш там му беше мястото.

Спря и, също както Кийли тази сутрин, се обърна да огледа пейзажа. Това бе място, осъзна Брайън, което би могло да задържи един мъж, ако не внимава. Просторът можеше да те подлъже, че не е ограничаващ, после щеше да те изкуши да засадиш някои неща — включително себе си, — докато те обсеби, със сърцето и душата ти.

Бе разумно да не забравя, че това не бе негова земя, както и конете не бяха негови коне. Както и Кийли не бе негова жена.

Ала когато се приближи към нейното заграждение, тази фантазия отново го издебна. В дългите меки сенки и спокойната светлина на вечерта тя оседлаваше големия жълтеникавокафяв кон, когото наричаше Медунчо. Косата ѝ бе вдигната на върха на главата в небрежен кок, който бе странно секси. Носеше джинси и зелен пуловер.

Изглеждаше... Достъпна, осъзна той. Жена, каквато мъжът иска да има до себе си след дългия усилен ден. За много неща можеше да се говори с тази жена, на вечеря или в интимността на леглото. Споделена любов, споделени шеги.

Мъжът може сутрин да се събуди с такава жена и да не се чувства в капан, нито да се тревожи, че тя се чувства така.

Брайън се усети и тръсна глава. Това бяха глупости.

— Я виж ти! — Той се приближи до оградата и се облегна на нея. — Ти вече си свършила всичката работа.

— Хващаш ме в добър ден. — Кийли провери подпруга и отстъпи назад. Вече знаеше дължината на стремената му, любимия му мундщук и юзда. — Нямах представа колко свободно време ще имам, когато мама започне редовно да ми помага.

— И какво смяташ да правиш с него?

— Да му се наслаждавам.

Брайън отвори вратата и тя изведе двата коня.

— През последните две години толкова се бях вторачила в работата, че не се бях отдръпвала достатъчно, за да оценя резултатите. — Подаде му поводите. — Резултатите ми харесват.

— В такъв случай може би ще използваш малко от това свободно време, за да дойдеш на моя манеж. — Изчака я да яхне коня си и се метна и той на седлото. — Аз там търся резултати. Утре пускам Бети на детско състезание.

— Първото ѝ състезание? Не бих искала да го пропусна.

— Чарлзтаун. Два часа.

— Ще помоля майка ми да поеме следобедния урок. Ще бъде там.

В спокоен ход обиколиха заграждението и поеха по хълма, където дърветата блестяха в меките коси слънчеви лъчи. Над главите им се носеха стадо диви гъски.

— Два пъти на ден — рече Брайън, загледан в полета им. — Пътуват си по пътя и крещят, по изгрев и по залез.

— Винаги ми е харесвало как викат. Това сигурно е още нещо, което дава усещане за дом по това време на годината. — Кийли не откъсна поглед от небето, докато и последният вик заглъхна. — Днес се обади чичо Пади.

— И как е той?

— Много добре. Купил си е две млади кобили. Решил е да се пробва в коневъдството.

— След като веднъж е бил коняр, не съм си и представял, че ще може да остане вън от играта.

— На теб би ти липсвало, нали? Миризмата им, цвиленето им. Мислил ли си някога да направиш своя собствена ферма, да започнеш свое собствено родословие?

— Не, това не е за мен. На мен ми стига да създавам чужди коне. След като притежаваш, това е бизнес, нали? Предприятие. Аз не горя от желание да ставам бизнесмен.

— Някои притежават коне просто заради любовта към конете — възрази тя. — И дори бизнесът не засенчва чувствата.

— В редки случаи. — Брайън се озърна, разгледа постройките. Да, помисли той, това бе място, построено върху чувства. — Един такъв случай е баща ти и познавах още един в Корк. Обаче притежанието може и да ти влезе в кръвта, докато загубиш досег с това чувство. Преди да се усетиш, всичко се превръща във факти и цифри и жажда за печалба. Прилича ми на затвор.

Интересно, помисли Кийли.

— Да си изкарваш хляба е затвор.

— Необходимостта да си изкарваш хляба, после и маслото към него, първо и преди всичко. Това е капан. Баща ми се заклеци в него.

— Наистина ли? — Брайън толкова рядко бе споменавал за семейството си. — С какво се занимава баща ти?

— Банков чиновник е. Ден след ден да седиш в клетка и да броиш чуждите пари... Какъв живот.

— Е, това не е живот като за теб.

— И слава Богу. На тези момчета им се бяга. — Той срита Медунчо и го подкара в галоп.

Тя въздъхна разочаровано, но смушка коня си да се изравни с него. Щяха да се върнат към това, обеща си Кийли. Не бе научила достатъчно за мъжа, за когото имаше намерение да се омъжи.

Яздиха един час и после се насочиха обратно към конюшната да приберат конете и да настанят останалата част от стадото ѝ за през нощта. Брайън почти се надяваше тя отново да го покани да отиде в къщата на вечеря, ала щом излязоха от конюшната, Кийли се обърна към него и вдигна вежди:

— Няма ли да ме поканиш на едно питие?

— Питие? Нямам кой знае какво разнообразие, но заповядай.

— Приятно е от време на време да те поканят. — Хвана ръката му, преди да бе успял да я пъкне на безопасно място в джоба, и вплете пръсти в неговите. — Ти самият понякога имаш свободно време. Чудя се дали някога си чувал нещо за срещи. Вечеря, кино, разходка с кола.

— Имам известен опит. — Завиха към неговата квартира и той погледна към пикапа си. — Ако ти се вози, можеш да се качиш в камиона, обаче първо трябва да изрина.

Тя изсумтя:

— Това, Донъли, не беше най-романтичното предложение.

— Камионите втора ръка не са особено романтични, а аз забравих къде съм паркирал стъклената си каляска.

— Ако пак искаш да ми кажеш, че съм принцеса... — Кийли замълча и стисна зъби. Търпение, напомни си. Нямаше да развали нещата със спор. — Няма значение. Ще забравим за разходката. — Отвори сама вратата. — И ще минем направо към вечерята.

Брайън усети миризмата, още щом влезе. Нещо ароматно и пикантно, което му напомни, че стомахът му бе съвсем празен.

— Какво е това?

— Кое какво е? — Тя се засмя и подуши въздуха. — А, това ли? Чили, един от моите специалитети. Сложих го да къкри преди първия ми урок.

— Приготвила си вечеря?

— Мммм. — Развеселена и много доволна от изненадата му, Кийли тръгна към кухнята. — Мислех, че няма да имаш нищо против, а и знаех, че по това време и двамата ще сме гладни. — Вдигна капака на една тенджерата и бързо разбърка. Оттам излетя уханен облак. — Това е от онези неща, които можеш просто да оставиш и да ги ядеш, когато си готов, затова ми харесва. А, и купих бутилка мерло, макар че ако предпочиташ, чилито може да се яде и с бира.

— Опитвам се да си спомня последния път, когато някой ми е готвил... Освен майка ти или някой, който ми е роднина.

Още по-доволна, тя се обърна и обвини ръце около него.

— Не ти ли е готвила никоя от многобройните ти жени?

— Някой път може би, ала не си спомням. — Тъй като бяха сами, той хвана бедрата ѝ и я придърпа към себе си. — И определено не си спомням да е миришела толкова апетитно.

— Жената или храната?

— И двете. — Наведе устни към нейните и си позволи удоволствието да потъне в тях. — А това ми напомня, че почти умирам от глад.

— Какво искаш като начало? — Кийли ухапа долната му устна. — Мен или храната?

— Искам теб като начало. И, струва ми се, и като край.

— Много хубаво, защото и аз искам първо теб. — Отдръпна се. — Защо да не се поизмием? Бих взела един душ. — Засмя се, хвана ръцете му и го издърпа от кухнята.

Бе си донесла и дрехи за преобличане и Брайън стреснато я гледаше как най-спокойно обува чисти джинси. Косата ѝ бе още мокра от душа, която бяха взели заедно, кожата ѝ още поруменяла. И, забеляза той, на места малко ожулена, защото не се бе обръснал.

Но дивата любов, която бяха правили под горещия душ в пълната с пара баня съвсем не бе нито толкова интимна, нито толкова лична,

колкото чистия ѝ пуловер, старателно сгънат и оставен в края на леглото.

Тя посегна към него, вдигна очи и улови потресения му поглед.

— Какво има?

Брайън поклати глава. Нямаше начин да ѝ обясни чувството на паника и удоволствие, което изпитваше, докато я гледаше да се облича.

— Ожулил съм те. — Протегна ръка и прокара пръст по ключицата ѝ. — Трябваше да се обръсна. Ти си толкова мека. — Плъзна пръстите си към рамото ѝ. — Не разбирам как успявам да го забравя. — Кийли потрепери и той се вгледа в лицето ѝ. За момент тя видя как желанието отново проблясва в очите му като острие на меч. — Сега ти е студено. Облечи си пуловера. Имам един мехлем.

Блясъкът угасна толкова бързо, колкото се бе появил. Ужасно неприятно бе, помисли Кийли, докато Брайън се ровеше в едно чекмедже, че единствените моменти, когато той си позволяваше да загуби контрол над себе си, бяха, когато правеха любов.

Брайън извади една тубичка и понеже тя още не си бе облякла пуловера, изстиска малко мехлем на пръстите си и започна внимателно да го размазва по зачервената ѝ кожа. Кийли позна миризмата.

— Това е за коне.

— Е, и?

Тя се засмя и го остави да се суети около нея.

— Това прави ли ме твоя кобила?

— Не, ти си твърде млада и с нежни кости. Още си жребче.

— Ще ме тренираш ли, Донъли?

— О, ти не си в моя отбор, госпожице Грант. — Вдигна очи и свъси вежди, като я видя, че се усмихва. — Това смешно ли ти е?

— Нищо не можеш да направиш, нали? Трябва да се грижиш.

— Аз ти направих тези белези — измърмори той. — Значи аз трябва да се погрижа за тях.

Кийли вдигна ръка да си поиграе с краищата на мократа му, изсветляла по краищата коса.

— Обичам, за мен да се грижи мъж с твърд ум и меко сърце.

Мекото сърце малко въздишаше, малко болеше. Ала Брайън отвърна безгрижно:

— Не е мъчение да пипам кожа като твоята. — Без да откъсва очи от нейните, с палец размаза крема по нежната извивка на гърдата

й. — Особено след като ти май нямаш нищо против да стоиш тук полугола и да ми позволяваш да го правя.

— Трябва ли да се изчервя и да се смутя?

— Ти не си от тези, които се смущават. Това ми харесва в теб. — Затвори тубичката и сам нахлузи пуловера през главата й. — Но не мога да оставя такъв шедьовър на Господа да се простуди.

— Сигурно нямаш сешоар.

— Тук навсякъде е пълно с въздух.

Тя се засмя и прокара пръсти през мокрите си къдрици.

— Ще се оправя някак си. Хайде да пийнем това вино, докато довърша вечерята.

Той не разбираше много от вина, ала още от първата глътка разбра, че това бе няколко нива над обичайната добавка към такова непретенциозно ястие като чилито.

Кийли изглеждаше в кухнята му по-свойски, отколкото самият Брайън, намираще разни неща в чекмеджета, които още не бе отварял. Когато започна да подправя салатата, той остави чашата си.

— Връщам се след една минута.

— Имаш наистина само една минута — извика тя след него. — Слагам хляба да се топли.

Тъй като отговорът бе затръшване на вратата, Кийли сви рамене и запали свещите, които бе сложила на малката кухненска маса. Уютно, реши, и достатъчно романтично точно като за двама практични хора, които не искат да прекаляват с романтиката.

Бе спокойна, проста вечеря, която двама души биха могли да си приготвят заедно в края на работния ден. Тя смяташе да се погрижи да има повече такива вечери, докато човекът разбере, че точно така и ще бъде.

Доволна от себе си, вдигна чашата.

— За добрите силни стартове — произнесе тихо и отпи.

Чу, че вратата се отваря и извади хляба от фурната.

— Да сядаме, че умирам от глад.

Обърна се да остави панерчето на масата и видя Брайън с букет в ръка.

— Просто плачеше за цветя — обясни той.

Кийли се вгледа във веселите есенни цветя, после в лицето му.

— Набрал си ми цветя...

Гласът ѝ прозвуча толкова недоверчиво, че Брайън размърда неспокойно рамене.

— Ами, ти ми приготви вечеря, с вино и свещи и всичко останало. Освен това цветята и бездруго са си твои.

— Не, не са. — Задъхваща се от любов, тя остави панерчето на масата и зачака. — Докато не ми ги дадеш.

— Никога няма да разбере защо жените толкова се прехласват по китки. — Подаде ѝ ги.

— Благодаря. — Кийли затвори очи и зарови лице в цветята. Искаше да запамети точния им аромат, точното усещане. После отпусна ръка и протегна устни за целувка, потърка буза в неговата.

Ръцете му се обвиха около нея толкова бързо, толкова силно, че тя ахна.

— Брайън! Какво има?

Този жест, този простичък и сладък жест — буза до буза — почти го бе разбил.

— Нищо. Просто ми е приятно усещането, когато те прегръщам.

— Ако ме прегърнеш още малко по-силно, ще мина през теб.

— Извинявай. — Той притисна устни към челото ѝ, за да си даде една минутка да се овладее. — Когато умирам от глад, забравям собствената си сила.

— Тогава сядай и да започваме. Аз ще сложа цветята във вода.

— Аз... — Трябваше да каже нещо и да се хване за тема, на която нямаше да заеква или да изтърси нещо, което да смути и двамата. — Мислех преди малко да ти кажа, прегледах записките за Финегън. — Ето, реши Брайън, седна и започна да разсипва салатата в двете чинии. Безопасна почва. — Разбира се, той е регистриран като Полет на фантазията.

— Да, знам. — Кийли пъкна цветята в една ваза, остави ги на масата и седна до Брайън. — Но мисля, че Финегън му отива повече.

— Той си е твой и можеш да го кръстиш както искаш. Резултатите му от първата година състезания са нестабилни. Произходът му е много приличен, ала никога не е достигнал пълните си възможности и на тригодишна възраст собствениците му го продали.

— Аз имах намерение да проверя данните му. Ти ми спестяваш този ангажимент. — Тя счупи едно хлебче на две и му подаде

половината. — Той има добро родословие и реагира добре. Дори лошото отношение не го е повредило.

— Въпросът е, че се е представял значително по-добре през третата година. Някои от резултатите му са били нестабилни и по мое мнение е бил малко претрениран. Ако работех с него, аз щях по-иначе да го направя.

— Ти през цялото време го правиш по-иначе, Брайън.

— Както и да е, във всеки случай е попаднал на това тежко състезание и така Търмак е сложил ръка на него.

— Мръсник — произнесе Кийли толкова студено, че Брайън наклони глава.

— За това няма да спорим. Мисля, че би пропиляла възможностите му в твоята школа тук. Той е роден за манежа и мястото му е там.

Тя изненадано се намръщи към салатата си:

— Мислиш, че би трябвало да бяга?

— Мисля, че би трябвало да разгледаш тази възможност. Сериозно. Финегън е чиста порода, Кийли, създаден е да бяга. Нуждата от това е в кръвта му. Само дете с него са се отнесли зле и са го използвали зле. Спортистът живее в него и макар твоята школа да е нещо прекрасно, тя не му е достатъчна.

— Ако има склонност към травми на коляното...

— Ти не знаеш това. То не е наследствено. Това е нараняване, за което е виновен човекът. Можеш да помолиш баща ти да го погледне, ако мислиш, че аз нямам това право.

Кийли се замисли за момент и отпи от виното.

— Аз определено вярвам на твоята преценка, Брайън. Въпросът не е в това. Ние и двамата знаем, че един кон може да изгуби духа си, когато с него се отнасят зле. Просто не бих искала да го насилвам.

— Разбира се, ти решаващ.

— Ти би ли работил с него?

— Бих могъл. — Той сипа в чиниите чили. — Но ти също би могла. Ти знаеш как да го направиш, знаеш какво да търсиш.

Тя вече клатеше глава.

— Не и за състезания. Аз знам къде е силата ми и тя не е на манежа. Ако реша да го пусна отново да се състезава, искам да получи най-доброто.

— И това трябва да съм аз — заяви Брайън с такава непринудена арогантност, че Кийли се засмя.

— Това „да“ ли е?

— Ако баща ти се съгласи допълнително да тренирам твоя кон, с удоволствие ще се заема. Ще започна по-леко и ще го видя как ще тръгне. — Бе решил да спре дотук, ала понеже мислеше, че тя ще го разбере, продължи. — То беше в очите му онази сутрин, когато го доведе до манежа. Копнежът.

— Аз не го видях. — Кийли докосна ръката му. — Радвам се, че ти си го видял.

— Това ми е работата.

— Това е твоят талант — поправи го тя. — Родителите ти трябва да се гордеят с теб. — Каза го уж между другото и започна отново да яде, и когато той се изсмя, го погледна слисано. — Какво смешно има?

— Не може да се каже, че изпитват точно гордост по отношение на мен и моя начин на мислене.

— Защо?

— Хората не могат да изпитват гордост от това, което не разбират. Не всички семейства, Кийли, са сплотени като вашето.

— Съжалявам — каза тя съвсем искрено. Не само заради неудовлетвореността му от чувствата на семейството му към него, а и защото съзнателно бе полюбопитствала.

— Не е кой знае какъв проблем. Живеем си съвсем добре.

Кийли смяташе да спре дотук, да промени темата, но думите я изгаряха.

— Ако не се гордеят с теб, значи са глупави. — Брайън я зяпна и ръката му със следващата хапка чили замръзна по средата на пътя към устата и тя сви рамене: — Извинявай, ала наистина са глупави.

Без да откъсва поглед от нея, той започна отново да яде. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха поруменили, брадичката ѝ вирната. Защо ли толкова се горещеше?

— Скъпа, много мило от твоя страна да го кажеш, но...

— Не е мило. Грубо е, ала го мисля. — Кийли грабна бутилката и допълни двете чаши. — Ти имаш истински талант и си спечелил голяма известност... Иначе, по дяволите, нямаше да си тук, в Роял Медоуз. За какво да не се гордеят? — настоя още по-разпалено. — Поне баща ти би трябвало да разбира.

— Защо?

Устата ѝ увисна отворена.

— Та нали той те е запознал с конете!

— С манежа. Не конете интересуваха баща ми. — Брайън бе толкова очарован от реакцията ѝ, та не му мина през ума, че се бе впуснал в откровен разговор за семейството си. Нещо, което абсолютно никога не правеше. — Те бяха нещо като средство. Той им се възхищаваше, определено. Но това, което, го привличаше, бяха облозите, хазартът. И май още го привличат. Това, и възможността да дръпне няколко глътки от бутилката без мълчаливото и убийствено неодобрение на майка ми. Казах ти, Кийли, баща ми е банков чиновник.

— Какво значение има?

— Огромно — това бе всичко, което Брайън мислеше. Ала се опита да ѝ даде по-разбираемо обяснение:

— Той още преди години престана да гледа през решетките на своя малък кафез. Те с майка ми са се оженили млади, нали разбираш, по-малко от девет месеца преди най-голямата ми сестра да се появи на бял свят.

— Това може да е трудно, но все пак...

— Не, те са доволни. Предполагам, че се обичат, по свой си начин. — Не бе мислил много по това, ала след като сега бяха заговорили на тази тема, полагаше искрени усилия. — Създали са дом, отгледали са децата си. Баща ми осигуряваше прехраната. Макар че беше комарджия, никога не сме оставали гладни и сметките рано или късно се плащаха. Майка ми винаги сервираше нещо прилично за ядене и дрехите ни бяха чисти. Но ми се струва, че в края на деня и двамата бяха уморени, просто от това, че го правеха.

Кийли си спомни за един израз на майка си: „Едно дете може да умре от глад пред пълна чиния“. Разбираше, че без любов, без смях, духът просто гладува.

— Това, че си тръгнал по свой собствен път, не би трябвало да им пречи да са доволни от теб.

— Брат ми и сестрите ми са чиновници и родители, стабилни хора. Аз съм загадка, а ако не можеш да разрешиш една загадка, рано или късно трябва да помислиш, че нещо е сбъркано в нея. Иначе има нещо сбъркано в теб.

— И ти избяга.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийли реши, че на някои мъже просто им трябва повече време да разберат, че искат да отидат там, където ги водиш. Не можеше да се оплаква, след като си живееше толкова добре. Бе си създала навика веднъж седмично да ходи на манежа — удоволствие, от което се бе лишавала, докато организираше своята школа.

Имаше още десетки подробности, за които трябваше лично да се погрижи — срещите, отчетите и проследяването на всяко отделно дете. Искаше всяка неделя да организира нещо като ден на отворените врати, когато всички семейства, баби и дядовци и настойници можеха да идват в Академията. Да се срещат, да общуват и, най-важното, да видят напредъка на своето дете.

Ала сега, когато школата ѝ бе потръгнала и се бе разпростряла до седем дни седмично, бе повече от щастлива за един ден да прехвърли уроците на майка си.

Радваше се, като гледаше напредъка на Бети и сама виждаше, че инстинктите на Брайън не са го лъгали. Бети ден след ден и седмица след седмица доказваше, че е най-добрият състезател и потенциален шампион.

Ала още по-доволна бе да вижда как Финегън се връща към живота под спокойната нетрепваща ръка на Брайън.

Трепереща в мразовитото утро, Кийли се бе облегнала на оградата на тренировъчната писта и чакаше Брайън да даде указания на Лари:

— Той на вратата става нервен, обаче излиза чисто. Ще трябва да го укротиш, иначе ще загуби дъх. Обича да бяга в група, затова искам да го държиш в пакет до след втората обиколка. Тогава ще му покажеш твърдо, че искаш повече. Ще ти го даде. Не обича да бяга начело, липсва му компанията.

— Ще внимавам да не отделя поглед от средата, господин Донъли. Благодаря ви, че ми давате този шанс.

— Госпожица Грант ти дава шанса. Ако ми лъхнеш на уиски утре сутринта, втори шанс няма да получиш.

— Нито капка. Ние ще бягаме за вас, ако не за нещо друго, то за да покажем на този кучи син Търмак как трябва да се отнася човек към един чистокръвен кон.

— Справедливо. Да отидем да видим как е тя. — Брайън се приближи към оградата, където Кийли се бе облегнала и пиеше своята кола. — Не знам дали си избрала най-добрия жокей, обаче е трезвен и гладен, така че залогът си струва.

— Този път не става дума за печалба, Брайън.

Той взе бутилката ѝ, отпи и потрепери. Не можеше да разбере тази жена как може да пие такова нещо сутрин.

— Винаги става дума за печалба.

— Ти си свършил много добра работа с него.

— Това ще се разбере чак утре сутринта в Пимлико.

— Престани — скастри го тя, когато Брайън се промуши през оградата. — Приеми похвалата, когато я заслужаваш. Това е един кон, който отново е намерил своята гордост. Ти му я даде.

— За Бога, Кийли, той е твой кон. Аз само му напомних, че може да бяга.

Не си прав, помисли тя. Ти му върна гордостта и по този начин го направи и свой.

Но Брайън вече бе насочил вниманието си към коня и бе извадил хронометъра си.

— Да видим доколко тази сутрин си спомня как се бяга.

Над земята се носеше мъгла, по пистата се стичаше вода. По тревата все още блестеше слана, макар че слънцето се опитваше да си пробие път през утринните облаци. Въздухът бе сив и неподвижен.

Вратата се отвори със звън. Конете се понесоха.

Мъглата се разкъса като тънка копринена лента под мощните удари на копитата. Блестящи от утринната влага тела се носеха във вихрен полет.

— Точно така — промърмори Брайън. — Дръж го в центъра. Това е начинът.

— Красиви са. Всичките.

— Трябва да се тренира. — Той ги гледаше как вземат първия завой. Хронометърът в ръката му тиктакаше. — Виждаш ли го, следва

водача. За него това сега е игра. Да се поразходи с приятелите си, само за това мисли.

Кийли се засмя и се облегна на оградата. Сърцето ѝ биеше бясно.

— Откъде знаеш какво мисли?

— Сам ми го каза. Пригответи се сега. Ето, това е. Силен е. Никога няма да бъде красавец, обаче е силен. Виж, минава напред. — Без да мисли, я хвана за рамото и стисна силно. — Има повече душа, отколкото разум, обаче душата е тази, която бяга. — Финегън пресече финала половин дължина преди водача и Брайън натисна хронометъра. — Добре. Да, много добре. Бих казал, че утре ще ви представи както трябва, госпожице Грант.

— Това няма значение.

Той я зяпна, искрено шокиран.

— Що за глупост! И какъв късмет ще ни донесе това утре, бих искал да знам?

— Достатъчно е да го видя как бяга. И още по-добре, ти да го видиш как бяга. Брайън... — Трогната, тя сложи ръка на сърцето му. — Ти си се влюбил в него.

— Аз обичам всички коне, които тренирам.

— Да, видяла съм го и го разбирам, защото и за мен е същото. Ала в този ти си влюбен.

Смутен, защото бе вярно, той се прехвърли през оградата.

— Жена. Намираш сантименталност в работата. — Отиде да погали коня.

Кийли само се усмихна.

— Колко хубаво. Дъщеря ми и треньорът ми тимарят един състезател.

Кийли погледна през рамо и протегна ръка на баща си.

— Видя ли го как бяга?

— Последните няколко секунди. За кратко време сте постигнали голям напредък. — Травис я целуна по главата. — Гордея се с теб.

Тя затвори очи. Колко лесно го каза, колко хубаво бе да знае, че го мисли. Това само още повече я натъжи, още повече я ядоса, че Брайън имаше причини да се изсмее при мисълта, че неговият баща можеше да се гордее с него.

— Ти ме научи да обичам, ти и мама. Когато видях този кон, аз го обикнах заради това, което вие сте възпитали в мен. — Наклони глава и целуна баща си по бузата. — Затова ви благодаря. — Той обви ръка около нея и Кийли се облегна. Бе й топло и удобно. — Брайън беше прав. Конят има нужда да се състезава. Той е това, което е. Аз исках да го спася. Но Брайън разбра, че това не е достатъчно. За някои не е достатъчно само да преживеят.

— Вие сте направили всичко.

— Прав си. — Тя се засмя. Изведнъж проумя какво трябва да направи. Бе толкова ясно и просто, че се учуди как не се бе сетила по-рано. — Абсолютно си прав.

Този ден бе отменила уроците. Бе нещо като празник, каза си Кийли. Празник на състраданието, разбирането и тежката работа. Това не бе само завръщането на Финегън на манежа, а и първото важно състезание на Бети. Родителите й щяха да са там, Брендън също.

Ако изобщо имаше ден, в който да спусне кепенците, той бе днес.

Отиде на пистата рано, за да си достави удоволствието да гледа ранните тренировки, да слуша звуците на манежа, да преживее очакването.

— Човек би помислил, че това е Дерби — отбеляза Брендън, докато се връщаха към конюшните. — Ти си като дрогирана.

— Никога досега не съм имала състезателен кон. И съм съвсем сигурна, че този ми е първият и последният. Ще се радвам на всеки момент, обаче... Не това е моята страст. Не е като за татко и за теб. Дори за мама.

— Ти си насочила страстта си в школата. Никога не съм предполагал, че ще се откажеш от състезанията.

— Аз също. И никога не съм мислила, че ще намеря нещо, което да ми даде същото удовлетворение. Дори по-голямо.

Спряха да изчакат конете от сутрешната тренировка. Пара се вдигаше от гърбовете им; от коритата с гореща вода пред конюшните. Тя замъгляваше въздуха, приглушаваше звуците, размазваше цветовете. Жокеите охлаждаха конете, конярите се въртяха наоколо в

очакване да дойде техният ред. Някой засвири тъжна мелодия на хармоника. Звънът на ковашката наковалня задаваше ритъма.

— Тук е твоята работа — махна с ръка Кийли към Бети, която току-що доведоха. — Аз само ще гледам.

— Така ли? Какво тогава правиш толкова рано?

— Просто продължавам добрата семейна традиция. Днес ще действам като коняр на Финегън.

Това бе новина за Брайън и не му стана особено приятно, когато Кийли съобщи намеренията си.

— Собствениците не тимарят конете. Те седят на трибуните или горе в ресторанта. Стоят настрана.

Тя продължи да търка Финегън със слама.

— От колко време вече работиш в Роял Медоуз?

Той се намръщи още повече.

— От средата на август.

— Е, би трябвало да ти е достатъчно, за да забележиш, че Грантови не стоят настрана.

— Да забелязвам не значи да одобрявам. — Брайън я наблюдаваше как търка шията на Финегън и не можеше да намери грешка. Ала това нямаше значение. — Тимаренето на кон за снимка, за урок или за обикновена езда е различно от тимаренето преди състезание.

Кийли въздъхна измъчено:

— Изглежда ли ти, че знам какво правя?

— Трябва да му се превържат краката.

Тя мълчаливо посочи към бинтовете на пейката и към безопасните игли, закопчани на джинсите ѝ.

Все още недоверчиво той огледа комплекта ѝ за тимарене, памучната вата, чула, амунициите.

— Стремената не са излъскани.

Кийли погледна към седлото.

— Знам как да лъскам стремена.

Брайън се обърна. Трябваше да се погрижи за Бети, която щеше да бяга във втора серия.

— Трябва да му се поговори.

— Много забавно, обаче знам и да говоря.

Той изруга под носа си.

— Финегън предпочита да му се пее.

— Моля?

— Казах, че предпочита да му се пее.

— А, така ли? — Тя едва сдържа усмивката си. — Някаква специална песен? Чакай, да се опитам да отгатна. „Събуждането на Финегън“? — Не издържа стоманения поглед на Брайън и избухна в смях, докато безсилно се облегна на коня. Той завъртя глава и се опита да подуши дали в джоба ѝ няма ябълки.

— Това е бърза песен — отговори Брайън студено. — А и той обича да чува името си.

— Знам припева. — Кийли героично се опита да сподави смеха си. — Но не съм сигурна, че помня всички думи. Мога да се сетя за няколко куплета.

— Постарай се — изръмжа той и се отдалечи. Устните му трепнаха, като я чу да пее песента за ирландеца от Дъблин, който обичал да си попийва.

Когато стигна до бокса на Бети, поклати глава:

— Трябваше да се сетя. Ако на някое място няма Грант, значи на друго има, докато започнеш да се препъваш в тях.

Травис потупа за последно Бети по рамото.

— Кийли ли чувам да пее?

— Държи се саркастично, обаче важното е работата да се свърши. Заинатила се е тя да тимари Финегън.

— Идва ѝ отвътре. И твърдоглавието, и умението.

— Никога толкова много собственици не са ми дишали във врата. Нямаме нужда от тях, нали, скъпа? — Хвана с две ръце муцуната на Бети, тя поклати глава и ухапа косата му.

— Проклетата кобила е влюбена в теб.

— Може да е твоя, господине, обаче е моята истинска любов. Красавица си ми ти, нали, сърце мое? — Погали я, мина на келтски и ушите на Бети щръкнаха, тялото ѝ се размърда неспокойно. — Тя обича да се възбужда преди състезание — измърмори Брайън. — Как му казвахте... Да се напомним, както вашите играчи по американски футбол. Не мога да го разбера този спорт, през повечето време се събират в кръг и си говорят, вместо да играят.

— Чух, че си спечелил на покер миналия понеделник — забеляза Травис.

— Залагането е единственото нещо във вашия футбол, което разбирам. — Брайън хвана юздите. — Ще я поразходя малко, преди да я изведем. Тя обича да се перчи. Вие с госпожата ще трябва да стоите близо до Кръга на победителите.

Травис се засмя:

— Ние ще гледаме от оградата.

— Ела да се покажем — каза Брайън на Бети и я изведе.

Кийли излъска за последно стремената, размърда схванатите си рамене и реши, че има време да намери една кола, преди да каже няколко ободрителни думи на Финегън.

Излезе навън и премигна срещу внезапно блискалата в очите ѝ светлина. В момента, в който очите ѝ се фокусираха, видя Брайън, седнал върху една преобърната кофа близо до вратата на конюшната.

В гърлото ѝ се надигна паника. Той бе хванал с две ръце главата си и седеше неподвижен като камък.

— Какво има? Какво се е случило? — Втурна се и седна на земята пред него. — Бети? — Загуби дъх. — Мислех, че Бети щеше да бяга.

— Щеше. Бяга. Победи.

— Господи, Брайън, помислих, че нещо не е наред.

Той отпусна ръце и тя видя, че очите му са потъмнели, блестящи от възлнение.

— Две и половина дължини — промълви. — Победи с две и половина дължини и се кълна, че дори не се стара кой знае колко. Нищо не можеше да я стигне, разбираш ли? Нищо. Никога през живота си не съм имал в ръцете си такъв кон. Тя е истинско чудо.

Кийли опря ръце на коленете му и седна на пети. Страст, помисли тя. Бе говорила за нея на Брендън, а сега я виждаше пред очите си.

— Ти я създаде — поклати глава, преди да бе успял да отговори: — Веднъж ми го каза: „Аз не пречупвам конете. Аз ги създавам.“

— Още не мога да го осъзная. Тази серия беше силна. Сложих я в нея, като си мислех, че от време на време всеки има нужда от урок по скромност. Че ѝ е време да порасне, разбираш какво имам предвид. Да види какво значи истинско състезание. — Все още зашеметен, прокара

ръце през косата си и се засмя: — Е, тя никога няма да се научи на скромност.

— Защо не си долу с нея?

— Това е за родителите ти. Бети е техен кон.

— Ти самият имаш много да учиш. — Кийли се изправи и изтупа джинсите си. — Е, Финегън скоро излиза. Защо не дойдеш да го гледаш?

Брайън пое дълбоко въздух, издиша, после отново вдиша.

— Аз мисля, че той ще те представи добре — каза на Кийли и тръгна с нея. — Няма да навреди да заложа на него.

— Аз смятам да заложа. — Докато Брайън отиде да провери бинтовете на краката на Финегън, тя извади някакви листи от джоба на якето, което бе оставила настрана.

— Превръзките изглеждат добре — отбеляза Брайън и прокара пръст по стремената. — И си излъскала достатъчно добре железата.

— Радвам се, че одобряваш. Следващия път можеш ти да го направиш. — Подаде му листите.

— Какво е това?

— Документи, които ти дават половината собственост върху Полет на фантазията, известен още като Финегън.

— За какво говориш?

— Той и без това е наполовина твой, Брайън. Това просто го прави официално.

Дланите му изстинаха и се изпотиха.

— Не ставай смешна. Не мога да го приема.

Бе очаквала, че Брайън отначало ще откаже, ала не бе очаквала да пребледнее и да ѝ се озъби така.

— Защо? Ти помогна да го върнем на манежа. Ти го тренира.

— Работа за две седмици, през свободното ми време. Сега махни тези неща и престани да се държиш глупаво. — Опита се да мине край нея, но Кийли просто му препречи пътя.

— Първо, ако не беше ти, той днес нямаше да бяга. И второ, ти си привързан към него не по-малко от мен. Ако е заради парите...

— Не е заради парите — Макар да знаеше, че донякъде бе така. Защото парите бяха нейни.

— Защо тогава?

— Аз не притежавам коне. Не искам да бъда собственик.

— Жалко, защото си собственик. Всъщност, половин собственик.

— Казах, че няма да го приема. По-късно ще спорим за това.

— Няма за какво да спорим.

Тя излезе от бокса и му се усмихна мило:

— Знаеш ли, Брайън, това, че можеш да накараш един седемстотин и петдесеткилограмов кон да прави каквото ти искаш, не означава, че можеш да ме помръднеш и на един сантиметър. Отивам да заложа на нашия кон. За да спечеля.

— Той не е наш... — Брайън млъкна и изруга, защото Кийли вече бе излетяла. — И не залагаш, за да спечелиш. Не е нищо лично — каза на Финегън, който го гледаше с меките си тъжни очи. — Аз просто не мога да притежавам нищо. Не че не те обичам и уважавам. Ала какво ще стане, ако след една или две години отново хвана пътя? Дори и да не го сторя, защото все повече ми се струва, че ще се зачудя защо да го правя, не мога да позволя на тази жена да ми подари кон. Дори половин кон. Е, няма за какво да се тревожим. Ще оправим това по-късно.

Нямаше за какво да бъде нервен. Бе жалко. Това просто бе поредният кон, поредното състезание. Не беше блестящо дарование като Бети. Бе един добродушен скопен кон, който обичаше ябълки, който вече веднъж се бе провалил и който през кратката си кариера бе загубил много повече състезания, отколкото бе спечелил.

Брайън го обичаше, разбира се, и искаше да му подари един приятен ден на слънце. Но нямаше илюзии, че този кон ще стане шампион.

Просто водеше коня към това, за което бе роден. А то бе да бяга, доколкото може.

И въпреки това стомахът му се свиваше от нерви.

— Манежът е сух и бърз — каза той на Лари. — Това е добре за него. Групата е голяма и това също му харесва. Синия Дявол е конят номер шест, безспорен фаворит и има защо.

— Познавам Синия Дявол — кимна Лари, дъвчейки дъвка. — Може да се изниже от пакета като змия. Ако излезе начело, той ще задава хода.

— Предполагам, че точно това ще направи днес. Искам да почувстваш колко сили има Финегън. Няма да го пресилваш, ала след първия завой не го и спирай. Нека си пробва краката.

— Ще внимавам за него, господин Донъли. Ето я и госпожица Грант, идва да ни изпрати. Той много добре изглежда, госпожице Грант. Хубаво е, че са се грижили за него.

— Да. — Малко задъхана от тичането до гишето за залози и обратно, тя бодро потърка Финегън по врата. — Погрижихме се. — Разнесе се сигналът за ездачите и Кийли отстъпи назад. — Късмет.

— Говори му. — Брайън помогна на Лари да яхне коня. — Не забравяй през цялото време да му говориш. Не го оставяй да забравя за какво е тук.

— Добре изглеждат — реши Кийли. — Вземи.

— Какво е това?

— Заложих петдесет от твое име.

— Ти... По дяволите!

— Ще ми ги върнеш от печалбата ни — успокои го тя безгрижно. — Да отидем до оградата. Не искам да изпусна старта. Виждал ли си роднините ми?

— Не. Тук някъде са. Навсякъде е пълно с вас. — Кийли си пробиваше път през тълпата и той я хвана за ръката. Можеха да я стъпчат. — Не разбирам защо не се качиш в бара, откъдето можеш да гледаш в културно обкръжение.

— Сноб.

— Не става въпрос за... — Предаде се. — Искам да скъсаш тези хартии.

— Няма. Гледай, водят ги към вратата.

— Няма да приема половината собственост върху твоя кон.

— Нашият кон. Кой е номер три? Загубила съм си справочника.

— Главна цел, осем към пет, обича да атакува изотзад. Кийли, много мил жест, но...

— Разумен жест. Добре, тръгваме. — Тя му се усмихна лъчезарно. — Първото ни състезание.

Звънецът проехтя.

Изскочиха от вратата, десет мускулести тела с вкопчени върху гърбовете им мъже. За секунда се смесиха в една носеща се напред маса с летящи, удрящи по земята крака. Червените, бели, златисти, зелени копиринени костюми бяха като водовъртеж от цветовете. Тропотът бе оглушителен.

Кийли стисна ръката на Брайън. От вълнение бе загубила дъх.

От сухата писта изригваха облаци прах, жокеите се бяха привели напред и на втория завой пакетът започна да се разкъсва.

— Излиза четвърти! — извика Кийли. — Излиза!

Водачът се втурна напред. Една глава, половин дължина. Финегън се носеше край оградата и гълташе разстоянието, борейки се за трета позиция. Кийли чуваше тълпата край нея, неспиращия рев, но сърцето ѝ биеше в ритъма на копитата.

Тези крака се протягаха, удряха земята, издигаха се.

— Напредва! — Кийли започна да се смее, стискаше конвулсивно ръката на Брайън и се смееше. Бе я обзела такава радост, че сякаш самата тя яздеше на гърба на Финегън. — Напредва, излиза на втора позиция. Виж го!

Той го гледаше, усмихнат широко.

— Не му вярвах достатъчно, съвсем не му вярвах достатъчно. Ще излезе начело, ако още го има в него, ще излезе.

И Финегън напредваше, голям некрасив кон със залози двадесет към едно, с един изхабен жокей на стремената. Летеше като куршум, носеше се по пистата, атакуваше водача, тичаше рамо до рамо с водача, докато тълпата пищеше.

Секунди преди финалната линия той изскочи с един нос напред.

— Победи! — Кийли се завъртя към Брайън. Чудеше се дали и на нейното лице бе изписан такъв шок. — Господи, Брайън, той победи!

— Две чудеса за един ден. — Брайън се изсмя объркано, после избухна в дълъг смях. Поддал се на вълнението, грабна Кийли и я завъртя в кръг.

— Никога не съм очаквала. — Тя размаха ръце във въздуха, после ги обви около врата му и го целуна. — Никога не съм очаквала Финегън да победи.

— Ти заложи на него.

— Това беше от любов. Никога не съм предполагала, че ще победи.

— Той победи. — Брайън я завъртя за последен път и я остави да стъпи на крака. — Само това има значение.

— Ще празнуваме. Днес е голям ден.

Докато победата на Бети го бе разтърсила до дъното на душата му с вихрения вкус на съдбата, сега изпитваше чиста, неподправена радост. Той отново грабна Кийли и я завъртя в бърз валс през тълпата.

— Ще ти купя бутилка шампанско.

— Две. По една за всеки. Трябва да слезем за Кръга на победителите.

— Ти трябва да слезеш. Аз не ходя в Кръга на победителите.

Брайън може и да се държи като магаре, помисли Кийли, ала е мъж. А тя знаеше коя бе тънката му струна.

— Ти не трябва да отидеш заради мен, нито дори заради себе си. Обаче трябва да отидеш заради него.

Протегна му ръка.

Идеше му да изругае, но реши, че само ще си изхаби дъха.

— Ще отида като негов треньор. Той е твой кон. Аз не притежавам никаква част от него.

— Половината — поправи го Кийли, като подтичваше да го настигне. Ала можем да обсъдим коя половина.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбира се, че аз ще се погрижа за него. — Кийли се наведе да свали бинта от десния крак на Финегън.

— Би трябвало да си горе и да празнуваш.

— Това е част от празненството. — Тя внимателно прокара ръка по крака на коня. — Ние с Финегън ще се поздравяваме взаимно, докато го чистя. Но ти можеш да ми направиш една услуга. — Извади фиша от джоба си. — Вземи печалбата ми.

Брайън поклати глава:

— В момента съм прекалено радостен, за да ти се ядосвам, че си заложила моите пари. — Наведе се да я целуне, опрял една ръка на коня. — Ала няма да приема половината.

Кийли обви ръка около врата на Финегън.

— Чу ли? Той не те иска.

— Не му говори такива неща.

Тя облегна буза на муцуната му.

— Ти си този, който го обижда.

Два чифта очи го гледаха. Брайън въздъхна:

— Ще обсъдим това насаме някой друг път.

— Той има нужда от теб. Аз също.

Мускулите на корема му се стегнаха.

— Това не е честно.

— Това е факт. — Изглеждаше толкова притеснен, че Кийли въздъхна. Искаше ѝ се да го натупа. Но не бе сега моментът да беснее, нито да го кара да погледне по-добре жената, която го обичаше. — Ще поговорим за това. — Щяха да поговорят за много неща, реши тя. Съвсем скоро. — Ала засега просто ще бъдем щастливи.

Отново се зае с превръзките на Финегън и Брайън се поколеба:

— През последните няколко месеца съм по-щастлив, отколкото през целия си живот.

— Това няма нужда да се променя. — Кийли свърши с бинтовете и измъкна красива четка. — Ние сме добър отбор, Брайън. Има много

неща, които можем да свършим заедно.

Той погали Финегън по врата.

— Днес беше добро начало. Искаш ли след малко да излезем и да отидем на една хубава вечеря с вино?

Тя му хвърли бърз поглед.

— Да не би най-после да ме каниш на среща?

— Струва ми се правилно при тези обстоятелства — засмя се Брайън и посочи фиша от залагането. — И изглежда, че ще получа допълнителен доход.

— Тогава с удоволствие.

— Трябва да отида да видя как е Бети, да се погрижа да я транспортират до фермата.

— Ако срещнеш някой от моите роднини, кажи им къде съм, а?

— Добре. Той получи своя щастлив ден, нали? — прошепна Брайън и отвори вратата на конюшната.

Кийли остави четката.

— Днес имаше голям ден, Донъли.

— Да. Не знам дали ще има друг като него.

Тя обви ръце около него и облегна глава на рамото му.

— Ще има още. Ще си направим още — обеща и протегна устни към неговите.

Можеше да се загуби в нея. Когато я държеше в ръцете си, бе толкова лесно да мине от реалността в мечтата.

— Не обръщаш внимание на коня си. — Той опря буза до нейната и затвори очи. — Ще се върна да те взема.

— Ще те чакам.

Но Брайън не помръдна, само стоеше, прегръщаше я и любовта в сърцето му пулсираше като светлина. После се отдръпна, хвана двете ѝ ръце и ги поднесе към устните си.

— Не забравяй да му дадеш ябълки. Той ги обича.

— Да, знам. — Кийли имаше чувството, че сърцето ѝ трепери. — Брайън...

— Ще се върна — обеща той и излезе, преди да бе произнесъл думите, които напиреха в гърлото му.

— Нещо се промени — прошепна Кийли. — Почувствах го. — Притисна дланите си, все още топли от неговите, към сърцето си. — Ох, какъв ден... И още не е свършил. — Изтича обратно в конюшната,

където Финегън търпеливо я чакаше. — Той ме обича. Просто още езикът му не може да се обърне да го каже, ала ме обича. Знам. — Отново взе хубавата четка. — Ще минем още една финална линия, преди денят да свърши. Трябва да се направя на красива. Ще има свещи и вино и...

Чу, че вратата на конюшната отново се отваря и замълча. Реши, че Брайън се връща и се обърна. Лъчезарната ѝ усмивка замръзна, като видя Търмак.

— Мислиш, че си ме преметнала, а?

— Не сте добре дошъл тук.

— Измъкна ми този кон изпод носа. Като конекрадец. И си въобразяваш, че ще ти се размине, щото си Грант.

— Получихте цената, която поискахте — отвърна Кийли студено. Долови в дъха му прекалено много уиски. Финегън също го бе доловил, помисли тя. Конят започна да потрепва. Спокойно хвана юздите му. — Ако имате оплакване, обърнете се към Състезателната комисия.

— Че баща ти да им плати?

Кийли рязко вдигна глава. Очите ѝ пламнаха.

— Внимавайте какво говорите за баща ми.

— Ще говоря каквото си искам. — Той се приближи. Очите му се бяха изцъклили и помътнели от алкохола. — Мошеници сте всичките, гледате от високо на нас, дето просто се опитваме да си изкарваме хляба. Откраднахте ми този кон. — Заби пръст в рамото ѝ. — Каза ми, че не го бива да бяга.

— И не го биваше. — Тя не се страхуваше. Наоколо имаше хора, помисли бързо. Трябваше само да извика. Но един Грант не викаше за помощ при първия сблъсък. Можеше да се справи с един пиян и жалък простак.

— Ама го бива да бяга за теб. Да бяга и да побеждава. Тези пари са мои по право.

Значи всичко бе само заради парите, помисли Кийли. Точно както Брайън бе казал, за някои всичко бе само факти и цифри, без никакво чувство.

— Вие получихте всички пари, които ще получите от мен. — Обърна се да разреши коня. — Сега ви предлагам да си тръгнете, преди да съм се оплакала.

— Не ми обръщай гръб, малка вещице.

Тя ахна не само от болка, а и от изненада, когато той сграбчи рамото ѝ и я извъртя към себе си. Опита се да се освободи и ръкавът на ризата ѝ се раздра на рамото. До нея Финегън се стресна и изцвили нервно.

— Ще ме гледаш, като ти говоря. Мислиш си, че си по-добра от мен. — Блъсна я върху хълбока на коня, после отново я дръпна напред. — Мислиш си, че си нещо повече, само щото татко ти се валя в пари.

— Мисля — произнесе Кийли с измамно спокойствие, — че е по-добре да свалите ръцете си от мен. — Бръкна в джоба си и здраво стисна в пръстите си шилото за копита.

Всичко стана много бързо, във виелица от движения и звуци. Още докато тя измъкваше от джоба импровизираното си оръжие, Финегън замахна с глава и удари Търмак по рамото. За втори път Търмак я блъсна силно върху коня, замахна с юмрук и Кийли извика и скочи към него, за да му попречи да го стовари върху главата на Финегън.

Ударът попадна върху слепоочието ѝ и цялата ѝ глава пламна от болка, пред очите ѝ затанцуваха червени размазани кръгове. Тя залитна и се препъна, като се опита да предпази себе си и коня. В този момент Брайън влетя в конюшната като бог на отмъщението.

Кийли инстинктивно се вкопчи в юздата на Финегън, за да го успокои и да запази равновесие.

— Всичко е наред, вече всичко е наред. — Ала чу недвусмисления звук от удар на юмрук в кости и плът и скочи: — Брайън, недей!

Лицето му бе съвсем безизразно, цялото само ъгли и студени очи. С една ръка бе хванал Търмак за врата и го притискаше към стената, с другата замахваше за следващия удар. От устата и носа на Търмак вече течеше кръв. Кийли сграбчи ръката на Брайън и увисна на нея. Бе все едно да хване нагорещено желязо.

— Стига. Всичко е наред.

Без дори да я погледне, той се отърси от нея и стовари юмука си в корема на Търмак.

— Той те удари.

— Престани! — Тя задъхано се вкопчи с две ръце в рамото му. — Не ме нарани. Пусни го, Брайън.

Чу как Търмак се бори да поеме въздух през пръстите на Брайън, които стискаха гърлото му.

— Нищо ми няма.

Брайън много бавно обърна глава. Очите му, безизразни, студени и ослепели от гняв, срещнаха нейните и Кийли потрепери.

— Удари те — повтори той натъртено. — Сега се дръпни.

— Не. — Тя чуваше виковете зад нея, с крайчеца на окото си виждаше събиращата се тълпа. И усещаше миризмата на кръв. — Достатъчно. Пусни го.

— Не е достатъчно. — Опита се отново да се отърси от нея и Кийли си представи как лети.

Не се бе уплашила от Търмак, но сега се страхуваше.

— Какво става тук?

Едва не заплака от облекчение, като чу гласа на баща си. Тълпата се разтвори да му направи път. Никога не бе познавала някой, който да не му направи път. Той се вгледа внимателно в лицето ѝ, погледът му се плъзна по скъсания ѝ ръкав и макар че нежно сложи ръка на рамото ѝ, в очите му се надигна гняв.

— Отдръпни се, Кийли. — Произнесе той с глас като студена стомана.

— Татко... — Тя поклати глава, увита като лоза около ръката на Брайън. — Кажи на Брайън да го пусне. Той не ме слуша.

Брайън с някаква разсеяна ярост блъсна главата на задъхания Търмак в стената.

— Той я удари — повтори неумолимо.

Гневът в очите на Травис се превърна в блестящо сребърно острие.

— Докосна ли те?

— Татко, за Бога! — Кийли сниши глас: — Та той след малко ще го убие.

— Пусни го, Брайън. — Адилия дотича в конюшната и с един поглед оцени ситуацията. Внимателно сложи ръка на рамото на Брайън. — Ти се справи с него. Добро момче, браво. Сега плашиш Кийли.

— Ризата ѝ е скъсана. Видя ли, че ризата ѝ е скъсана? — Той продължаваше да говори бавно, сякаш на чужд език. — Изведете я оттук.

— Добре, добре. Ала сега пусни този нещастник. Той не заслужава да се занимаваш с него.

Може би гласът ѝ, мелодията на родната му страна бавно проникна през яростта. Брайън охлаби захвата си и Търмак с хриптене пое въздух.

— Беше я хванал натясно в конюшната, разбираш ли, и я удари.

Адилия кимна и бързо погледна към съпруга си. Преди много години и той се бе справил с един пиян, който я бе хванал натясно в конюшната. Разбираше едва сдържаната ярост в очите на Брайън.

— Тя вече е добре. Ти си се погрижил за това.

— Не съм свършил — каза го толкова спокойно, че Адилия успя само да премигне, когато юмрукът му отново профуча и събори Търмак на колене.

— Престани! — Като не виждаше друг начин, Кийли се хвърли между двамата мъже и започна да бута Брайън. Не го отмести и на сантиметър, но от жеста имаше полза. — Достатъчно. Това е просто една скъсана риза. Той е пиян и се държа глупаво. Сега вече е достатъчно, Брайън.

— Не си права. Никога няма да бъде достатъчно. Ти имаш нежна кожа, Кийли, а той щеше да ти остави белези, така че никога няма да е достатъчно.

Търмак се бе отпуснал на ръце и колене. Гадеше му се. С почти разсеяно движение Травис го издърпа на крака.

— Предлагам ти да се извиниш на дъщеря ми и да изчезваш, иначе може отново да пусна това момче.

Стомахът му бе станал на желе от болка, усещаше в устата си вкуса на собствената си кръв. Ала като видя струпаните наоколо размазани лица, които го гледаха, унижението се оказа не по-малко болезнено.

— Върви по дяволите. И ти, и останалите. Аз ще ви съдя.

— Давай. — Травис оголи зъби в убийствена усмивка. — Ти си пиян и си глупак, точно както каза дъщеря ми. И си я докоснал.

— Той ѝ крещеше, господин Грант. — Лари си проби с лакти път през тълпата. — Чух го да я заплашва, като идвах да видя коня.

Травис препречи пътя на Брайън и почувства как мускулите му треперят от напрежение.

— Задръж — каза му тихо и отново се обърна към Търмак: — Стой настрана от това, което е мое, Търмак. Ако отново пипнеш моето момиче, това, което Брайън може да ти направи, ще е нищо в сравнение с това, което ще направя аз.

Търмак реши, че Брайън е вече с вързани ръце и смелостта му се върна. Избърса кръвта от лицето си с опакото на ръката си.

— Е, и какво, като съм я пипнал? Просто исках да ми обърне внимание. Тя не подбира много-много кой да я пипа. Нямахте нищо против, когато този пършив ирландец я мачкаше.

Брайън се хвърли напред, но Травис бе по-близо и почти толкова бърз. Юмрукът му се стовари като чук върху челюстта на Търмак, той завъртя очи и се стовари на земята.

— Дий, отведи Кийли у дома, моля те. — Травис погледна към тълпата и вдигна вежди, сякаш ги предизвикваше да кажат нещо. — Някой ще повика ли полицията?

— Не трябваше да си тръгваме. — Кийли крачеше нервно из кухнята и спираше на всяко минаване до прозореца. Защо още ги нямаше?

— Мила моя, ти трепериш. Ела сега, седни и си изпий чая.

— Не мога! Какво им става на мъжете? Щяха да направят онзи идиот на кайма. Не съм толкова изненадана от Брайън, струва ми се, ала от татко очаквах да е по-сдържан.

Адилия я погледна искрено изненадана.

— Защо?

Разяждана от тревога, Кийли прокара ръце през косите си.

— Той се владее. Сега, теб мога да си те представя от време на време да избухнеш... — Тя трепна. — Не исках да те обидя. — Каза го бързо, като видя, че майка ѝ се усмихва.

— Не си ме обидила. Характерът ми може да е... Да кажем, по-колоритен, отколкото на баща ти. Той може да бъде студен и предпазлив, когато се наложи. А се налагаше. Този човек беше ударил и заплашил малкото му момиченце.

— Малкото му момиченце беше на път да се опита да разпори човека с шило за копита — въздъхна Кийли. — Никога не съм виждала

татко да удря някого, нито да изглежда така, сякаш му се иска да не спира.

— Той не злоупотребява с юмруците си, защото няма нужда. Татко ти ще е разстроен от това, Кийли. — Адилия се поколеба, после посочи на дъщеря си към един стол. — Седни за минутка. Преди години — започна тя, — малко след като дойдох да работя тук, една нощ бях отишла в конюшната. Един от конярите се беше напил. Събори ме в клетката. Не успях да се преборя с него.

— О, мамо...

— Тъкмо бе започнал да къса дрехите ми, и баща ти дойде. Мислех, че ще го пребие до смърт. Дори не изглеждаше ядосан, просто го налагаше с юмруци така студено и систематично, че беше пострашно, отколкото ако се беше вбесил. Това видях днес изписано на лицето на Брайън. — Тя нежно докосна леката драскотина на челото на Кийли. — И не мога да го обвинявам.

— И аз не го обвинявам. — Тя хвана ръцете на майка си. — Това днес не беше същото. Той беше бесен заради коня и искаше да ме напердаши.

— Заплахите са си заплахи. Ако аз бях дошла първа, сигурно щях сама да се нахвърля върху него. Не се притеснявай толкова, миличка.

— Опитвам се. — Кийли взе чая си, после отново го остави. — Мамо, онова, което Търмак каза за Брайън... Че ме бил мачкал. Не беше така. Не е така между нас.

— Знам. Ти го обичаш.

— Да. — Толкова бе прекрасно да го каже. — И той ме обича. Просто още не ми го е казал. Сега се страхувам, че татко... Духовете са разбунени и ако приеме погрешно онова, което Търмак каза... — Тя отново скочи от масата. — Защо ги няма още?

Кръстосва още десет минути кухнята и накрая изпи един аспирин заради главоболието, което пулсираше в слепоочията си. Изпи чаша чай и си каза, че вече е спокойна.

И скочи като куршум в момента, в който чу гуми на кола по чакъла. Стигна до вратата навреме, за да види как пикапът на Брайън минава покрай къщата, а камионът на баща ѝ спира пред вратата.

— Изгървах всичките вълнения. — Макар Брендън да говореше весело, в очите му светеше същия гняв, както в погледа на баща му. —

Добре ли си?

— Много съм добре. — Потупа го по рамото, но погледът ѝ бе прикован към баща ѝ, който слизаше от камиона. Нищо не можеше да разчете от лицето му. — Съвсем съм добре — повтори Кийли и пристъпи към него.

— Влез вътре.

Сдържан, помисли тя отново. Бе впечатляващо и доста страшничко да гледа тази така овладяна ярост.

— Ще дойда. Трябва да се видя с Брайън. — Очите ѝ го молеха да я разбере. — Трябва да говоря с него. Ще се върна. — Стисна бързо рамото му и се втурна навън.

— Остави я да върви, Травис — обади се Адилия от прага. — Тя има нужда да се оправи с това.

Травис с присвити очи гледаше как дъщеря му тича към друг мъж.

— Има пет минути.

Кийли настигна Брайън, преди да бе изкачил стълбите към квартирата си. Тя извика и ускори крачка.

— Чакай. Толкова се притесних... — Щеше да се хвърли право в прегръдките му, ала той отстъпи крачка назад. И лицето му бе леденостудено. — Какво стана?

— Нищо. Баща ти се оправи. Този човек няма повече да те безпокои.

— Не за това се тревожеш. Ти добре ли си? Бях започнала да си мисля, че имаш проблеми. Трябваше да остана и да си кажа. Всичко толкова се обърка.

— Нямам проблеми и няма за какво да се тревожиш.

— Добре. Брайън, исках да кажа, че... О, Господи! Ръцете ти — хвана ги и очите ѝ се напълниха със сълзи, като видя ожулените кокалчета. — О, толкова съжалявам. Горките ти ръце. Да вървим, ще се погрижа за тях.

— Мога сам да се грижа за себе си.

— Трябва да се почистят и...

— Не искам да се въртиш около мен. — Издърпа рязко ръцете си и изруга, като я видя, че побледнява и първата сълза се търкулва по бузата ѝ. — По дяволите, спри. Не съм в настроение отгоре на всичко да се занимавам и със сълзи.

— Защо така ми викаш?

В него се надигнаха вина и мъка.

— Имам работа. — Обърна се и пое по стълбите. И към вината и мъката се примеси гняв. — Ти не искаше аз да те защитя — извъртя се към нея с блеснали от яд очи.

— За какво говориш?

— Аз ставам да се търкалям в чаршафите или да ти помагам за конете. Но не и да те защитя.

— Това са глупости. — Сълзите започваха да избликват като реакция на преживяното през последните няколко часа. — Трябваше ли просто да седя и да те гледам, докато го пребиеш до смърт?

— Да! — Той я хвана за раменете и я разтърси. — Аз трябваше да се оправя с това. Ти ми отне тази възможност и накрая я даде на баща си. Аз трябваше да го направя, пършив ирландец или не.

— Какво става тук? — За втори път този ден Травис влезе насред скандал и викове. Адилия бе до него. И този път той видя обляното в сълзи лице на дъщеря си и с пламнали очи се обърна към Брайън. — Какво, по дяволите, става тук?!

— Не съм сигурна. — Кийли преглътна сълзите си, а Брайън я пусна. — Този идиот изглежда мисли, че аз имам същото мнение за него като Търмак, защото не го оставих да го разкъса на парчета. Очевидно като съм възразила, съм накърнила гордостта му. — Погледна измъчено към майка си. — Уморена съм.

— Отивай в къщата — нареди Травис. — Искам да говоря с Брайън.

— Няма пак да ме отпращаш като дете! Това си е моя работа. Моя и на...

— Не говори на баща си с такъв тон!

Рязката заповед на Брайън предизвика различни реакции. Кийли ахна, Травис се намръщи замислено, а Адилия едва сдържа усмивката си.

— Извинявай, обаче до гуша ми е дошло да ме прекъсват, да ми заповядват и да ми говорят като на непослушно осемгодишно дете.

— Тогава не се дръж като такава — посъветва я Брайън. — Моите родители може да не са изискани, обаче са ни учили на уважение.

— Не виждам какво...

— Замълчи.

Тя бе потресена и загуби дар слово.

— Извинявам се, че предизвиквам още една сцена — обърна се Брайън към Травис. — Още не съм се успокоил напълно. Благодаря ти, че оправи всички неприятности, каквито можех да имам с полицията.

— Имаше достатъчно хора, които бяха видели почти всичко. Нямахме да има неприятности. Не и за теб.

— Преди малко беше сърдит, че баща ми е оправил нещата.

Брайън й хвърли един поглед.

— Аз изобщо съм си сърдит.

— О, точно така. — След като настроението на деня изглежда бе насилието, Кийли му се поддаде и заби пръст в рамото му. — Ти просто си сърдит. Той има някаква извратена идея, че аз не го мисля за достатъчно добър, та да ме защити от един пиян простак. Е, искам да ти кажа нещо, дебелоглаво ирландско магаре. — Вече й тя се бе ядосала. Сви ръката си в юмрук и го удари по гърдите. — Аз съвсем добре се защитавах и сама.

— Глупава твърдоглава половин ирландка, той е два пъти по-голям от теб, че и отгоре.

— Справях се, ала съм ти благодарна за помощта.

— Ами, как ли пък не. Това е същото като всичко останало. Всичко трябва да свършиш сама. Никой не е интелигентен като теб, умен като теб, способен като теб. Е, ако ти трябва разнообразие, можеш и да ми свирнеш.

— Това ли си мислиш? — Бе толкова побесняла, че едва говореше. — Че правя любов с теб за разнообразие? Ах ти, гаден, противен кучи син!

Вдигна юмуци и можеше и да ги стовари върху него, но Травис пристъпи напред и сграбчи Брайън за ризата. Гласът му бе тих, почти безизразен:

— Би трябвало да те направя на парчета.

— Ох, Травис... — Адилия само притисна длани към очите си.

— Татко, да не си посмял! — Кийли безпомощно вдигна ръце. — Имам една идея. Защо днес да не се изпопребием един друг и да приключим с това?

— Прав си. — Брайън стоеше, отпуснал ръце, и не откъсваше очи от Травис.

— Ами, прав е! Аз съм възрастна жена. Възрастна жена — повтори Кийли и удари леко с юмрук баща си по рамото. — И аз му се нахвърлих. — Изпита някакво перверзно удоволствие, когато леденият му поглед се насочи към нея. — Точно така. Аз му се нахвърлих. Аз го исках, аз отидох при него и го прелъстих. И сега какво? Низвергната ли съм?

— Няма значение как се е случило. Аз бях опитен, а тя не беше. Нямах право да я докосвам и го знаех. На твое място и аз щях да се ударя.

— Никой никого няма да удря. — Адилия се приближи и сложи ръка на рамото на Травис. — Скъпи, сляп ли си? Не виждаш ли какво става между тях? Пусни сега момчето. Много добре знаеш, че той ще седи и ще те остави да го биеш и ти няма да изпиташ никакво удовлетворение.

Не, Травис не беше сляп. Когато погледна в очите на Брайън, той видя, че животът му се бе променил. Неговото дете, неговото малко момиченце бе станало жена на някой друг. Този някой друг, забеляза Травис, изглеждаше толкова нещастен и объркан от цялата история, както самият той се чувстваше.

— Какво смяташ да правиш?

— Мога да си тръгна, до един час.

Стана му и смешно, и тъжно.

— Можеш ли?

— Да, господине. — За пръв път Брайън разбра, че никога няма да може да събере в сака си всичко, което му трябва, всичко, което иска. — Райвърз е достатъчно добър, за да поеме работата, докато намерите друг треньор.

Твърдоглава ирландска гордост, помисли Травис. Е, за цял живот се бе научил да се справя с нея.

— Ще ти съобщя, когато си уволнен, Донъли. Дий, онази ловна пушка нали още е в къщата?

— О, да — отвърна тя веднага. И се зачуди дали някога се бе гордяла повече с мъжа, за когото се бе омъжила, дали някога, го бе обичала повече. — Мисля, че мога да ти я донеса.

Да, беше и тъжно, и смешно, мислеше Травис, докато гледаше как всичкият цвят се стича от лицето на Брайън.

— Добре е да се знае. Винаги ми е било приятно, че децата ми разпознават и оценяват качеството. — Пусна Брайън и се обърна към Кийли: — Ще поговорим по-късно.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, докато гледаше как родителите ѝ се отдалечават, като видя как баща ѝ хвана ръката на майка ѝ.

— За много неща съм се борила — каза тихо. — Работила съм за много неща, искала съм много неща. Ала всъщност целта ми винаги е била това, което имат те. — Обърна се към Брайън, който несигурно, отиде до стълбите и седна. — Ако решиш, че все пак искаш да избягаш, Брайън, татко няма да те застреля.

Не ловджийската пушка го плашеше, а това, с което бе свързана тя.

— Мисля, че вие всички сте объркани. Беше емоционален ден.

— Да, така е.

— Аз знам кой съм, Кийли. Вторият син на не съвсем средна ръка родители, които са първото поколение, измъкнало се от бедността. Баща ми прекалено много обичаше алкохола и конете, а майка ми през повечето време беше уморена до смърт. Преживявахме ден за ден. Знам кой съм — продължи той. — Аз съм страхотно добър треньор на състезателни коне. Никога не съм оставал на едно място, на една работа повече от три години. Ако останеш, то може да те обсеби. Никога не съм искал да се озова вкаран в кошарата.

— Аз не те вкарвам в кошара.

Брайън вдигна очи, уморени и подозрителни.

— Би могла. Къде тогава ще си ти?

— И аз съм била глупава — тя въздъхна и се приближи до него. — Аз знам коя съм, Брайън. Аз съм най-голямата дъщеря на красиви родители. Аз съм привилегирована, израснала съм в дом, пълен с любов. Имала съм предимства. — Когато той не каза нищо, вдигна ръка и отметна спускащата се върху челото му коса. — Знам какво съм. Аз съм страхотно добра учителка по езда и съм пуснала корени тук. Тук аз мога да направя нещо ново и го правя. Но разбрах, че не искам да го правя сама. Искам да те вкарам в кошарата, Брайън — прошепна Кийли и обхвана с длани лицето му. — Седмици наред строя тази кошара. Откакто разбрах, че съм влюбена в теб.

Той хвана китките ѝ и инстинктивно ги стисна, после бързо стана на крака.

— Ти бъркаш нещата. — Паниката го прониза право в сърцето. — Казах ти, че сексът създава усложнения.

— Да, каза ми. И, разбира се, след като си единственият мъж, с когото съм била, откъде мога да разбера разликата между секс и любов? Ала това не отчита факта, че аз съм интелигентна жена, наясно със себе си, и знам, че ти си единственият мъж, с когото съм била, защото си единственият мъж, когото съм обичала. Брайън... — Тя пристъпи напред и в очите ѝ проблесна смях, когато той се дръпна. — Решила съм. Знаеш колко съм упорита.

— Аз тренирам конете на баща ти.

— Е, и? Майка ми ги чистеше.

— Това е друга работа.

— Защо? А, защото тя е жена. Колко съм глупава да не разбирам, че ние не можем да се обичаме, да изградим общ живот. Ако обаче ти притежаваше Роял Медоуз, а аз работех тук, тогава всичко щеше да е наред.

— Престани да ме изкарваш, че говоря глупости.

— Не мога — разпери ръце Кийли. — Просто ти наистина говориш глупости. И въпреки това те обичам. Честно казано, опитвах се да го обмисля разумно. Обичам да правя нещата по план, с ясна цел. — Сви рамене и се усмихна. — С теб това просто не става. Поглеждам те и сърцето ми настоява да нарежа всякакви планове. Толкова те обичам, Брайън. Не можеш ли да ми го кажеш? Не можеш ли да ме погледнеш и да ми го кажеш?

Той прокара пръсти по драскотината на челото ѝ. Искаше му се да се грижи за нея.

— Ако го сторя, няма да има връщане назад.

— Страхливец. — Тя видя как очите му пламват и си помисли колко бе прекрасно, че го познаваше толкова добре.

— Няма да ме притиснеш в ъгъла.

Кийли се разсмя:

— Виж ме — подкани го тя и продължи да настъпва към него. — Днес аз разбрах много неща, Брайън. Ти се страхуваш от мен... От това, което изпитваш към мен. Ти винаги си се отдръпвал, когато сме

пред хора, винаги си бягал, когато съм посягала към теб. Това ме обижда.

Тази мисъл направо го ужаси.

— Никога не съм искал да те обидя.

— Да, и не би могъл. Как можех аз да не се влюбя в теб? Твърда глава и меко сърце. Това е неустойимо. И въпреки това беше обидно. Обаче мислех, че е само заради твоя снобизъм. Не разбирах, че е от нерви.

— Аз не съм нито сноб, нито страхливец.

— Прегърни ме, Брайън. Целуни ме. Кажете ми.

— По дяволите! — Той я хвана за раменете и замря. Не можеше нито да я отблъсне, нито да я привлече към себе си. — Беше от първия път, когато те видях, от първия миг. Ти влезе в стаята и сърцето ми спря. Сякаш ме порази светкавица. Много си бях добре, докато ти не влезе в стаята.

Коленете ѝ омекнаха. Твърда глава, меко сърце, а сега най-неочаквано и смайваща романтика.

— Защо не ми каза? Защо ме накара да чакам толкова дълго?

— Мислех, че ще ми премине.

— Ще ти премине? — вдигна вежди Кийли. — Като настинка?

— Може би. — Брайън я отдръпна от себе си и се загледа в хълмовете.

Тя затвори очи и подложи на вятъра косите си, пламналите си страни. Когато спокойствието ѝ се върна, отвори очи и се усмихна:

— Една здрава настинка трудно преминава.

— Ти го казваш. Аз никога не съм искал да притежавам нищо — започна той, все още с гръб към нея. — Това беше принципен въпрос. Но когато човек реши да се установи, нещата се променят.

Нещата се променят, помисли Брайън отново. Може би Кийли имаше право, а той от дълго време бягаше. Ала това бягане не го ли бе довело накрая там, където трябваше да стигне?

Съдба. Брайън бе прекалено много ирландец, за да не прегърне съдбата, когато тя го удряше между очите.

— Имам пари настрани. Доста, тъй като никога не съм харчил много. Достатъчно, за да се построи къща, или във всички случаи поне да се започне строежа. Сигурно ще искаш да е някъде наблизо, за да си близо до школата си, до семейството си.

Кийли трябваше отново да стисне очи. Сълзите щяха само да го изплашат.

— Това са подробности, на които обикновено държа, но точно в момента не са най-важното за мен. Бих искала просто да ми го кажеш, Брайън. Имам нужда да ми кажеш, че ме обичаш.

— Натам вървя. — Той се обърна към нея. — Никога не съм мислил, че искам брак. Искам да имаме деца с теб, Кийли. Искам наши деца. Моля те, не ме припирай...

— Опитвам се. Побързай.

— Не можеш да ме припираш в такъв момент. Преглътни тези сълзи, иначе всичко ще объркам. Ето така — Брайън се приближи към нея. — Аз не искам да притежавам коне, ала мога да направя изключение за подаръка, който ти ми направи днес. Като някакъв символ. Нямах вяра в него, чиста вяра, че той ще бяга, за да спечели. Нямах вяра и в теб. Дай ми ръката си.

Тя протегна ръка и стисна неговата.

— Кажи ми го.

— Никога не съм казвал тези думи на друга жена. Ти си ми първата и ще бъдеш последната. Влюбих се в теб от първия момент, беше нещо като ослепяваща светкавица. С времето любовта ми към теб се засили и задълбочи, докато стана като нещо живо в мен.

— Това е всичко, което имах нужда да чуя. — Кийли вдигна ръката му към бузата си. — Ожени се за мен, Брайън.

— По дяволите! Ще ме оставиш ли аз да направя предложението?

Тя прехапа устни, за да сдържи сълзливия си смях.

— Извинявай.

Той със смях я вдигна във въздуха.

— Е, какво значение има? Разбира се, че ще се ожения за теб.

— Веднага?

— Веднага! — Целуна я по челото. — Обичам те, Кийли, и след като си толкова глупава, та да се омъжиш за един твърдоглав ирландски коняр, сега ще отида горе и ще поискам ръката ти от баща ти.

— Да поискаш... Брайън, наистина?

— Ще го направя както трябва. Но може би ще те взема със себе си, в случай че той е намерил онази ловджийска пушка.

Тя се засмя и потърка буза в неговата.

— Ще те защита.

Брайън я остави да стъпи на земята. Двамата тръгнаха край ярките есенни цветя, край белите огради и полята, по които конете гонеха сенките си.

Когато той посегна да хване ръката ѝ, Кийли го хвана здраво. И имаше всичко на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.